

Giới thiệu Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch

Thể loại: ngôn tình, hắc bang, có chút ngược,

Nữ chính là đệ nhất sát thủ nổi danh trên thế giới, đặc điểm duy nhất mà mọi người có thể nhận ra cô đó chính là mái tóc màu tím huyền ảo. Mang trong mình dị năng đặc thù, tung hoành thiên hạ, tự do tự tại nhưng lại bị chiếm tiện nghi bởi anh.

Còn anh là giám đốc tập đoàn Galaxy mạnh nhất thế giới, với bộ não của một thiên tài, anh độc chiếm một quãng trời bình yên của cả thế giới để cô vui chơi. Nhưng ít ai biết rằng, lão đại của cả một hắc bang hùng mạnh khi gặp vợ yêu của mình thì chỉ số IQ tụt dốc thẳng thừng thêm độ biến thái lên tới level max.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Nhiệm vụ đặc biệt

Hàn Thiên Chi mặc một chiếc váy màu lam, nụ cười như nắng bước vào tiệm cafe có tiếng trong thành phố. Nụ cười tỏa nắng đi kèm với dung nhan khuynh quốc của cô khiến cánh đàn ông nhìn đến sái cổ.

Theo phục vụ vào trong cô mới phát hiện mình tới có hơi sớm, đối phương còn chưa có xuất hiện. Những người đàn ông xung quanh rồi rít muốn bắt chuyện, nhưng lại sợ dọa giai nhân, nên đành thôi. Có sắc tâm nhưng không có sắc đảm a

Hàn Thiên Chi hồi tưởng lại mấy ngày trước, cô đang đi chơi ở Pháp thì tổ chức gọi về gấp. Thế là cô đành bỏ dở cuộc chơi mà trở về. Ai ngờ về tới tổ chức lại thấy Boss nhàn nhã uống trà thưởng hoa, căn bản là không thấy được cái cảnh Boss vội vàng đi qua đi lại mà cô đã tưởng tượng.

"Boss, không phải là ông gọi tôi về để thưởng trà với ông chứ?" Thiên Chi tò mò hỏi.

"Blood, còn có thời gian giỡn với tôi sao? Có nhiệm vụ tiếp theo cho cô đây, ngày mai 8h tại XXX, giúp Lâm tiểu thư đang đào hôn thoát khỏi cuộc xem mắt." Cái giọng vô thường vô phạt ấy vẫn đều đều vang lên.

"Cái gì? Xem mắt? Boss, có phải lộn rồi hay không? Tổ chức sát thủ lại nhận cái nhiệm vụ này?" Uống cho Thiên Chi đang nghĩ tới sức hấp dẫn mê người của lần sử dụng một vài vũ khí mới nâng cấp chưa có chuột bạch để thử nghiệm của cô.

"Thù lao nhiệm vụ này cao hơn người tương, Blood." Boss nghiêm mặt nói.

"Được rồi." Thế là đường đường đệ nhất sát thủ Blood bị bán ra ngoài và đi được một nửa chặng đường tìm tình yêu của mình.(Sherry: đoán xem nam chính là ai đi, tui tặng chương tiếp theo cho người đầu tiên đoán trúng)

Suy nghĩ dần trở lại, một bóng người dần dần tiến lại chỗ của cô.

"Làm phiền vị tiểu thư. Xin hỏi cô có phải là Lâm tiểu thư không?" Một chàng trai cực soái mìm cười cắt ngang nhã hứng nho nhỏ của Chi.

"Vâng. Xin hỏi tiên sinh là?" Thiên Chi mỉm cười nhẹ hỏi lại. Đúng vậy, cô hiện tại đang thay thế Lâm tiểu thư đang đào hôn kia. Nhìn người đàn ông trước mắt, đáng đáp cũng không tệ lắm, có chút mùi vị khí khái, cơ thể cũng không tồi.

"Tôi là Âu Dương Diệp. Thật hân hạnh được gặp tiểu thư." Nói rồi đặt lên tay cô một nụ hôn như một lời chào.

"Tôi là Lâm Vũ Nghi. Hân hạnh được gặp Âu Dương thiếu, mời ngồi." Hàn Thiên Chi cũng đáp lễ bằng nụ cười xã giao thân thiện. Hai người cực kỳ khách khí ngồi xuống.

"Xin hỏi hai vị dùng gì ạ?" Nhân viên phục vụ đưa cho Âu Dương thiếu cái menu. Hỏi hai người chứ cô ta chỉ nhìn có một mình Âu Dương Diệp thôi.

"Cô cho tôi một tách cà phê đen. Cảm ơn." Anh không nhìn cái menu mà gọi luôn. "Lâm tiểu thư dùng gì không?" "Không cảm ơn"

Cô phục vụ lưu luyến đi xuống, cũng không quên tặng cho Âu Dương thiếu một cái nháy mắt ngọt ngào.

Hai người đều chưa yêu nên cũng không biết nói cái gì. Không khí trầm mặc dần dần bao trùm xuống cái bàn. Nhưng đối phương lại có vẻ vừa lòng với cô lắm, không được nha, nhiệm vụ của cô là làm cho người ta thấy khó mà rút lui nha.

"Lâm tiểu thư bình thường thích làm gì nhất?" Âu Dương Diệp cảm thấy không khí hơi trầm nên tìm đề tài nói chuyện. "Bây giờ nói cái gì? Chẳng lẽ nói bình thường tôi thích giết người, thử nghiệm vũ khí mới nghiên cứu, hơn nữa còn đặc biệt thích chèn người khác thành nhiều mảnh hay điêu khắc người sống thành một công trình nổi tiếng của nước ngoài? Không được nha".

"Tôi rất thích đọc sách, xuống bếp hay là đan áo." Hàn Thiên Chi nói lão mà tim đập không nhanh, mặt không đỏ. Cô còn chưa có thử đan áo đâu. Đọc sách thì thường về các loại vũ khí, nấu ăn thì không cần bàn, cô có nhu cầu ăn uống rất cao nên phải biết nấu để thỏa mãn bản thân chứ. Theo như cô biết thì cánh mày râu hiện nay rất thích những cô gái cá tính đi. Nhưng hình như phản tác dụng rồi. Người ta còn hài lòng thêm nữa kìa.

Hai người, một hỏi một trả lời vô cùng hài hòa. Tất nhiên người hỏi là Âu Dương Diệp rồi. Hàn Thiên Chi rồi rầm không biết phải nói thế nào mới khiến người ta rút lui. Vấn đề khó như vậy mà Boss không nói trước để cô chuẩn bị.

Chương đầu như thế này thôi, mấy chương sau viết tiếp nha. Bye

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Anh ấy là người yêu tôi

Trong một quán cà phê có tiếng ở thành phố S, có một nơi mà bất cứ ai cũng phải ngoái nhìn khi đi ngang qua đây. Chàng trai hào hứng hỏi nhưng cô gái lại không có vẻ vui mừng mà trả lời. Thôi, có ai để ý đâu? Cái người ta chú ý là khí chất và nét đẹp của họ. Cô gái với dung nhan khuynh quốc, mặc bộ váy màu lam, hai chân vắt chéo tạo nhã trả lời câu hỏi của chàng trai, anh chàng soái ca mặc bộ vest lịch sự ăn vận mà hơi han. Họ chính là Hàn Thiên Chi và Âu Dương Diệp quen thuộc của chúng ta.

Trong lúc Thiên Chi rồi rầm tìm đề tài xoay ngược cuộc nói chuyện thì lại xuất hiện một giọng nói ôn nhu "Thân ái, để em đợi lâu rồi, thật xin lỗi" Nói rồi Lãnh Phong ngồi xuống bên cạnh cô, được tặng kèm miễn phí một nụ hôn nhẹ vào trán.

Anh cao 1m9, vai dày ngực rộng cùng vóc người hoàn mỹ, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng mà lạnh lùng, tựa như tác phẩm điêu khắc hoàn mỹ của thượng đế. Khí chất vương giả vô thanh vô thức hiện ra, không có chút nào là không hợp, không giận mà uy.

Mái tóc màu nâu đen mang theo tia cuồng ngạo không kiềm chế. Đôi mắt sâu thẳm cuốn hút linh hồn người ta, sống mũi thẳng tắp nghiêm nghị nhưng lại treo bên môi nụ cười tà tử. Anh chỉ mặc áo thun quần jeans đơn giản, nhưng giá trên trời.

"Thật xin lỗi nhưng anh là ai?" Âu Dương Diệp cảm thấy sắp được ôm mỹ nhân về nhà thì lại xuất hiện một cái trình giáo kim, ngăn chặn bước đi của anh cho nên trong lời nói cũng có chút bực bực.

"Tôi là người yêu của cô ấy" Hàn Thiên Chi chưa kịp trả lời thì người đàn ông bên cạnh cô nhanh hơn một bước quăng ra một trái bom nguyên tử.

"Lâm tiểu thư, như thế này là " Âu Dương Diệp bỏ dở câu hỏi, Thiên Chi cũng định một bước phủ nhận người đàn ông này thì có giọng nói trầm ấm bên tai cô "Thân ái, em muốn thoát khỏi anh ta thì phối hợp với tôi một chút"

"Ách... Anh ấy là người yêu tôi" Cô cảm thấy trong ngày hôm nay trình độ chém gió của cô đã nâng lên tầng cao mới. Nhưng để hoàn thành nhiệm vụ nên nhắm mắt nói dối chắc cũng không sao. Nhưng mà sao tim cô đập mạnh quá vậy ta? Cứ như xuất hiện cảm giác giống như.....như.....Aiz, không tả được.

Anh ấy là người yêu tôi

Anh ấy là người yêu tôi

Là người yêu tôi

Người yêu tôi.

Đầu Âu Dương Diệp ơng ơng lên: mỹ nhân đã có người yêu a.

"Lâm tiểu thư, cô chắc chứ?" Diệp hoang mang hỏi lại. Nếu cô thật sự bị ép buộc thì anh cũng không ngăn ngại mà cướp mỹ nhân đâu.

"Thật xin lỗi, Âu Dương thiếu. Hôm nay tôi đến để nói với anh rằng tôi đã có người yêu, hi vọng anh chúc phúc cho chúng tôi" Cô dịu dàng ôm tay Lãnh Phong, cũng không quên nụ cười ngọt ngào chói lóa ánh mắt ai kìa.

"Tôi hiểu rồi" Âu Dương Diệp nhìn thật kỹ vào ánh mắt cô gái đối diện anh để tìm một chút khác thường. Nhưng khiến anh thất vọng rồi, trong mắt cô hoàn toàn là sự hạnh phúc và một chút ngượng ngùng.

"Chúc hai người hạnh phúc. Lâm Vũ Nghi, em nên nhớ, công lớn của Âu Dương gia lúc nào cũng rộng mở chờ em, hi vọng một ngày nào đó em làm phu nhân của anh" Âu Dương Diệp lẳng từ đặt lên tay cô một nụ hôn tạm biệt rồi quay lưng đi.

Hàn Thiên Chi nhẹ nhõm thở dài. Nhiệm vụ của cô cuối cùng cũng kết thúc mỹ mãn, nhấn tin cho Boss biết nhiệm vụ hoàn thành, cô cũng nên rời khỏi

đây.

"Thân ái, em cũng nên cho tôi biết tên em chứ? Tôi cũng đã giúp em hoàn thành nhiệm vụ nha" Lãnh Phong vui vẻ nói. Anh định rồi, tiểu mỹ nhân này sẽ là phu nhân tương lai của tập đoàn Galaxy.

"Vị tiên sinh này, chắc anh đã nhận lầm người đi. Còn nữa, cảm ơn anh ngày hôm nay đã giúp đỡ tôi." Hàn Thiên Chi lịch sự nói cảm ơn với anh rồi... rồi đi như chạy ra khỏi quán cafe chứ sao. Cô cảm thấy mặt mình rất nóng nha. Còn nữa, cái cảm giác tim đập thật nhanh ấy xuất hiện nữa rồi.

"Thân ái, em chưa trả lời câu hỏi của anh. Em tên gì?" Ai đó tiếp tục dùng thanh âm quyến rũ này mà hỏi ai đó. Bất ngờ hơn là, với danh hiệu đệ nhất sát thủ này của cô nhưng lại không thoát ra khỏi bàn tay của ai kia.

"Tôi là Hàn Thiên Chi. Vị tiên sinh này, anh có thể bỏ tay tôi ra không?" Thiên Chi cố gắng định thần lại con tim bé nhỏ đang va lung tung kia.

"Thân ái, em nhớ rõ, tôi là Lãnh Phong" Anh sùng nịch cười cười, ôn nhu nói lại tên mình cho cô nghe. Hi vọng là cô sẽ nhớ rõ cái tên này.

Hàn Thiên Chi cảm thấy mình sắp hỏng rồi. Con tim suốt 20 năm bình yên của cô tự nhiên lại đập mạnh như vậy. Cô cần khám tim ngay - lập - tức.

Lãnh Phong cuối cùng cũng thả tay cô ra. Ai đó rất không có hình tượng mà chạy ra khỏi quán, để lại anh ngồi cười sung sướng trong này.

"Điều tra cô gái đó đi" "Vâng" Mọi thứ cũng trở lại bình thường như chưa có chuyện gì xảy ra. Anh cũng trở lại chỗ thẳng bạn của mình.

"Phong, mày làm cái khi gì mà bỏ tao ở lại hả"

"Tim chị đâu tương lai cho mày"

"Đâu đâu? Chỉ tao coi?"

"Đệt, vợ tao mày nhìn làm đ** gì? Cút về, xem ra mày rất rảnh?"

"Lão đại, em công việc bận bẻ, thôi em đi trước" Thăng bạn trời đánh của anh cuối cùng cũng chịu đi. Để lại cho anh cái không gian ồn ào của đám đàn ông ngoài kia vì người đẹp áo lam hồi nãy. Anh xúc động rồi, thật muốn móc mấy con mắt của tụi kia ra. Vợ của Lãnh Phong đây cũng dám nhìn.

Có người con trai nào đó không biết hình tượng bây giờ của mình cực giống oán phu, còn đầu hình thượng Tu La mặt lạnh trên thương trường, Ám Dạ vương trong bóng đêm?

Hôm nay 30 tết rồi, thôi chúc các độc giả nek. (Tại ngày mai chắc bận rồi nên không đăng chap mới được nha)

Cung chúc tân niên

Sức khỏe vô biên

Thành công liên miên

Túi luôn đầy tiền

Sung sướng như tiên

.+''''''-._.-''''''+.

#''-.Happy_-'##

''++New.++''

+-.Year.-+

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Nhiệm vụ cuối cùng

"Blood, nhiệm vụ tiếp theo của cô là Chương Thái Hy, thị trường thành phố A." Boss vô cảm ra lệnh.

"Boss, cho biết thêm thông tin" Nghe tới nhiệm vụ, cô tức khắc nghiêm túc lại. Cuộc đi săn sắp bắt đầu.

"Ta đã gửi cho ngươi một file về hân, hi vọng ngươi sớm hoàn thành nhiệm vụ để "trở về"." Boss mặt lạnh lại nói

"Boss, ông nên nhớ hôm nay là nhiệm vụ cuối cùng của tôi. Hợp đồng cũng hết hạn." Cô lạnh lùng thông báo. Hợp đồng cũng hết hạn, cô có thể tự do vươn đôi cánh rồi.

"Tôi không quên. Cạch. Tút..... tut....." Boss cũng đã cúp máy, cô nên chuẩn bị cho cuộc săn tối nay. Hiển nhiên, cô cũng không nghĩ rằng tổ chức thả cô dễ dàng như thế này, nhất là đối với người giữ danh hiệu đệ nhất sát thủ như cô.

8pm, tại khách sạn The Star

Màn đêm bao phủ, trong đại sảnh hào hoa, ban nhạc trình diễn, phục vụ tất bật tới lui, các đầu bếp nổi tiếng chăm chú làm công việc của họ trong bếp. Tất nhiên, trong khung cảnh nguy nga như thế này thì không thiếu những quý ông lịch lãm với trang phục đắt tiền hay những quý bà lộng lẫy với bộ cánh quyến rũ đang nói cười, cánh nhà báo với chiếc máy ảnh trên tay hướng về những danh nhân, theo dõi nhất cử nhất động của họ.

Đây là hội trường của một bữa tiệc long trọng, một bữa thịnh yến cao cấp. Âm nhạc như dòng nước, róc rách chảy đến từng góc ngách của căn phòng. Mùi thơm của từng món ăn kích thích vị giác người ta, không khiến cảm thấy khó chịu mà lại cảm giác như một món ăn là một vũ công dẫn dụ người khác về phía mình.

Ngay lúc này, cánh cửa đang khép kia được mở ra. Một cô gái yêu kiều lặng lẽ bước vào. Không có nhiều người chú ý đến cô. Cô mặc đầm cúp ngực đen quyến rũ, khuôn mặt trái xoan nõn nà tựa nữ nữ phương đông, mái tóc tím bồng bênh được chăm sóc cẩn thận. Mấy liễu nhân nhợt nhạt được chăm sóc cẩn thận lông mi dài vút sáng như hai cánh quạt nhỏ, đôi mắt tỏa sáng như ngôi sao xinh đẹp lấp lánh, sinh động có hồn, như ngọn đèn trong đêm không bao giờ tắt.

Nhưng cánh cửa vừa đóng kia lại lần nữa mở ra, lần này tất cả mọi người đều chú ý, tò mò không biết rằng ai mà đợi tới sắp bắt đầu bữa tiệc mới tới thế này.

Anh bước vào, tây trang được cắt may cẩn thận tôn lên thân hình hoàn mỹ của anh. Khuôn mặt góc cạnh lạnh lùng, môi mỏng khiêu gợi, sóng mũi thẳng tắp nghiêm nghị, đôi mắt lạnh lẽo tựa muốn xé xác những người ở gần. Mái tóc màu nâu đen cắt tia gọn gàng cũng không kém phần hoang dã.

Anh là ước mơ của mọi phụ nữ, là đối tượng mà tất cả người nơi đây đều muốn kết giao, là ông hoàng của thương nhân bao trùm mọi lĩnh vực trong và ngoài nước. Tổng giám đốc của tập đoàn Galaxy số 1 thế giới.

"Cô biết không, anh ta tự mình lập nghiệp từ hai bàn tay trắng đấy"

"Cô không biết sao? Anh ta là kiểu hình mẫu trong lòng mọi phụ nữ đấy"

"Xem ra cô còn chưa biết, tổng giám đốc Dương thị còn muốn đưa con gái bảo bối của ông ta lên giường Lãnh tổng đấy. Nhưng lại không biết địa chỉ cũng như lịch trình của người ta"

"Cô chưa nghe sao....."

Bước vào buổi tiệc nhưng thần trí anh lại đang lang thang nơi đâu. Anh cho thuộc hạ điều tra về cô nhưng nhận kết quả lại là số không. Xem ra phải cho người điều tra lại rồi.

Kẽ quét mắt toàn đại sảnh, anh phát hiện một thân ảnh quen thuộc. Ngạc nhiên một lúc, anh vô thức bước về phía cô.

"Á Á Á. Anh ấy bước về phía tôi"

"Cô? Áo vừa thôi, anh ấy là hướng về phía tôi"

"Tôi biết anh ta sẽ gục ngã trước mị lực của tôi"

"....."

"Thân ái, thật bất ngờ khi em ở đây" Lãnh Phong sùng nịch nhìn cô.

"Lãnh tổng, anh đại giá quang lâm khiến tôi thụ sủng nhược kinh. Cũng hi vọng ghé chỗ khác thôi." Hàn Thiên Chi cau mày khó chịu, Anh ta ở đây không phải là làm khó cô sao? Mọi người chú ý thế này thì làm cái gì được hả?

"Thân ái, anh biết em ngại khi ở đây. Đợi anh một chút nhé." Nói rồi tặng cho cô một nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước qua môi cô. Ngọt, quá ngọt. Môi cô ngọt ngào hơn anh tưởng, căn bản là không đủ. Anh thầm nghĩ.

Cô đứng tại chỗ, não ngừng hoạt động. Nụ hôn đầu của cô, nụ hôn cô giữ trong 20 năm cứ như vậy không cánh mà bay. Nụ hôn đầu của cô.....Nụ hôn đầu.....Nụ hôn...

Phải sau một lúc thất thần, cô mới hoàn hồn lại. Tức chết cô. Nhưng vì đại sự và tương lai sau này, cô tạm thời để đó, tính sổ với anh sau.

Cô quay gót bước vào nhà vệ sinh nữ, mở chiếc máy tính mini theo, xóa toàn bộ hình ảnh của cô trong camera. Thay bộ đồ khác cho dễ vận động, cô theo đường thông gió đến đại sảnh bữa tiệc.

Từ tầm ngắm của cô, Chương Thái Hy đang nói chuyện với một nữ diễn viên trẻ, nhìn cái ánh mắt kia thì chắc chắn là nói chuyện không đứng đắn rồi. Lấp đạn và ống giảm thanh vào khẩu M1921 mới cài tiến của cô, trong lòng rạo rức thử nghiệm vũ khí mới.

"Cháu"

Một tiếng động nhỏ phát ra, Chương Thái Hy liền kết thúc sinh mạng rác rưởi này với một lỗ nhỏ tại thái dương. Cả hội trường hoảng loạn, khách khứa ủa nhau chạy ra ngoài. Nhưng hình như có một ngoại lệ nho nhỏ.

"Chi, Chi, em đang ở đâu? Thân ái..."

Lãnh Phong bức bối chạy xung quanh hội trường. Anh như phát điên lên vậy. "Em ở đâu? Em nhất định không được xảy ra chuyện gì đó, tiểu Chi. Là lỗi của anh, em nhất định phải bình yên"

Hàn Thiên Chi nói không cảm động là giả. Xung quanh anh có bao nhiêu người phụ nữ? Anh muốn ai mà chẳng được. Nhưng cố tình lại chọn trúng cô, trong lúc nguy cấp cũng không quên cô, là một người chưa bao giờ cảm nhận được sự quan tâm, cô cảm thấy trong chỗ sâu nhất nơi trái tim, có dòng nước ấm áp chảy qua.

"Anh theo tôi ra ngoài trước đã" Cô nhanh chóng phủ bộ lễ phục lên người, lợi dụng đám đông đang hỗn loạn mà đến chỗ anh, khẽ nắm lấy bàn tay kia mà kéo anh ra ngoài.

"Boss, nhiệm vụ đã hoàn thành" Cô và anh đã ra cuối cùng rồi. Đám bảo trong khách sạn không còn ai, cô mới gửi mẫu tin nhắn kia đi.

BUMMMMMMM

Sau 2s, cả một khách sạn rộng lớn như vậy hoàn toàn bị bao trùm trong ngọn lửa rực cháy, cô buông bàn tay anh ra rồi đi mất hút.

Anh muốn nắm lấy tay cô, nhưng oanh oanh yển yển từ đâu lần lượt bay đến.

"Lãnh tổng, người ta sợ quá nha. Hồi nãy em tìm anh hoài mà không thấy nên bắt đắ dĩ mà ra ngoài trước."

"Lãnh tổng, người ta....."

"Lãnh tổng....."

"Cút" Một chữ duy nhất anh nói, hàn khí tỏa ra, sát khí vất vờng xung quanh khiến người khác không dám lại gần. Khi anh nhìn về một hướng nào đó, thân ảnh anh trông ngóng đã sớm biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Nữ anh hùng trên Internet

Sau khi rời khỏi khách sạn, cô đặt một chuyến sang Pháp. Ngồi trong xe, cô từ từ lột một lớp mặt nạ ra. Chiếc mặt nạ này cô đã mang suốt 10 năm rồi. Từ lúc 9 tuổi, cô được tiếp xúc với thuật dịch dung của Trung Quốc, từ lúc đó cô học chuyên sâu hơn về lĩnh vực này, từng chút từng chút dịch dung khuôn mặt cho đến khi lớp mặt nạ này khác hoàn toàn với khuôn mặt thật.

Ban đêm, ánh trăng sáng trốn vào tầng mây nghỉ ngơi, chỉ còn đơn độc lại mấy vì sao canh gác trên bầu trời tựa như tấm lụa đen tuyền đã được giặt sạch, mấy vì sao như ánh sáng vỡ yếu ớt, nhấp nháy tô điểm cho tấm lụa đen tuyền kia.

Lúc này trên xa lộ cao tốc, xe tới xe đi bỗng xuất hiện một chiếc Audi màu trắng kiểu mới nhất làm cho người ta chú ý, là người trong nghề đều biết đây là sản phẩm có hạn mới tung ra thị trường một tuần trước, không nghĩ rằng sẽ bắt gặp được nó trên xa lộ này.

Mà có sự cá dỡ nhất là chủ nhân của chiếc Audi. Thế nào? Xinh đẹp? Quyến rũ? Khuynh thành? Kiêu mi? Không không không! Những từ đó căn bản là không hình dung được vẻ đẹp của cô. Cho dù chỉ thoáng qua ô cửa sổ, họ cũng không thể quên được cô gái như tinh linh kia.

Khuôn mặt trái xoan cổ điển, đôi môi bóng nhuận, nụ cười tà tử. Đôi mắt trong suốt, lấp lánh tựa vì sao rực rỡ trong đêm. Da thịt trắng nõn nà như tuyết tạo sự đối lập với bộ lễ phục kia. Làn tóc tím mượt mà hòa theo làn gió nhảy từng khúc nhạc. Cô lười biếng để một cánh tay trên vô lăng, mị hoặc mà tà ác, tựa đứa con yêu của Quỷ vương vô tình lạc xuống nhân gian.

Cô phóng thẳng xe ra sân bay, bộ mặt này suốt 10 năm nằm trong bóng tối, cũng nên để nó cảm nhận ánh nắng mặt trời.

7am, tại Paris

Trên đường phố nhộn nhịp xuất hiện một cô gái tuyệt sắc khiến ai ai cũng ngoái nhìn. Tiếc rằng chiếc kính mát bản to kia đã che đi hai phần ba khuôn mặt, đầm đen cúp ngực gợi cảm, chân dài trắng nõn mê người. Những động vật giống đực xung quanh hận không thể nhào vô, tuyệt mỹ a.

Hàn Thiên Chi thuê một phòng tổng thống ở khách sạn Le Narcisse Blanc, hảo tắm rửa nghỉ ngơi.

Bang Huyết Long

ĐOÀNG

"Lão đại, phản đồ đã xử lý, địa bàn bên Pháp cũng bị cướp" Diễm lơ tơ mơ báo cáo. Lão đại của anh dạo này hay thả hồn lên mây lại nghe Vũ nói lão đại đang theo đuổi chị dâu, thật không biết cô gái nào cướp đi trái tim của lão đại mà không chịu trả nữa, làm công việc mấy ngày nay đều giao hết cho anh, thật tội nghiệp mà.

"Ngay lập tức bay qua Pháp giải quyết vấn đề" Anh lạnh lùng ra lệnh. Anh đã cho đào ba tác đất tại thành phố này lên mà vẫn không thấy cô, thật không biết cô đang ở nơi nào nữa, phải nhanh đón cô về nếu không lại bị người khác cướp mất.

"Ân" Diễm trả lời.

~~~~~Quay lại Pháp nào~~~~~

"Tiểu mỹ nhân, sao em đi một mình vậy? Đi chung với tụi anh cho vui nào!" Một tên con trai đầu đỏ dâm dăng khề liếc qua cơ thể Hàn Thiên Chi. Chắc chắc, thật mỹ a. Mãi cho tới khi hắn định chạm vào khuôn mặt kiều diễm kia thì.....

BỐP

Tên con trai đỏ ngay lập tức đo ván, bay một vòng ra ngoài, trên bụng in dấu giày nhỏ nhắn của ai kia.

"Bà đây đang chơi đùa để bà mất hứng" Hàn Thiên Chi thả một chút sát khí, mặt lạnh nói.

"Con điểm, tụi bay đâu, lên hết cho tao" Tên kia khó khăn ôm bụng nói.

"Lên, trả thù cho đại ca"

BỤP....BỐP...BỐP.....BINH...BINH

"Còn ai lên nốt đi, chị mày giải quyết hết luôn cho"

"Đại tỷ tha mạng a~"

Bây giờ trên đường phố Paris nhộn nhịp xuất hiện một cô gái dung nhan hại nước hại dân, lại anh dừng đo ván những tên côn đồ có tiếng trong thành phố. Những clip tung lên mạng càng ngày càng nhiều, nhưng chỉ xoay quanh cô gái tựa tinh linh anh hùng đo ván những tên côn đồ ác ma.

Tất nhiên, những clip này cũng lọt vào mắt lão đại nào đó.

RẦM___RẮC RẮC

Một chiếc bàn đã hi sinh vì cơn giận của hắn.

"Dám ngó nghe tới vợ ông. Diễm, thiên hết đi" Anh nói trong cơn giận dữ tột độ. Vợ anh mà cũng dám nhúng chàm sao, tụi nó chán sống rồi.

"Lão đại, bang chủ bang Devil muốn gặp" Vũ khó khăn nói. Từ lúc lão đại gặp chị dâu thì tính khí càng thất thường rồi.

"Cút hết" Anh lạnh lùng ra lệnh.

"Vâng" Vũ nghiêm túc trả lời. Bộ dạng lúc này của lão đại mà đi gặp người thì không phải thăm cho người kia sao?

Vũ vừa mới đóng cửa đi ra ngoài thì lại thấy ai đó đang ngồi trong phòng mở máy tính lên, bật lại mấy cái clip của Thiên Chi lên, vừa coi vừa cười ngọt ngào, hoàn toàn khác với hình ảnh Tu La mặt lạnh lúc này.

"Vợ ơi, em dễ thương quá đi. A, coi cái lúc em nện vào bụng người ta kia, thiệt dễ thương ngoài sức tưởng tượng mà"

Ta đảm bảo là không có tạo hình nhân vật như tên kia đâu. Thiệt đó, tự nhiên hắn chui dzô truyện của ta mà!!!!

Cho nói nhảm chút nha.

Sherry: Sao cậu nhận ra con gái tui hay dzậy?

Phong: Đôi mắt của cô ấy linh động nhất, khí chất trên người không sai vào đâu được với trên người cô ấy vẫn mặc lễ phục tối qua.

Sherry: Phong, cậu cho tôi biết cảm nhận của cậu về con gái tui đi.

Phong: Đẹp nhất, đáng yêu nhất, ngọt ngào nhất, uhm sao ta đại loại vợ tôi là tốt nhất.

Sherry: Ai là vợ cậu? Tui hông gả, tuyệt đối hông gả con gái tui cho thằng biến thái như cậu.

Phong: *lôi xấp ngân phiếu ra, nhét vô tay*

Sherry: nể mặt cậu là nam chính, tui trao nó cho cậu. *Nói nhỏ* nhanh nhanh lên nha, tui muốn bế cháu.

Phong: *nở nụ cười* *gật đầu*

Chi: *lấp đạn vào súng* *mài dao* hai người đã ai hỏi gì tui chưa??!!

Sherry + Phong: *xách dép* Chạy

Mọi người cũng biết nguyên nhân vì sao Phong nhận ra Chi rồi nha. Mà, mấy cái này chỉ có độc giả các bạn, tui và Phong biết thôi đó, hông được đi nói lung tung nha.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Lọt vào tầm ngắm

Hàn Thiên Chi vào một sòng bạc có tiếng trên thành phố. Không phải cô thiếu tiền nhưng cô muốn thử chơi trò chơi này đi.

Cô đi xung quanh nhìn mọi người chơi, họ cũng rất tận tình mà chỉ cô cách chơi nha. Dù sao họ cũng không nghĩ rằng cô gái mảnh mai này sẽ tạo được thần thoại trong giới cờ bạc này.

"Vị tiểu thư này, cô thử chơi Baccarat đi, đó là loại dễ nhất dành cho người mới chơi đó" Một vị khách quyền rũ tốt bụng lên tiếng.

"Cảm ơn chị, tôi sẽ thử." Thiên Chi cười nhẹ cảm ơn vị khách kia.

5 phút sau

"Vị tiểu thư này, cô có chơi tiếp hay không?" Phục vụ đồ mờ hồ lạnh hỏi. Thôi đi cô, này giờ cô thắng muốn chục ván rồi, mà tiền đặt cọc của cô ta cũng không nhỏ.

"Tôi tiếp tục" Hàn Thiên Chi vô cảm trả lời. Cô thấy rất dễ nha, chúng đều có quy luật của riêng mình và bạn chỉ cần áp dụng. Quan trọng là bạn có biết quy luật đó hay không thôi.

"Vị tiểu thư này, cô đặt ô nào vậy?" Phục vụ cười hỏi.

"Banker" Cô vẫn vô cảm trả lời.

"Xin chúc mừng tiểu thư, cô thắng rồi" Phục vụ cạn lời rồi, không biết nói thế nào nữa nên đành nói đơn giản vậy thôi.

"Cảm ơn" nói xong, cô xoay người bước đi, để lại tổn thất lớn cho sòng bạc.

"Tiểu thư xinh đẹp, cô sẽ không phiền nếu tôi mời cô một ván chứ?" Một quý ông tao nhã hỏi.

""Không thành vấn đề"

"Quý cô của tôi, cô muốn chơi gì?"

"Trò chơi ông giỏi nhất đi"

"Cô chắc chứ?"

"Đúng"

"Phục vụ, tôi muốn anh chuẩn bị cho tôi một bàn xì dách." Rồi ông ta quay sang nhìn cô "Tôi cược toàn bộ tài sản của tôi. Còn cô?"

"Tôi cược toàn bộ số tiền tôi thắng này giờ" Số tiền này giờ cô thắng cũng có thể đủ để mua một thành phố lớn, đừng coi thường.

"Không thành vấn đề"

1 phút sau

"Có thể chứ?" Hàn Thiên Chi lãnh đạm hỏi.

"Đương nhiên" Đối phương coi bộ cũng hài lòng với quân bài trên tay của mình.

"21" Thiên Chi

"15" người lạ.

"Không thể nào" Anh ta thốt lên với vẻ ngạc nhiên, rõ ràng lúc này anh ta là 21.

"Tôi thấy anh móc thêm hai quân bài trong túi ra đấy, anh bạn trẻ" Cô ung dung nhìn người được mệnh danh là thần bài kia. Xem ra anh ta đã dùng không ít thủ đoạn để leo lên chức "thần bài" này rồi.

Xoay bước ra khỏi sòng bạc, cô trở về khách sạn, chơi đã rồi thì nên nghỉ ngơi, đó là điều hiển nhiên. Nhưng cô cũng không ngờ rằng, một chút hành động nhỏ vận động ngày hôm nay đã gây náo loạn Internet rồi, mà nữ chính thì không mấy quan tâm nhỉ.

Đoàng

Cô nhanh chóng né đi viên đạn từ thợ bắn tỉa. Căn cứ vào kích cỡ viên đạn và hướng bắn, là AK47 và hướng đông nam. Trình độ như vậy mà cô chống không nổi thì danh xưng Blood này cũng biến mất lâu rồi.

"Các người là ai?" Hàn Thiên Chi cảnh giác trả lời.

"Đừng dài dòng, Blood" một trong số các sát thủ trả lời.

"Cô cũng rất cao siêu trong việc dùng thuật dịch dung đấy, Blood." Một giọng nói trầm ổn vang lên.

"Được Boss công nhận, tôi sẽ coi đó là niềm vinh dự của mình" Cô biết, thuật dịch dung của cô không có nhiều công dụng lắm.

"Cô sẽ phải hối hận vì đã thách thức tôi. Lên" Boss lạnh lùng vô cảm đã chính thức hành động, cô cũng không thể coi thường.

Đoàng đoàng, chiu chiu, bụp, đoàng, bụp,.....

"Cô chống đỡ không lâu đâu, Blood" Boss lau đi vết máu ở khóe môi.

"Ông chắc chứ? Ông nên nhớ vũ khí mà tôi hay sử dụng" Thiên Chi khó khăn bò dậy từ mặt đất, trên khóe môi treo một nụ cười lạnh lùng.

"Cô? Nhưng trước khi chết, ít nhất tôi cũng phải kéo cô làm đệm lưng" Nói rồi ông ta phi cây chùy thủ vào đầu cô.

Phụt

Dòng máu nóng chảy ra, nhưng không phải của cô, mà là của anh.

"Chi, anh đến không muộn nhỉ?" Anh nén đau, ôn nhu hỏi cô.

"Anh?!!!" Thiên Chi giật mình hỏi. Không phải anh ta ở thành phố A sao? Nhưng mà cô thấy mờ quá. Đôi mắt linh động sáng ngời kia như mất đi ánh sáng, dần chìm vào trong bóng tối vô tận.

"Chi, tiểu Chi, thân ái, em tỉnh lại cho tôi" Lãnh Phong hốt hoảng ôm cô vào lòng, mặc kệ vết thương còn rướm máu, anh vẫn ôm chặt lấy cô.

"Vũ, cậu dọn dẹp đi"

"Vâng"

Cho người dọn dẹp xong xuôi, anh đưa cô vào chiếc BMW cách đó không xa, bằng cách nhanh nhất đưa cô đến trụ sở chính của Huyết Long.

"Thiên, cô ấy bị làm sao vậy? Cậu mau nhìn coi. Trời ơi, cô ấy mà có chuyện là cậu coi chừng đó" Các nhân viên cao cấp của Huyết Long trở mắt nhìn lão đại của họ. Không phải lão đại bị đánh tráo chứ? Không những ôm nữ nhân về mà lại còn.....săn sóc? Phải, là SĂN SÓC.

"Nhìn cái gì? Nhìn nữa tôi móc mắt mấy người ra" Anh hung dữ ra lệnh.

"Lão đại, anh cũng nên băng bó vết thương một chút đi. Chết đâu mà thấy chắc chắn sẽ rất đau lòng đó." Vũ thấy Thiên đưa Thiên Chi vào phòng phẫu thuật rồi mới quay sang hỏi anh.

"Ừ" Thật bất ngờ là anh không phản kháng. Vì anh sợ chị đau lòng chứ sao.

Vũ cũng trở mắt mà nhìn thẳng bạn bình thường như Tu La này. Không phải là đi đánh đối với ai chứ? Chính hắn cũng rùng mình với suy nghĩ này.

Tại cửa phòng bệnh viện, Lãnh Phong đi tới đi lui trên hành lang, trên tay, trên áo đại đa số đều là máu của người con gái anh yêu, không ai biết cô chảy bao nhiêu máu rõ ràng hơn anh, anh máu lạnh vô tình, coi mạng người như cỏ rác lại lần đầu tiên biết thì ra trong cơ thể người có nhiều máu như vậy, nhiều đến khiến người khác đáng sợ! Không ai biết nhân vật làm mưa làm gió trong giới hắc bạch lại vì người vợ tương lai trong phòng phẫu thuật mà sợ hãi đến run rẩy tay chân.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Mất trí nhớ

"Tạch"

Đèn phòng mổ cuối cùng cũng tắt sau 2 tiếng đồng hồ. Thiên cùng các y tá đẩy Chi sang phòng chăm sóc đặc biệt.

"Thiên, cô ấy như thế nào?" Phong sốt ruột hỏi. Chiếc áo anh đang mặc bê bối mau nhìn thảm hại cực kì.

"Phong, bình tĩnh. Cô ấy hiện tại đã ổn nhưng vết thương sau gáy của cô ấy có thể để lại di chứng. Phong, cậu phải chuẩn bị" Thiên trầm giọng nói vậy chứ thật ra trong lòng đã nhin cười đến nội thương. Ha ha, lão đại vô cảm cuối cùng cũng giống con người, không chọc một chút chẳng phải ổng sao?

"Thiên, chữa cho cô ấy ngay - lập - tức" Phong gần từng tiếng trong cơn giận dữ, vì đang chìm đắm trong cơn giận dữ nên không nhìn thấy ý cười trong mắt thẳng bạn trời đánh kia.

"Mảnh đất phía đông của Huyết Long bên Ý" Thiên ý cười đầy mắt nói.

"Được, một lời đã định, cậu chữa cho cô ấy cho tôi." Phong đồng ý không chần chờ.

"Được, nhưng bệnh mất trí nhớ thì tôi bó tay, hết cách" Thiên vọt luôn

"Thằng quỷ khô, mày đứng lại cho tao" Phong hét các với thằng quỷ ham tiền này. Mà thôi, tha cho nó trước, anh đi chăm sóc cho vợ yêu cái đã.

"Uhm" Mí mắt Hàn Thiên Chi khẽ giật, hai hàng liễu khẽ nhú lại bất mãn. Áo bệnh nhân không che hết được thân hình kiều mĩ của cô. Đôi chân dài quyến rũ gác lên chân, hai tay trắng nõn để lên gối, cổ áo rộng mở để lộ cảnh xuân, khuôn mặt trái xoan cổ điển, ửng hồng do ngủ nhiều. Khi Lãnh Phong vào phòng, anh thiếu chút nữa chảy máu mũi khi nhìn thấy cô.

"Nha" Cô khẽ rên một tiếng. Ánh sáng chói lòa phủ lên cơ thể cô như vàng hào quang rực rỡ.

"Anh là ai?" Cô ngây ngô hỏi. Thật lạ nha, sao cô không nhớ được gì hết vậy?

"Anh là chồng sắp cưới của em nha" Lãnh Phong cứng chiều trả lời.

"Chồng là gì, ăn được không?" Hai mắt cô sáng long lanh lấp lánh khi nhắc tới đồ ăn. Nha, cho dù mất đi kí ức thì cái tật ham ăn vẫn không thay đổi.

"Ăn được nha, em muốn thử không?" Lãnh Phong nham hiểm hỏi.

"Nhìn anh em thấy nghi ngờ quá à. Mà anh tên gì dợ?" Cô tiếp tục đặt ra những câu hỏi bất ngờ không nhỏ dành cho anh.

"Em không nhớ anh sao? Không sao. Anh là Lãnh Phong. Nhớ đấy, chồng của em là Lãnh Phong" Anh tà tứ trả lời.

"Nè nè nè, lúc nãy anh nói là chồng tương lai mà? Sao bây giờ lại là chồng rồi?" Cô thắc mắc hỏi.

"Ách... Dù sao sớm muộn gì cũng là chồng không phải sao? Em nên tập làm quen với cách xưng hô này đi." Anh trả lời.

"A, nha, em hiểu rồi" Cô vui vẻ bước xuống giường.

"Híc" Vết thương lại rách ra khiến cô nhăn mày đau đớn.

"Em nằm xuống để anh thay băng cho. Vết thương lại rách rồi kia" Anh đau lòng, sốt ruột nói với cô.

"Hi hi, em vẫn ổn." Cô cố gắng điều chỉnh lại cảm xúc của mình. "Đối với một sát thủ, bộc lộ cảm xúc của mình trước mặt người khác khiến người dễ chết nhanh hơn thôi". Tiếng nói của Boss vang vọng trong đầu cô.

"Chi, em không cần che giấu mọi cảm xúc trước mặt anh. Em khóc đi, khóc để giải tỏa nỗi buồn trong lòng em đi. Không sao đâu, mọi việc đã có anh rồi" Lãnh Phong đau lòng rồi đau lòng. Tại sao cô gái nhỏ của anh lại phải chịu khổ cực như thế này chứ. Giá như anh gặp cô sớm hơn, có lẽ cô sẽ có một tuổi thơ hạnh phúc rồi.

"Híc híc, em đau. Oa oa oa" Cô nức nở gào lên trong lòng anh. Tâm trí cô bây giờ chỉ là một đứa trẻ chín tuổi, không phải lúc nào cô cũng mạnh mẽ như bề ngoài.

"Được rồi, mọi chuyện đã có anh lo, em chỉ cần vui vẻ bên cạnh anh là được." Anh ôn nhu vuốt tóc cô, nhẹ rúc đầu vào trong tóc cô. Mùi hương của cô khiến anh mê đắm, tình nguyện chìm trong cái lồng tình yêu chỉ có anh và cô này.

"Z Z Z z z z z z z z z z" Nhưng có lẽ ai đó không cảm nhận được sự ngọt ngào đó vì người ta ngủ mất tiêu rồi.

"Cốc cốc cốc"

"Vào đi" Anh sùng nịch nhìn bé con nằm trong ngực của mình, lưu luyến đặt cô xuống giường. Hồi nãy va chạm mạnh làm rách vết thương rồi, cô cần được băng bó.

"Lão đại, chị dâu không sao rồi. Nhưng có gì thì cũng nhẹ nhẹ thôi nha" Thiên nháy mắt tinh nghịch nói.

"Làm xong rồi thì cắt cho chị dâu ngủ ngon." Phong hầm hè nói. Anh cũng không quên món nợ lúc nãy đâu.

"Rồi rồi, tôi đi đây. Xài xong cái là vứt bỏ tui như vậy đó." Thiên thờ dài thườn thượt nói.

"Hừ, cắt"

"Cạch"

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Cô hồi nhỏ rất ngây thơ

"Phong ơi ~~~" Tiếng ai đó ngọt ngào vào buổi sáng khiến Lãnh Phong lạnh lùng nhà chúng ta ngọt ngào như được ngâm trong hồ mật.

"Chi, có chuyện gì sao?" Anh ôn nhu hỏi cô.

"Sáng nay tụi mình đi chơi đi." Cô hào hứng hỏi. Cô chưa được đi công viên lần nào hết nha.

"Uhm. Đều theo ý em." Anh tất nhiên là đồng ý vô điều kiện rồi. Mặc dù sáng nay có họp đồng quan trọng của tập đoàn Minh Hạ thì sao chứ? Anh không để ý đến số tiền còn con ấy.

"A, vậy em đi thay đồ cái." Cô hấp tấp chạy vào trong tủ lấy quần áo, sau đó vọt luôn vào nhà tắm.

"Cẩn thận coi chừng té" Anh vui vẻ nói. Không phải là đã ôm được mỹ nhân về rồi sao? Tiếp đó thì cung chiêu đến tận trời cho cô không thể bỏ anh đi là được.

2 phút sau

"Đi chưa? Đi chưa Phong?" Cô vội vã hỏi.

"Đi thôi" Anh cười cười.

"Yeah"

Tại khu vườn Luxembourg, anh dạo bước cùng cô trên từng con đường nhỏ. Họ thu hút ánh nhìn của mọi người xung quanh.

Anh vẫn như lần đầu gặp cô, áo T - shirt với quần jean, cùng bản mặt hại nước hại dân thu hút đông đảo những cô gái gọi cảm noi đây. Cô lại diện áo hở vai tím cùng váy xếp li đơn điệu, nữ tính mà thanh tao, khiến ai kia bên cạnh trở thành nhà máy sản xuất giấm chua luôn. Chưa tính dung nhan hoa nhường nguyệt thèn kia nữa.

Anh hồi hận rồi. Đáng ra phải nhốt cô lại chỉ cho mình anh xem thôi, nhưng nhìn nụ cười xinh đẹp trên môi người yêu mà anh lại không nỡ. Nội tâm mâu thuẫn dữ dội.

"Phong, hoa này là hoa gì vậy?" Cô tò mò hỏi.

"Là hoa oải hương. Em thích không?" Anh đang suy nghĩ sẽ trồng oải hương như thế nào trong khu vườn nhà anh và cô đây.

"Uhm. Nó cùng màu với tóc em. Anh đừng nghĩ là em nhuộm nhé. Không phải đâu." Cô tinh nghịch nháy mí.

"Hề, vậy là em đã có mái tóc này từ khi sinh ra sao?" Trong đầu anh lần lượt quét thông tin từ các đại gia tộc.

"Không có, lúc 5 tuổi em lạc vào phòng nghiên cứu tia phóng xạ, may mắn thoát chết nhưng di chứng lại là mái tóc này. Anh không thích sao?" Cô buồn rầu hỏi.

"Không có, chỉ nghĩ rằng em thật đặc biệt. Mọi thứ của em không phải đều rất đẹp sao? Anh rất thích nó nha." Anh lại suy nghĩ rằng nên tiêu diệt tổ chức trước kia của cô ra sao đây. Tùng xèo? Vụn mã phanh thây? Làm đồ ăn cho sói?

"Reng reng reng"

"Alo"

"Tôi hiểu rồi"

"Chi, chúng ta sẽ đi chơi vào lúc khác được không? Anh có việc gấp rồi." Lãnh Phong áy náy nhìn cô.

"Không sao. Nếu anh có việc gấp thì về thôi." Dù tinh thần là đứa trẻ cô cũng hiểu, anh là tổng tài của công ty lớn nên sẽ rất bận, cô không thể làm phiền anh.

"Thật xin lỗi em"

Trụ sở bang huyết Long.

"Lão đại, thông tin mật của công ty có người xâm nhập. Hệ thống máy tính của bang cũng chỉ ngăn chặn không cho thông tin bị rò rỉ thôi. Tôi xin lỗi." Diễm sợ sệt nhìn anh. Sao hắn không biết hôm nay lão đại đi hẹn hò với chị dâu chứ, nhưng mà chuyện này rất gấp nha.

"Công ty của anh đang sử dụng phần mềm X4B12 đúng không?" Thiên Chi đột nhiên lên tiếng.

"Đúng vậy" Diễm ngạc nhiên trả lời. Chị dâu không phải nhân vật bình thường.

"Theo báo cáo của anh thì phần mềm xâm nhập hệ thống là C5A28 của Rose. Tôi nhớ không lầm thì cô ấy đã rời tổ chức được thời gian khá lâu vì nhiệm vụ thất bại. Thật bất ngờ là lại xuất hiện 'con yêu' của cô ấy."

"Chị dâu, theo ý của chị là..." Diễm không nói thì mọi người cũng đoán được kết quả. Lãnh Phong nhú mày, vợ của anh từ lúc chín tuổi đã rành về mấy cái này sao? Cái tổ chức kia chán sống rồi.

"Không, C5A28 bị tụt xuống làm rác rồi, nên không phải cô ấy." Thiên Chi tinh bơ trả lời.

Diễm cảm thấy hắc tuyến đầy mặt. Khi sắp tra ra hung thủ rồi thì lại xuất hiện thông tin bác bỏ suy luận của anh, thật bi ai.

"Mà Phong, cho em mượn máy tính của anh được không?" Cô với hai con mắt sáng long lanh nhìn chăm chú anh.

"Uhm. Em định làm gì? Có cần anh hỗ trợ không?" Anh mỉm cười hỏi.

"Em chỉ thử nghiệm sản phẩm mới của em thôi à" Chi vui lắm nha. Thử nghiệm sản phẩm đó.

Tạch tạch tạch tạch

"Sao nó yếu vậy?" Cô tiếc nuối hỏi. Mới mở phần mềm của cô ra, chưa kịp vận hành thì C5A28 nghèo mất tiêu.

"Làm sau sẽ để cho em chơi. Còn bây giờ tới trưa rồi, phải đi ăn cơm" Anh bế cô theo kiểu công chúa xuống bàn ăn. Sơn hào hải vị đầy đủ kích thích vị giác của người ta nha.

"Vậy em hông khách khí đâu. Mời mọi người ăn cơm"

"Từ từ thôi, không ai tranh đồ ăn của em đâu." Anh bó tay nhìn cô vợ nhỏ cần quét bàn ăn. Phải nuôi cô cho mập để sau này dễ đẻ chớ.

Anh lo xa quá anh ơi. Xuống đi, xuống đi, đừng dùng những suy nghĩ của người sao hỏa mà áp dụng lên gái yêu nhà tui

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Bí mật được bật mí. Sự thật về Hàn Thiên Chi

Chiều hôm ấy anh dẫn cô đi tháp Eiffel, nơi cao nhất của thành phố ánh sáng. Ánh đèn ban đêm mờ ảo chiếu sáng dung nhan hai người như thần tiên quyến rũ xuống nhân gian dạo chơi.

"Phong nè, anh... uh... anh có... có người yêu chưa?" Cô ngại ngùng hỏi.

"Đương nhiên là đã có rồi. Cô ấy đang đứng ở đây không phải sao?" Lãnh Phong cười nhẹ với cô.

"Anh Phong~. Sao lâu rồi anh không tìm người ta vậy? Nhớ anh muốn chết ah" Bỗng dung có một cô gái ỏng ẹo từ đâu chui ra làm người khác phát ói, thân mật nắm lấy tay anh.

"Vây ah, chúc hai người hạnh phúc nhé." Cô nén lại nỗi đau trong tim, chưng khuôn mặt "hạnh phúc" ấy ra ngoài.

"Ah, Chi, chờ đã...." Chưa nói dứt câu, cô đã cắt ngang lời anh.

"Kh... không cần đâu. Là em, là em sai, em không nên qua lại với anh, em.... em.... em không làm phiền anh nữa." Cô quay đầu bỏ đi.

"Phong~, người ta ghen đó" Cô nàng đồng đánh kìa không biết sống chết lại còn dí sát vào người anh.

Rắc rắc

"A A A A A A A A " Tiếng thét chói tai vang ra từ đỉnh tháp Eiffel.

"Vũ, dọn dẹp đi" Anh âm trầm nói qua điện thoại.

"Tốt lắm, tốt lắm Trần Ngọc Băng, không phải không đáp lễ cho cô thì thật có lỗi sao" Anh tỏa ra hàn khí bức người, sát khí tựa con dao sắc bén cứa sâu vào lòng người, khiến người phải cúi đầu sợ hãi với khí thế đế vương này.

"Diễn, cho người đi bảo vệ Chi, tuyệt đối không được để cô ấy bị thương. Nếu cô ấy mất một sợi tóc thì cậu là người lãnh hậu quả sau bọn họ đấy." Anh lạnh lẽo ra lệnh.

Tại đỉnh tháp Eiffel, một kế hoạch tàn sát đã bắt đầu, trong khi đối tượng bị tàn sát lại....

"Ngân, người chắc rằng cô ta có tác dụng chứ?" Trần Ngọc Băng vênh vao nói chuyện với cô gái tên Ngân kia.

"Yên tâm, tôi là người hầu tại biệt thự Lãnh gia nên tôi biết rõ. Không phải cô câu dẫn cậu chủ tôi mà không thành sao? Hãy chứng minh cho anh ta thấy cô là người mạnh mẽ nhất và là người xứng đáng đứng bên cạnh anh ta nhất đi." Cô gái tên Ngân kia cười một cách man rợ. Từ góc nhìn của Băng, cô có thể thấy một cánh tay đã biến dạng và đôi mắt bị chọc thủng một bên, Một nửa cái miệng được dùng chỉ đỏ khâu lại. Đó là cách chôn sống người nổi tiếng của Lãnh gia.

Một ngày trước.

"Vây thì em không khách sáo đâu. Mời mọi người ăn cơm."

"Từ từ thôi, không ai tranh hết đồ ăn của em đâu" Anh sùng nịch nhìn cô vợ nhỏ nhà mình cần quét bàn ăn. Phải nuôi cô cho mập thì mới dễ đẻ chớ.

"Oái" Thiên Chi bỗng kêu lên thất thanh. Nguyên một tô canh nóng xối cả vào người cô.

"Tiểu thư, tôi... tôi... tôi không cố ý, tiểu thư, tôi xin lỗi." Nếu Ngọc Băng có mặt ở đây thì sẽ khá kinh ngạc vì cô gái này không phải là Ngân sao? Rồi khinh thường quay mặt đi. Ngu xuẩn. (NB nói N đã ngu còn cố tỏ ra thông minh nha)

"Chi, em không sao chứ? Có một chút, một chút rồi sẽ hết đau thôi, ráng chút nha em" Anh hấp ta hấp tấp bế cô lên phòng y tế, một mặt gọi điện cho Thiên đang ở tầng thượng.

(Nếu ai không hiểu gì thì phiền toái coi lại chương nha)

"Cô ấy không sao rồi, câu chú ý thay bằng thường xuyên cho cô ấy là được. Còn nữa, đa số vết bỏng là ở bụng nên khi tắm nhớ nhắc cô ấy tránh nước." Thiên chú ý dặn dò anh chăm sóc cô.

"Thiên, cậu kêu Vũ Chôn sống cô ta đi. Tôi không thích trong nhà có ruồi bọ" Anh âm trầm ra lệnh. Nếu không phải sợ cô ngủ thấy mùi máu thì anh đã tự tay xử lí ả người hầu kia rồi.

Quay lại thực tại nào!

"Theo giao dịch, cô đề tôi xử lí cô ta. À mà tôi mệt rồi, để thuộc hạ tôi chơi trước đã." ả ta cười lạnh.

"Cô ta, giao cho các người. Hảo hảo mà hưởng thụ đi. Sáng mai ta muốn thấy kết quả." ả ta liếc mắt nhìn Thiên Chi, như nhìn từ trên cao xuống nhưng gặp cô đây thì có chút giống như lấy trứng chọi đá.

"Vâng, chị hai" Đám thuộc hạ của ả ta thềm thường nhìn cô, như muốn đề cô ra mà dày xéo.

"Không... không thể nào... không được... các người không thể" Hàn Thiên Chi sợ hãi lên tiếng. Trước mắt cô là khung cảnh năm xưa, từ lúc cô bắt đầu có kí ức, máu me hỗn độn, ba mẹ cô run rẩy bảo hộ cô.

"M...mẹ" Tiểu Chi thảng thốt gọi mẹ.

"Tiểu Chi, c... con phải sống... sống tốt nha con. Ba... ba mẹ... ba mẹ không có đủ... đủ năng lực để bảo vệ con, chỉ hi vọng... hi vọng con sống... hạnh...ph..." Mẹ cô trút hơi thở cuối cùng để che đi cơ thể nhỏ bé của cô, che cho cô thoát khỏi sự truy sát của một tổ chức sát thủ.

"Boss, không ai còn sống cả. Nhiệm vụ hoàn thành" Vị thanh niên kia kiêu ngạo nói.

"Năng lực cậu không tồi." Cái giọng khàn khàn xen lẫn tia thích thú. Làm sao cô quên được, là giọng của "Boss". Không ngờ Hàn Thiên Chi cô thảm hại tới mức phải phục vụ cho kẻ thù suốt 20 năm qua, quá thảm hại.

"Các người chưa nghe nói sao? Blood ta, không phải ai cũng động vào được" Cô tà tứ nhếch môi. Một chút khó khăn nhỏ đã giúp cô lấy lại kí ức rồi, nên đòi nợ thôi.

"Hự"

Hai tên đó trơ mắt mà chết, không hiểu tại sao lại chết trong tay cô gái yếu đuối đó. Từ từ khoan đã, Blood? Trời ạ, đệ nhất sát thủ thế giới?!!

Bịch

"Coi như vận động một chút vậy" Cô nhắm đôi mắt đen tuyền kia lại. Một lần nữa mở ra, cô như biến thành người khác. Mái tóc màu bạc lạnh lùng, đôi mắt đỏ như máu, xung quanh dập dòn những mảnh pha lê trong suốt ẩn ẩn hiện hiện.

"Cho các người một vinh dự của Blood là được chiêm ngưỡng sức mạnh của ta" Cô phóng thích toàn bộ sát khí của mình, lúc đó, mọi người trong Trần thị như thấy được các linh hồn vây quanh chính mình, không ngừng sợ hãi và tuyệt vọng, nổi bi thương bao phủ cả tòa biệt thự tráng lệ, như màn mờ đầu đặc sắc để đón chào công chúa Địa ngục, con gái yêu của Tử Thần. (Bật mí cho các độc giả thân yêu, papa của Thiên Chi tên là Hàn Tử Thần nhé)

Trận oanh tạc kết thúc, cả tòa biệt thự được san thành bình địa, khắp nơi chỉ thấy được công trình kiến trúc vỡ nát nát, căn bản là không phân biệt được xác người và đất cát.

"Ba, mẹ hai người đợi con một chút nhé, con sẽ trả thù cho hai người sớm thôi" Cô mỉm cười xinh đẹp nhìn lên bầu trời đầy sao kia, như đáp lại, có hai ngôi sao nháy sáng rồi vụt đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Bình yên trước cơn bão

Cô bay đến Việt Nam ngay trong đêm, với sự đau khổ thầm kín và niềm mong chờ mãnh liệt.

"Con về rồi nè, ba mẹ ơ" Đây là câu đầu tiên cô nói khi bước xuống sân bay, thật khó khăn cho cô hôm nay là những ngày Tết cổ truyền, sân bay lúc này không ít khách.

"Á á á, chị ấy xinh đẹp quá à, mình tính Hàn mới nổi đúng hông bay? Qua xin chữ kí đi" Một nữ sinh viên hai mắt hình trái tim nói. Mọi người cũng cảm

thấy có lí nên xúm vào.

"A A A. Chị ơi cho em xin chữ kí"

"Chị ơi chờ em với"

"Idol lòng em a chị ơi"

"Moa, chị chờ em với"

"Sao cũng chạy lệ vậy? Chờ anh với"

"AAAAAAAAAAAA"

2 tiếng sau.

"Hộc hộc hộc. Người Việt Nam ăn gì mà chạy còn hơn vận động viên marathon vậy? Hộc hộc" Hàn Thiên Chi khó khăn nói. Chạy nhiều cô không sợ mà lại sợ chạy trong thời gian dài với điều kiện không đủ không khí.

"Chị ấy ở bên kia kia bay" Một fan nữ vô tình phát hiện.

"AAAAAAAAAA. Chi oooooooooooooooooooooooooooooo"

Tối cùng ngày hôm đó.

"Chú đưa con tới số yyy, đường xxx giúp con đi" Thiên Chi lạnh giọng nói.

"Được rồi con" Bác tài xế vui vẻ nói.

Tại một căn biệt thự nguy nga gần biển

Lạch cách lạch cách

"Tiểu thư, cô nên nghỉ ngơi một chút đi, thức nguyên đêm không phải là điều một cô gái trẻ nên làm đâu tiểu thư" Bác quản gia ân cần nói. Mặc dù bà được thuê chỉ để dọn dẹp biệt thự nhưng cô chủ nhỏ không quan tâm đến sức khỏe này sớm muộn cũng sẽ đổ bệnh mất thôi.

"Không sao, dì có thể đi nghỉ trước" Cô vẫn khuôn mặt vô cảm, không nóng không lạnh nói.

"Chocola nóng của tiêu thư, tôi lui trước" Bà khẽ thở dài, đặt ly chocola lên bàn rồi quay xuống.

"Thật kỳ a. Nhưng nếu dễ phát hiện ra thì không phải mất vui sao?" Cô liếc quanh đôi môi khô khốc, cười tà nói.

Khẽ hóp một ngum chocola, cô ngạc nhiên với hương vị của nó. "Quen thuộc quá!" Đây là những gì cô đang nghĩ. Nhưng chỉ trong chốc lát thôi, cô vớt nó ra sau đầu, thay một bộ khác, cô đi tới quán Bar.

Bar Angel.

Kittttttttt

Con Audi đỏ rực phanh gấp trước bar. Cửa xe mở ra, đôi chân trắng nổi bật trên màn đêm, đôi giày cao gót làm tăng sức gợi cảm cho cô.

Cô bước xuống, bỏ mặc những ánh mắt ngầy dại đang nhìn chằm chằm cô. Mặc đơn giản bước vào quán, đôi giày cao gót nện vào sàn tạo ra những tiếng cộc cộc quỷ dị.

"Một ly Black Russian" Vẫn chất giọng lạnh như vậy, Thiên Chi gọi cho mình một ly rượu để tiếp cơn dễ dàng hơn.

"Không thành vấn đề" Bartender cười trả lời.

"Tôi muốn gặp ông chủ của các anh" Cô không để ý tiếp tục nói. Tiếng nhạc xập xình như óc khiến người khác quay cuồng, những cơn say rượu điên cuồng trong chính thể giới của mình, nhảy trong sự tuyệt vọng và đam mê thoát khỏi hiện thực.

"Xin lỗi quý cô, ông chủ của chúng tôi hiện tại không ở đây"

"Tôi muốn gặp người đứng đầu những quán bar quanh đây, anh hiểu ý tôi mà" Chẳng biết từ lúc nào, con dao mỏng như cánh ve đã đặt trên cổ anh ta.

"Vây thì cung kính không bằng tuân mệnh, mời đi theo tôi." Anh ta vẫn mỉm cười vô hại, nhưng sâu bên trong đôi mắt kia lại là sự lạnh giá và khinh thường.

"Cộc cộc cộc. Đại ca, có người muốn gặp anh" Bartender cung kính đứng trước một cánh cửa nói với người bên trong.

"Vào đi" Người bên trong không giao động cảm xúc quá mạnh.

"Chúc quý cô may mắn" Anh ta bỏ lại câu nói, cô không nói gì mà bước vào trong.

"Tôi muốn làm một giao dịch với anh" Cô đi thẳng vào vấn đề.

"Cô nghĩ cô có tư cách nói chuyện với tôi?" Người nói chuyện với cô là một người đàn ông 1m9, bờ vai dày mà rộng, áo sơ mi cởi hai cúc đầu lộ ra xương quai xanh mạnh mẽ trên làn da màu đồng, hai tay đút vào túi quần, chiếc mặt nạ màu bạc che đi dung nhan anh tuấn. Khác lạ hơn, anh ta có khí thế ngang tay với cô.

"Không gì là không thể, chỉ cần có lợi thì đôi bên đều hợp tác, phải không Ám Dạ vương, hay tôi nên gọi anh là bang chủ bang Huyết Long nhỉ?" Cô nở nụ cười xinh đẹp.

"Tôi cần cái giá thích hợp" Anh thỏa thuận.

"Cái giá do anh định đoạt, tôi cần thông tin về tổ chức sát thủ - Black Angel" Cô thoải mái gặm một trái táo trên bàn.

"Không thành vấn đề, cái giá tôi sẽ gửi cho cô sau" Khí thế của anh từ lúc nhìn thấy cô đã bật âm vô tín, cô gái nhỏ của anh đã quay về.

"Được, tôi chờ tin tốt từ anh" Cô xoay mình bỏ đi.

"Lần này để em tiếp tục rong chơi. Xem ra em đã lấy lại được kí ức rồi, mèo con" Anh nhu hòa tháo chiếc mặt nạ bạc. Từ tuần trước, khi cô bị bắt cóc thì anh luôn là tảng băng ngàn năm, còn độc ác và lạnh hơn trước khi gặp cô. Nhưng gió xuân về mang theo hơi ấm phủ lấy tìm anh rồi nhỉ?

Các bạn hỏi tiểu Chi đang làm gì sao? Tất nhiên là chui vô phòng thí nghiệm mà chế tạo mấy vũ khí bảo bối rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Chậm rãi hành hạ

Một tuần sau đó, cô nhận được email của bang chủ Huyết Long. Quả không hổ là đệ nhất hắc đạo của thế giới ngầm, độ chính xác của thông tin là 99,9%. Cái giá của cô cũng khá rẻ đấy: chiến thắng và dành cúp vô địch của "Ma tốc độ".

1am, khách sạn Blue Star

Ting

Cánh cửa mở ra trong chốc lát, một cơn gió nhẹ lùa vào.

Nhanh chóng bước vào thang máy, cô nhấn một dãy số sau: 7-2-8-9-5-1-3-4-6. Thang máy không lên mà bất thành linh rơi xuống với tốc độ cao. Khoảng chừng một phút, cánh cửa thang máy khép kín được mở ra.

Phi tiêu, ám tiễn, chủy thủ dùng toàn bộ tốc độ cao nhất mà phi đến chỗ cô. Nhún người nhảy vòng, cô tiếp tục nhìn thấy những chữ số khác nhau. Cô tiếp tục nhảy lên những con số quen thuộc đã xuất hiện trong đầu kia.

Kết thúc, cô lại nhìn thấy một mê cung. Nhắm mắt lại, hồi tưởng ra con đường về tới đích nhanh nhất, cô bước vào.

Loạt xoay, loạt xoay

"Trong mê cung có người?!!!" Cô nhanh chóng bình tĩnh lại, tìm cách ứng phó.

"Aiz, Blood đã die rồi, trận đấu sắp tới sẽ quyết định đệ nhất sát thủ tiếp theo đó, biết không?" Bất ngờ, một giọng nói quen thuộc lọt vào tai cô, là Rum

"Hắc hắc, nếu cô ta biết người mật báo vị trí của cô ta cho tổ chức là cô thì không biết cô ta có đội mồ mà sống lại không ha?" Một giọng nói giễu cợt vang lên, là Choco.

"Dù biết thì sao? Cô ta cũng không sống lại được, lúc sống còn đấu không lại tôi thì chết rồi làm sao mà đấu đây?" Rum ngao nghể lên tiếng. Bạn đồng hành 10 năm thì thế nào? Không phải cũng chỉ vì lợi ích sao?

"Khiến cô thất vọng rồi, tôi còn chưa chết" Blood lạnh lẽo lên tiếng. Sát khí vờn quanh chèn ép hai người vừa nói chuyện kia. Mới phút trước họ còn

cười đùa, phút sau lại cảm thấy từ thần hiện thế, họ thấy máu khắp nơi, hơi thở mùi huyết tanh đó, chỉ có Blood mới có thể làm được.

"Không thể... không thể nào. Cô... cô bị Boss kết liễu rồi kia mà?" Choco nêu nghi vấn.

"Không sai đâu Choco. Boss chưa làm gì được tôi cả. Nhưng người đầu tiên tôi tính sổ là hai cô đấy" Blood cười tà mị. Hai sợi cước từ chiếc nhẫn nhỏ xíu trên tay cô bắn ra, chọc thẳng vào mi tâm của họ.

Xoẹt

Tiếng xé gió mạnh mẽ man rợ, họ không đủ thời gian, căn bản là không có sức chống cự trước đòn tấn công của cô.

"Goodnight" Cô cười hiền gửi lời chào tạm biệt.

Mở cánh cửa sắt trước mặt ra, cô lạnh lẽo bước vào nơi quen thuộc nhất - nơi huấn luyện của các sát thủ cấp cao.

Cô biết, người đầu tiên sau cô bước vào đây sẽ là Night, vị trưởng lão trung thành cũng như là kẻ trực tiếp sát hại gia đình cô.

Lạch cạch

"Tôi sẽ cho anh chiêm ngưỡng chút trò vui đi" Cô sửa chữa "một chút" những thiết bị nơi đây. Hắc hắc hắc.

"The game begins"

Cạch

Cánh cửa sắt được mở ra. Đúng như cô dự đoán, là Night.

Ẩn dấu đi hơi thở của mình, cô quan sát màn kịch vui trước mắt.

"Môi trường không trọng lực" được kích hoạt, Night bước vào trong. Lúc đầu, nó vẫn đang hoạt động như bình thường cho đến khi anh ta bật chế độ tác chiến.

"Shit, TMD, tại sao không tắt được?" Quả nhiên, trình độ tác chiến đã được nâng lên tầng cao mới và số lượng quái vật cũng nhiều hơn. Night lạc vào hiểm cảnh, bốn bề thụ địch, anh cho dù là ba đầu sáu tay cũng chặn không được.

Nhìn xem đồng hồ đã 30ph, cô kích hoạt điều khiển từ xa. Băng chuyền ở trong đó được hoạt động và đưa Night tàn tạ từ trong đó ra, sau đó chuyển anh ta đến phòng thí nghiệm

Xẹt xẹt, rẹt

Người máy không chút lưu tình xé rách bộ đồ của anh ta ra, cũng vô tình tiêm vào người anh ta những ống nghiệm mà cô vừa cho ra lò.

"Hự, khục khục khục, aaaaaaaaaaaaaa"

Từng tiếng hét thảm thiết trong phòng thí nghiệm vang ra. Không ai để ý, mà có nghe thì cũng chỉ nghĩ rằng đang tra tấn phạm nhân thôi.

Băng chuyền tiếp tục đưa anh ta tới một căn phòng khác. Không có dụng cụ tra tấn hay bất cứ thứ gì, đơn giản chỉ là một căn phòng trống thối. Với người khác là như vậy nhưng với Night lại khác. Nãy giờ tra tấn thể xác và tinh thần khiến hắn đã cạn kiệt sức lực. Hắn cũng không còn sức mà suy nghĩ xem ai là người bày ra những trò "chơi" quỷ quái này.

"Ngạc nhiên không, Night?" Cô xuất hiện. Như con gió thổi tới, không tiếng động cũng chẳng đánh thức ai.

"Là cô đúng không?" Night mệt mỏi hỏi.

"No no no, đừng gọi là "cô", nghe xa cách lắm nha "chú nhò"." Cô nhấn mạnh hai chữ cuối. Từng kí ức hiện lên trong đầu, chính người chú luôn thương cô này nhất lúc trước lại sẵn sàng giết chết gia đình anh trai của mình để tăng lên sát thủ cao cấp.

"chú nhò"? Cô là ai?" Night âm trầm hỏi. Hai tiếng "chú nhò" này là nỗi ám ảnh của hắn trong 20 năm qua. Nhưng làm sao bây giờ, tất cả chỉ xứng đáng để phục vụ cho quyền lực thôi.

"Tôi là người sẽ lấy đi tính mạng người đó, Hàn Vô Diệt" Dứt lời, các sóng âm dần vang lên. Từ từ rồi lại từ từ, các sóng âm càng ngày càng cao, cho đến khi hai tai hắn ta ri ra từng giọt máu, màng nhĩ từng chút từng chút một bị phá nát.

"AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA"

Cô ngừng động tác uống trà lại, liếc mắt nhìn về người đang treo trên vách tường kia.

Tít.

Sóng âm biến mất, nhưng hần ta cũng không cảm nhận được. Tinh thần hần hồng rồi, hư luôn rồi. Bằng chuyển tiếp tục đi chuyển, kéo cái người không ra người, quý không ra quý kia đi đến phòng gương.

Như tên gọi, căn phòng chỉ toàn gương thôi. Nhưng với người nào đó quý trọng dung nhan như mạng, đây lại là cực hình trong cực hình.

"....." Hần rất không có chí khí mà ngất luôn.

Cô rất bình tĩnh, tiêm cho hần một liều mê dược rồi tránh đến chỗ an toàn. Mê dược này bắt buộc người trúng phải không ngừng hoan ái trong một tuần. Những kí ức này người trúng dược sẽ không bao giờ quên, họ luôn luôn nhớ và nó sẽ trở thành kí ức đáng sợ nhất.

"Món quà tôi dành tặng ông, hi vọng ông sẽ thích" Cô vẫn với khuôn mặt vô cảm đó. Nhưng có phần nhu hoà lóe qua đôi mắt đang tỏa sáng kia.

Tách

Một đám đàn ông đi vào căn phòng đó. Nhiệt độ trong phòng bất chợt tăng vọt, truyền ra những tiếng thở dốc và tiếng thở ồ ồ đỏ mặt của..... đàn ông!

"The game ends"

(Mạo muội cho Sherry hỏi một câu. Hành hạ như thế này có phải là quá nhẹ không?)

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chơi đùa mà tưởng thật

Bước ra khỏi phòng huấn luyện dằn lại kích hoạt điều khiển cho nh cho các sát thủ cấp cao, lách mình tránh các đội tuần tra và ra khỏi căn cứ, cô tiếp tục kích hoạt điều khiển từ xa.

Rầm rầm rầm, lạch cạch, tách

Các cánh cửa lớn nhỏ được đóng lại trong tức khắc, các sát thủ cấp cao không khỏi giật mình. Nhưng bản năng của một sát thủ kéo tâm trí của họ lại, rơi vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

Ting

Các ám tiễn mang theo khí thể sát phạt từ mọi hướng xông tới, như đàn ngựa chạy loạn, chúng không xác định được mục tiêu và cứ thế là phong tới bất kì ai cản trở đường đi thôi. Âm tiễn, súng ống, nuyễn cốt tán, mê hồn dược, lừa, đao thương..... Luôn quen thuộc với họ như vậy, nhưng bây giờ phảng phất đâu đây sự oán hận tại sao chúng lại nhiều đến thế.

Vì là căn cứ ngầm của tổ chức nên không có bất kì khách hàng nào có thể cảm nhận được những chấn động dưới lòng đất cách họ hơn 10m. Khách vẫn thông dong mà sống, sát thủ vẫn cật lực tiếp chiêu. Thấy cũng tội mà thôi cũng kệ.

Uỳnh uỳnh

Những chấn động mạnh trong khách sạn khiến những du khách hoảng sợ. Họ cố gắng dùng hết sức lực của mình chạy ra khỏi khách sạn để bảo toàn mạng nhỏ. Họ chạy, cầm cúi mà chạy, xô đẩy, chen lấn, kéo người khác lại chỉ để mình sống. Con người quả thực vô tình.

Quay lại một chút về căn cứ nhé.

"Đệt, cái gì mà khủng thế? Huấn luyện của Boss à?" Một thanh niên béo lên tiếng.

"Khẳng định không phải, Boss bữa giờ đang đi du lịch tại Pháp không phải sao? Cũng không thể đột ngột mà huấn luyện kiểu này. Chắc có ai đó hớ" Một người bình tĩnh phân tích sự tình.

"Hảo. Lão nương mà biết được ai bày trò thì chết với lão nương" một nữ sát thủ tức giận ra nói.

"Đúng đúng" Cũng có không ít người đồng ý.

Hàn Thiên Chi đứng bên ngoài nhìn một lúc, không biết nghĩ cái gì lại kích hoạt điều khiển khiến cho cuộc "huấn luyện" ngầm kia dừng lại.

"Chơi đủ rồi. Nên đi thôi" Tiểu thân ảnh đó rất thông dong mà bước đi. Để lại một mớ hỗn độn. Chịu thôi, cô không phải là cỗ máy giết người nên sẽ

không cướp đi tính mạng người mà không có lí do. Dù sao sự việc năm đó cũng là họ vô tội.

"A, đừng rồi?" Có người không tin mà thốt lên.

"Ân"

"Đừng mất cảnh giác. Có lẽ lại là cạm bẫy khác đang chờ chúng ta" Có người không tự chủ mà nuốt nước bọt.

"Không sai. Nhưng chuyện như thế này không phải một chút là xong" Thêm một người nữa nói.

"Phải phải. Cánh cửa kia còn chưa mở ra tới. Lúc này phải hạo hạo mà cẩn thận" Thêm một giọng nói khác.

"Ta liền qua bên kia xem xem một chút." Nói rồi định bước qua.

"Tiểu tâm một chút"

"Tiểu tâm"

"Hạo hạo cẩn thận"

Mà hắn còn chưa bước tới gần cánh cửa kia liền trúng phải phi tiêu kia mà chết.

"A, ta đã nói rồi là không dễ thoát ra mà" Lại có người mang về mặt "ta nói rồi mà không nghe" lên giọng. Thật ra, đó là một chút tiểu cơ quan của tổ chức mà họ không để ý thôi.

Thế là cả một toán sát thủ cấp cao cảnh giác cao độ mà đề phòng chung quanh. Đợi tới khi họ biết bữa giờ ngồi canh một cái không nguy hiểm địa phương thì đã là chuyện của ngày hôm sau rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Cuộc đua với Ma tốc độ (1)

Từ hôm đó trở đi, cô yên tĩnh trụ tại khách sạn, hạo hạo nghỉ ngơi để chuẩn bị cho cuộc đua sắp tới. Tất nhiên đây chỉ là cái cớ để cô nằm dài tại khách sạn mà hưởng thụ cuộc sống thôi.

Nhưng ở nơi nào đó không bình yên như vậy

Choang

Hắn nện mạnh cái ly xuống sàn. Có trời mới biết hắn giật mình cỡ nào khi nghe thuộc hạ nói cô đua xe với ma tốc độ. Đó là đàn em của hắn a. Lỡ thắng nhóc đó khiến cô bị thương thì sao? Người đau lòng không phải là hắn sao?

"DIỄM, NGƯỜI LĂN RA ĐÂY CHO TA" Huyết Long bang giật mình bởi con giận của chủ tử. Hắn thế nào lại sinh khí a?

"A, người bị cái gì lại rống to như vậy, chị dâu bị người khác cướp sao?" Diễm ngây ngô hỏi lại. Không phải hôm qua còn hạo sao?

"Ta nói nếu là chị dâu người cầu giúp đỡ của Huyết Long thì liền miễn phí. Người lỡ tai liền có tật đúng không?" Lãnh Phong lạnh lẽo hỏi. Xem ra Diễm đây là ngửa da rồi.

"Hắc hắc, lão đại. Tuy rằng lão đại nói là miễn thù lao nhưng chắc rằng chị dâu cũng thấy kì lạ a. Không chừng chị dâu còn nghi ngờ lão đạo là người xấu thì sao a? Vậy nên không thể miễn, chỉ là tính phí rẻ chút. Hắc hắc." Diễm tự nhiên là nghe ra lão đại đang nổi giận. Nhưng hắn đây là nghĩ cho tính phúc của lão đại trong tương lai a. Không thể trách hắn.

"Người nên nhớ. Chỉ lần này thôi" Lãnh Phong nghe như thế nào thì cũng thấy hợp lí a. Coi như hôm nay hắn may mắn.

"Hắc. Cảm ơn lão đại. Tiểu nhân lui trước a" Diễm gần như là chạy ra khỏi cái hầm băng kia.

Cái ngày đua xe định mệnh đã tới.

Trên con dốc Tử Vực huyền thoại, khán đài chật kín người xem náo nhiệt.

Tại sao lại gọi là Tử Vực sao? Vì con dốc này thường hay có sương mù cản trở tầm nhìn của các tay đua nên không ít người đã bỏ mạng tại đây. Nhưng

không phải con người luôn có lòng hiếu kì sâu thẳm thăm sao? Do đó dù biết là nguy hiểm nhưng họ vẫn lao vào. Đặc biệt hơn nữa là các góc cua cực hiểm, khổng lồ không tốt tay lái là bay thẳng xuống vực luôn.

Cô hôm nay diện áo body cao cổ, cái áo khoác lửng sành điệu mà cá tính, quần short jean để lộ đôi chân dài trắng ngần, boot cao gót ôm lấy bàn chân nhỏ nhắn của cô, mái tóc tím huyền cột lệch khoe cái cổ thon thon gợi cảm. Thân hình cân đối, chỗ nào nên nhiều thịt tuyệt không thiếu. Nóng bỏng mà thần bí, thật khiến người khác tò mò.

Cô chạy thẳng vào trường đua và bóp thắng, bẻ đầu xe tạo nên một cảnh dừng rất ngoạn mục. Chiếc moto phản khối lớn lặng im đứng bên cạnh cô khiến những ai ở gần đó không khỏi trầm trồ ngạc nhiên, chiếc xe này mới ra thị trường không lâu nha.

Mỉ nhân bước xuống xe, lặng im tháo chiếc nón bảo hiểm nhưng không bỏ cái kính mát bản to. Đôi môi đỏ mọng quyến rũ, sóng mũi dọc dừa hoàn mỹ, cái cằm thon gọn, mái tóc tím bóng bệ cột lệch một bên. Cô khiến cho tất cả động vật giống đực xung quanh thú huyết dâng trào, chỉ hận không thể lao ra mà chà đạp.

"Mẹ kiếp. Vợ của ông chúng bay nhìn cái gì. Nhìn nhìn nhìn, ông móc hết mắt chúng bay ra, thiếu hết" Ai đó lại gầm gừ như con hổ phát hiện con mồi của mình bị nhòm ngó. Nhân viên cũng tự giác mà tránh xa đài quan sát.

"Kính chào các vị đang hiện diện và tham gia cuộc đua tại Từ Vực. Tôi là MC của trận đấu ngày hôm nay. Chà chà, để làm nóng không khí, xin mời Vanessa đại diện cho BlueSky tại đường đua số 5, Hắc Hồ đại diện cho KWS tại đường đua số 4, Evil đại diện cho Lunar tại đường đua số 3. Đặc biệt hơn, hôm nay chúng ta có thể chiêm ngưỡng được tài năng của Ma Tốc Độ của tập đoàn Huyền Thoại tại đường đua số 2 và....." MC cố kéo dài thanh âm khiến những người xung quanh hồi hộp cực cao. Không biết là ai.

"Và Blood - thần thoại của đua xe. Cô nàng nóng bỏng Blood hôm nay sẽ thay mặt cho tập đoàn Galaxy tham gia cuộc đua ngày hôm nay." MC rống hết hơi. Cả khán đài ngạc nhiên trân trọng. Hỡi sao mái tóc tím kia lại quen quen. Cô nàng huyền thoại liền tiếp ba lần đoạt quán quân tại các trường đua ngầm thế giới, sau đó lại im hơi lặng tiếng, gần như là biến mất tại thế gian nay đã trở về.

"Xin các vị khách của chúng ta trật tự. Bây giờ tôi xin thông báo, cuộc đua bắt đầu" Đoàn. Sau lời nói của MC thì các tay đua rồ ga mà phi nhanh về phía trước, để lại làn khói mỏng che tầm nhìn của những người đứng sau.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Cuộc đua với Ma tốc độ (2)

"Xin các vị khách của chúng ta trật tự. Bây giờ tôi xin thông báo, cuộc đua bắt đầu" Đoàn. Sau khi tiếng súng vang lên thì các tay đua rồ ga mà phi nhanh về phía trước, để lại làn khói mỏng che tầm nhìn của những người đứng sau.

Chặng 1 - chặng 2 - chặng 3 cô vượt qua trót lọt và điều đáng ngạc nhiên là Ma Tốc Độ có thể chạy ngang hàng với nó.

"Blood, tốc độ của cô thật khiến tôi kinh ngạc nha. Nếu cô qua một đêm với tôi thì tôi nhường cho cô thắng trận này. Sao nào?" Ma tốc độ cười khinh bỉ. Nhưng lại vương chiếc mũ bảo hiểm nên không ai thấy vẻ mặt này của anh ta.

"Cút" Giọng nói lạnh lẽo vang lên. Màn đêm xung quanh như kết một tầng băng mỏng rợn người, hàn băng lạnh thấu xương khiến Ma tốc độ không khỏi run mình.

Trước mặt cô là khúc cua được gọi là "Từ thần chi độ". Góc cua gần như là 90° và bên cạnh là thiên nhai tắm tối không thấy đáy. Đã có không ít người bỏ mạng tại khúc cua tường nhu khá dễ này. Tại đây, tầm nhìn của tất cả mọi người đều bị hạn chế. Sự hồi hộp hiện ra rõ rệt trên khuôn mặt của những khán giả thích xem náo nhiệt này. Qua được hay không được?

Kíttttttttt

Cô không những giảm mà còn để nguyên tốc độ như hồi nãy: 300km/h. Phanh mạnh bánh trước và gấp rút bẻ tay lái, Chi biểu diễn cho mọi người thấy một màn lái xe ngoạn mục của người đẹp. Quả nhiên ánh mắt của mọi người nơi đây đều tập trung vào cô. Hừm? Hình như có một ngoại lệ a.

"Nhìn nhìn nhìn. Nhìn nữa là ông móc hết mắt chúng bay ra. Nhanh trở lại vị trí." Lãnh Phong tức mình gào lên. Các người không biết đó là phu nhân của các người không hả? Nhìn cái gì? Còn chảy nước miếng tèm lem nữa. Hừ!!!

Hàn Thiên Chi đang lái xe tự dừng lại ngửi được mùi gì chua chua trong không khí. Giống như là... giống mùi giấm thì phải. Và hiển nhiên, nhà máy sản xuất giấm đã bị tràn mất rồi.

"Rầm"

Một chiếc xe không may mắn vì đã lao xuống vực báo danh với Diêm Vương. Phải công nhận là bọn chúng liều thiệt.

"Và chúng ta đã có người thắng cuộc cho cuộc đua ngày hôm nay. Xin mời người đẹp BLOOD" MC la khàn cả cổ để thể hiện cho sự phấn khích của anh ta. Từng tràng pháo tay rộn rã vang lên chúc mừng cho người chiến thắng.

Cô bước xuống. Mái tóc tím ảo hơi bị rối vì cuộc đua lúc nãy, nhưng thay vào sự thần bí ma mị như lúc đầu thì bây giờ lại là vẻ đẹp của sự hoang dã và cá tính. Cô là sự ưu ái của đấng tạo hóa, hoàn mỹ đến ghen tị. Nhưng lại mang vẻ chết chóc rợn người.

"Phần thưởng chuyển trực tiếp qua tài khoản của tôi đi" Để lại câu nói, cô phóng xe đi mất hút.

"Em nghĩ em có thể thoát sao?" Hấn yêu mị thốt ra. Phải nói rằng hấn nếu không có được cô thì cũng phải bắt về mà trói lại bên mình. Chắc chắn, dục vọng chiếm hữu cao thiết a.

"Phong, chuyện này....." Diễm vỗ đầu bút tai hời. Không lẽ cứ để yên cho chị dâu chạy mất hút sao?

"Trong vòng một năm chuyện của bang Huyết Long do Diễm đường chủ quản lý" Bất ngờ nói một câu vào trong micro. Diễm ngây người. Không phải chứ? Phong theo đuổi chị dâu, hấn cũng phải theo đuổi vợ yêu của mình a. Cứ như vậy là xong? Òa òa òa, ta không cam tâm. Lan nhi a, em phải chờ anh a, không được đi theo trai lạ không, không được đi theo người lạ a.....

"Hình như cậu có ý kiến?" Lãnh Phong âm trầm hỏi

"Không! Không có ý kiến" Đùa sao, người ta là Ám Dạ Đế Vương. Là Ám - Dạ - Đế - Vương đó. Ai lại ngu đi đối kháng với hấn, không phải là chịu chết sao?

"Tốt. Tôi đi đây" Hấn như con gió lướt qua, để lại một mình Diễm bơ phờ trong gió. Thế là xong. Tự do đi xa quá...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Gặp lại người quen

Tại vịnh Hạ Long, trong dòng người tấp nập của đường phố, cô gái phá cách với mái tóc màu tím ảo, thân hình sexy bốc lửa đang chậm rãi ngắm nhìn những hang động đá vôi.

"Hey girl, cậu đi một mình sao?" Tiếng nói lạnh lốt từ đâu vang tới, nhanh chóng đứng trước mặt cô gái kia.

"Lena! Cậu đi du lịch sao?" Hàn Thiên Chi vui vẻ khoác vai cô bạn tốt.

"Đúng gọi. Nhớ lần trước cậu qua Pháp rồi mà? Về sớm vậy?" Lena - Vũ Ngọc Vân Lan, cô bạn vào sinh ra từ cửa Thiên Chi đang tò mò hỏi.

"Ha ha, chơi chán rồi thì về thôi." Thật sự thì Chi cũng không nhớ những gì đã xảy ra nữa. Hi hi

"Oh. Đến đây rồi thì ghé nhà mình chơi đê, sẵn tiện giới thiệu cho cậu người này nè."

"Ai mà khiến cho cậu phải giới thiệu với tớ vậy?" Chi nhếch mày hỏi đều.

"Ha ha, sẽ không làm cậu thất vọng. Mà tớ nói trước, cậu không được làm mặt lạnh với người ta, cũng không được nhả sát khí hù người ta chạy. Tớ nói này, cậu không được quyến rũ người ta, đây là người tớ chấm rồi đó." Lena tuân một tràng dài khiến Thiên Chi chóng mặt ù tai. Không cần phải nói nhiều như thế chứ?

"Còn nữa Chi, cậu....."

"Được rồi, sẽ làm như lời cậu nói. Nào nào về nhà cậu đi. Cho tớ coi người mà cậu chấm" Chi nhanh chóng chuyển đề tài. Cô cũng không thích có người thường xuyên cảm râm bên tai.

"Oa, cậu không biết đâu. Anh ấy đẹp trai, phong độ, ga lăng....." Lena lại tuân một tràng khiến Thiên Chi hắc tuyến đầy đầu. Có phải cô chuyển sai chủ đề rồi không?!!

~~~~~một lúc sau~~~~~

"Chi~~~ cậu nhìn một lúc đi. Đừng có bơ người ta mà~~~" Vâng, Lena đang đau khổ cầu xin.

"Lena, cậu tốt nhất nên im lặng một chút. Tớ không dám chắc là sẽ không làm gì cậu đâu" Hàn Thiên Chi mặt lạnh nói.

King koong. King koong

"Ai đó?" Lena bực mình hỏi. Không phải chỉ một chút thôi sao? Chi lại giận cô rồi.

"Bé cưng, ai lại chọc em rồi, mà mở cửa cho anh đi." Tiếng con trai tò mò hỏi.

"A đợi em chút" Lena vọt lẹ ra cửa.

"Nói cho anh nghe, ai lại chọc em?" Giọng nói ngọt ngào ấy lại vang lên.

"Có nói anh cũng đâu đánh lại người ta. Đi, em giới thiệu cho anh người này" Lena nói xong chạy luôn vào nhà. A a a, giống như con gái dẫn bạn trai ra mắt ba mẹ quá. Tiếc là tiểu Chi chưa có chồng.

"Ai vậy ta? Không lẽ là ba mẹ cô ấy? Minh mặc như vậy có được hông? A chưa có quà, ề mà..... Chắc rồi quá" Suy nghĩ của anh chàng "lạ mặt" kia.

"Anh có vô hông vậy?" Lena hậm hực nói. Sao ai cũng ngờ hết vậy?

"A, đợi anh chút". Nói xong cứng ngắc bước vào nhà.

"Diễm! Giới thiệu cho anh, đây là bạn thân của em. Cô ấy là Hàn Thiên Chi. Tiểu Chi, đây là người mà tớ muốn giới thiệu cho cậu á" Lena hồn nhiên nói mà lại không để ý cái mặt đang trắng xanh của ai kia.

"Chào" Chi vẫn lạnh như vậy.

"Chi, cậu sẽ hù anh ấy nha" Lena chu môi bất mãn.

"Cậu chắc rằng hần ta sẽ bị hù?" Chi neho mắt hỏi. Tuy rằng cô không nhớ là ai nhưng trực giác nói rằng người này không hề đơn giản.

"Ách, cái này....." Lena bí luôn.

"Xin tự giới thiệu, em là..." Câu nói đang dang dở của Diễm bị cắt ngang bởi một hồi chuông cửa.

King koong king koong

"Ai vậy?" Lena lịch sự hỏi.

"Tôi là anh trai của Diễm, có việc muốn tìm nó." Giọng nói lạnh lùng không thua kém Chi vang lên. Nhưng cái chất giọng lãnh lạnh này làm "con trym" ai đó run sợ.

"Diễm, anh có anh trai sao?" Lena tò mò hỏi.

"Ah, chắc... chắc có" Diễm run sợ lau mồ hôi trên trán. Không phải y bị theo dõi chớ.

"Vậy đợi một chút" Lena hớn hờ chạy ra mở cửa.

Cánh cửa nặng nề mở ra. Lena cảm thấy như có con gió ập vào mặt. Chưa kịp định thần thì trong nhà đã xuất hiện một người con trai lạ mặt đã xuất hiện trong nhà.

"Oa oa oa, đại ca, nhẹ tay một chút a" Diễm la oai oái, ủy khuất ôm lỗ tai đang đỏ rực, ngồi ở góc nhà về vòng tròn.

BỘP

Chiếc gối xinh xắn nện thẳng vào mặt thanh niên mới tới kia. Hàn Thiên Chi lạnh lẽo bước lên phòng. Để lại cả một nhà còn đang ngây ngẩn.

Hôm nay tới đây thôi. Chúc mn đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Người con trai của quá khứ

Một buổi sáng đẹp trời nào đó.

"Lena, tớ cần một lời giải thích" Thiên Chi tòa hàn khí, sát khí vất vương đầu đây. Nhiệt kế trong nhà chỉ ở vạch -5°C.

"Ách.... Ha ha, tiểu Chi, vui vẻ chút. Ha ha, là Diễm muốn ở lại đây thêm mấy ngày mà anh trai của anh ấy không yên tâm nên...." Lena càng nói càng nhỏ, cuối cùng thì lí nhí trong miệng luôn.

"..."

"Ngân, cho tớ một chuyến bay sang Anh ngay - lập - tức" Thiên Chi tức giận gào thét vào điện thoại khiến Ngân ở đầu bên kia cũng rùng mình.

"A, tiểu Chi, tớ không cố ý mà. Tiểu Chi" Lena lo lắng gọi Thiên Chi, nhưng đáp lại cô ấy chỉ là câu nói lạnh lùng vô cảm.

"Lena, cậu biết tình trạng cơ thể tớ mà, tớ cần thời gian ổn định." Cô xách chiếc vali chưa mở gì nhiều kia, lạnh lẽo bước ra khỏi nhà.

"Thân ái, em chán ghét anh như vậy sao?" Lãnh Phong đau lòng hỏi. Chuyện gì đang xảy ra???

"Đúng vậy." Cô không do dự mà trả lời.

"Vậy đành ủy khuất tôi theo đuổi em rồi. Nhưng tôi không buông tay đâu, thân ái." Lãnh Phong nở nụ cười gian xảo, uhm như hồ li đang tính kế người ta a.

Hàn Thiên Chi không nói gì chỉ lạnh lùng rời đi, tâm trạng mọi người trầm xuống. Chỉ mới có buổi sáng thôi.

"Diễm, chuyện còn lại tự xử lí" Lãnh Phong cũng chạy luôn ra ngoài. Không có vợ yêu thì ở đây làm gì nha.

"Anou, giữa anh trai của anh và tiểu Chi có chuyện gì sao?" Lena vẫn không bỏ được thói tò mò.

"À thì...." Diễm vui vẻ kể cho vợ yêu của mình nghe.

"Ra là vậy nha." Lena tỏ vẻ là mình đã hiểu.

"Nhưng chị dâu hình như có thành kiến đối với đại ca thì phải" Diễm cũng hỏi lại.

"Em kể anh nghe nè" Lena bắt đầu kể lại những ngày thơ ấu của Thiên Chi.

Hàn Thiên Chi - 5 tuổi.

"Blood, nhiệm vụ đầu tiên của cô tôi sẽ gửi qua email. Tôi không cần kẻ vô dụng làm thuộc hạ của mình." Boss lãnh đạm nói. Quả nhiên, không hổ danh là con gái của người kia. Trong vòng 3 năm lại có thành tích cao như thế.

"Tôi cần cái giá cân xứng nha." Cô gái nhỏ tinh nghịch lè lưỡi, nở nụ cười thiên thần tặng cho người đàn ông đối diện.

"Hai tỷ USD để lấy mạng thiên kim Mộc gia - Mộc Trầm Ngư." Boss kiêu mát nhìn cô gái nhí kia, ý tứ muốn hỏi cô đã vừa lòng chưa.

"Không tệ. Coi như là mở hàng đi" Cô bé tiếp tục cười. Khuôn mặt trái xoan đáng yêu, mi thanh mục tú, phong hoa tuyết nguyệt, mái tóc đen tuyền cột gọn lên cá tính nhưng lại nói ra những ngôn từ đáng sợ.

"Evil sẽ làm trợ thủ của cô." Boss xoay người bước đi.

"Ha ha, Boss, ngày mới an lành, ra đường bị xe tông, về nhà bị điện giật, uống nước sặc chết, ăn cơm nghẹn lòi họng, gặp tình nhân thì bị đá, đi của gái bị leo cây, tới tổ chức thì trượt chân, phòng luyện tập bị hỏng." Bé còn rất "ngoan ngoãn" chào tạm biệt.

Boss vẫn vô cảm như vậy. Nhưng để ý thì lại thấy gân xanh trên trán đang giật giật.

"Moa, đi nghỉ lấy sức a" Hàn Thiên Chi cũng buồn chán trở lại phòng.

Tối hôm đó.

"Evil, cậu trễ một phút" Thiên Chi nhú nhú mày. Đi trễ thì không phải bé ngoan.

"Xin lỗi" hai từ đơn giản thốt ra từ miệng cậu bé đối diện. Mặc dù không phải thuộc dạng phân điều ngọc trác, bán manh nhưng lại có khí chất trầm ổn như người lớn.

"Không nói với cậu nữa. Tìm kiếm mục tiêu thôi." Tiểu Chi bắt đầu tìm kiếm mục tiêu của mình, nhưng lại không chú ý tới cậu bé đứng ở đằng sau kia.

"Blood, hướng đông bắc mười giờ." Thông tin nhanh chóng và chuẩn xác truyền qua cái tai phone. Thiên Chi xác định mục tiêu một lần nữa, mở khóa an toàn của AK47, bóp cò.

Đoàng

Cô gái xinh đẹp với y phục màu đỏ gọi cảm, cảm giác thấy có gì không ổn, nhưng chưa kịp nhận ra thì cơ thể đã mất tri giác mà ngã xuống, trước khi chết vẫn không hiểu tại sao.

"Yoh, trở về và nhận thưởng thôi." Thiên Chi vui vẻ vươn vai, xoay người nhìn trợ thủ của mình. Nhưng đón chào cô lại là một nòng súng.

"Blood, cô không nên ưu tú như vậy. Nếu không phải có cô, nhiệm vụ này đã thuộc về tôi rồi." Evil tức giận nói. Đâu phải chỉ có con gái mới ghen tỵ? Con trai mà ghen tỵ thì cũng không phải dạng vừa đâu.

"Evil, người nghĩ chỉ giết một cô gái nhưng cái giá lại cao như vậy sao? Ngu xuẩn" Thiên Chi cười khinh bỉ

"Tất nhiên ta biết. Nhưng khác người thì sao? Kế hoạch của ta vẫn hoàn hảo như cũ" Nói đoạn, hắn bắt đầu và mục tiêu là Tiểu Chi.

Thiên Chi cũng không nói chuyện nữa, tập trung tránh né những viên đạn bay loạn xạ kia. Tuy không nguy hiểm tới tính mạng nhưng vết thương nhỏ đương nhiên cũng phải có.

Rút thanh chủy thủ nằm trong ống gậy ra, cô dùng tốc độ nhanh nhất lao vào Evil. Nhưng hắn cũng không phải dạng vừa, nhanh chóng lao về một hướng.

Tiểu Chi đương nhiên cũng bị mắc lừa, tức giận đuổi theo. Nhưng hắn đột nhiên chuyển hướng, Thiên Chi mất đà nên bay luôn vào căn phòng kia.

Rầm ầm ầm

Cánh cửa nặng nề đóng lại, vọng vào trong là những tiếng cười đắc ý của Evil.

"Ha ha, Blood, cuối cùng cũng có ngày này. Cô tốt nhất nên ở trong đó luôn đi."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: In The Past

"Ha ha, Blood, cuối cùng cũng có ngày này. Cô tốt nhất là ở trong đó luôn đi" Evil cười đắc ý.

"Evil. Tốt nhất là tao bị nhốt luôn trong này đi. Nếu tao có thể thoát ra thì tận thế của mày đã đến rồi đó." Thiên Chi nhỏ giọng lầm bầm. Trước hết, cô muốn biết mình đang ở đâu.

Tạch

Đèn trong phòng đột nhiên sáng lên. Bây giờ, Hàn Thiên Chi mới nhận ra rằng, mình đang đứng trong một căn phòng thí nghiệm. Xung quanh cô luôn có thoang thoang mùi máu tươi, mùi khó chịu vì tử thi đang phân hủy.

"Ha ha, lần này tên nhóc con đó mang tới một người không tệ nhì. Chắc chắn, nhìn kìa, da trắng môi đỏ, đôi mắt tràn ngập sự bình tĩnh. Ha ha thú vị thật" Một tên mặc áo trắng nói.

"Không muốn chết thì câm miệng lại mà tiến hành thí nghiệm đi" Một tên khác nhắc nhở.

"Rồi rồi"

RÈ rè rè rè

Tiếng động cơ máy móc bắt đầu hoạt động vang lên. Thiên Chi vào tư thế chuẩn bị chiến đấu.

Vụt

Sợi dây xích sắt mạnh mẽ lao tới. Nhún người thoát khỏi sợi dây kia thì một bàn tay không lồ khác lại đến, lại tránh. Bé biết, kim loại không biết mệt nên bé không những phải bảo vệ cái mạng nhỏ của mình mà còn phải bảo tồn sức lực. Tránh né rồi lại tránh né, bé muốn đợi cho tới khi chúng hết năng lượng.

Tỉ tách

Dòng máu đỏ tươi theo từng vết thương mà rớt xuống. Bảo tồn sức lực thì sao? Bé cũng chỉ có thể cầm cự được cho tới khi kiệt sức rồi mặc cho số phận. Cảm giác thật đáng ghét.

"Cô gái nhỏ không tồi. Chưa có bất kì ai có thể rơi vào tay tôi mà còn tỉnh táo hơn hai tiếng như vậy đâu" Một tên cười hiếu kì. Phải, chính là hiếu kì. Cho dù là sát thủ cấp cao của một tổ chức cũng không cảm cự được thời gian dài như vậy. Nhưng con nhóc này lại có thể à. Thật là thú vị.

"Bớt nói nhảm đi" Thiên Chi lạnh lùng trả lời.

"Ha ha, thì ra là vẫn còn sức sao? Không tồi" Nói rồi hắn lại tiếp tục ẩn những công tác trên đài quan sát kia.

Bé không phải là thần thánh, cũng không phải tiên nhân. Bé cũng chỉ là một con nhóc năm tuổi, cũng biết mệt, cũng muốn được yêu thương, cũng muốn được một lần nở nụ cười như bao đứa trẻ khác chứ không phải là suốt ngày chỉ có giết với bị giết, trưng ra cái mặt lạnh vô cảm hay khuôn mặt bất cần đời, nhìn người ta nắm tay cha mẹ mà ước ao, vì bé không có tư cách đó.

Hắn Thiên Chi mệt mỏi gục ngã, bé buông tay. Bé không muốn chịu những sự dày vò như vậy. Nhưng hình xăm bông hoa bí ngạn bên vai trái kia thu hẹp lại. Từng cánh hoa đang rực nở lại khép lại, bao bọc kĩ càng nhụy hoa.

"Hết rồi sao? Chán thế. Thấy cũng tội mà thôi cũng kệ à" Tên áo trắng kia liên tục thở dài lắc đầu. Hắn cũng không quên nhiệm vụ của mình - thí nghiệm thuốc lên những đứa trẻ.

"Ư.....Ư.....AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA"

Nổi đau đó. Nổi đau như muốn xé tâm can, như găm nhăm từng chút từng chút một lục phủ ngũ tạng. Bé thống khổ kêu la cũng không xoa dịu được nỗi đau kia. Tim như thắt lại, từng chút từng chút hành hạ cơ thể bé nhỏ này.

Mái tóc đen tuyền dần dần chuyển sang màu tím. Từ đuôi tóc trở lên. Nhưng bé không muốn biết. Thân thể nhỏ nhỏ kia cuộn lại một đoàn, run rẩy mà nhận sự tra tấn. Những đường gân xanh hiện rõ trên từng tác thịt, hết xanh rồi tím, nhìn mà ớn lạnh.

"Ể tóc chuyển thành mà tím kia mày, hàng hiếm nha" Một tên áo trắng hưng phấn nói. Xác thực là thuốc này đã được thí nghiệm trên hàng ngàn đứa trẻ và cần phải chế lại thuốc bao lần nhưng chỉ có một đứa xuất hiện mái tóc màu tím. Ha ha ha, thuốc của hắn đã thành công rồi. Kích hoạt tia phóng xạ để thúc đẩy quá trình phát tác của thuốc, hắn tò mò mong đợi.

RẦM

Ngay lúc này, cánh cửa vốn dĩ đang đóng kia lại bất chợt mở ra. Đứng đầu là một bé trai cỡ mười mười một tuổi. Khuôn mặt non nớt lại ẩn chứa ý lạnh lùng, đôi mắt rét lạnh đảo qua toàn bộ tòa nhà rồi dừng lại cô bé đang nằm dưới sàn kia. Bất chợt, hai chân không theo suy nghĩ mà tự hành động, bước lại gần cô bé. Đưa tay ra trước mũi bé, hắn kết luận, bé còn sống.

"Xử lí nơi này đi. Tôi không muốn còn tàn dư của Black" Nói rồi ôm theo cô bé còn bất tỉnh trong lòng ngực trở về nhà.

Sáng hôm sau.

Thức giấc liền nhìn thấy mình nằm trong một căn phòng lạ lẫm, Thiên Chi không khỏi ngáy người. Chuyện quái quỷ gì vậy? Ah, cô nhớ rồi, là có người đã cứu cô. Nhưng người đó là ai??

Đặt chân bước xuống nền đất trải thảm nhung êm ái, cô bước lại trước gương. Hình ảnh cô bé với khuôn mặt ngây ngô với mái tóc tím khá rối, đôi mắt thần thờ vô hồn. Mái tóc mà mẹ tự hào nhất cũng biến mất rồi, mẹ có buồn không? Mẹ nhìn nè, con gái tới mái tóc cũng bảo vệ không được thì có thể làm gì được đây?

Cạch

"Tiểu thư, xin mời xuống dùng điểm tâm. Thiếu gia đang đợi tiểu thư dưới lầu ạ." Người hầu cung kính.

"Được" Đơn giản và kiêu kì, vẫn phong cách lạnh lùng đó.

(Tôi đây thôi, vì Lena chỉ là người ngoài nên không được phép biết nội tình nha)

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Bí mật được bật mí

"Uhm, thì ra là vậy. Mà em kể cho anh nghe chuyện này có sao không?" Diễm lại hỏi. Đây là quá khứ của chị dâu y nha.

"Ah, không sao. Dù sao cũng chấm anh rồi. Tới khi nào hai đứa mình chia tay thì xử lí anh thôi." Lena vui vẻ nói như kiểu "hôm nay trời rất đẹp" vậy.

"Em nữ sao?" Diễm chỉ cười

"Đương nhiên rồi" Lena tự hào.

Ở một nơi nào đó..... À, 8h tối tại Luân Đôn - Anh.

"Chi, dừng lại đã, nghe anh nói một chút đi" Lãnh Phong vội vã chạy theo Thiên Chi. Có chuyện gì vậy?

"..." Cô vẫn cứ chạy, chạy mãi cho đến khi...

"Thả tôi ra" Cô lạnh lùng kháng cự. Nhưng khổ nỗi sức cô con gái không địch được với anh.

"Không buông, có chết cũng không buông" Anh bướng bỉnh trả lời. Khó khăn lắm mới tìm được cô thì sao có thể buông tay đây.

"Anh buông tôi ra" Cô lạnh lùng nói lại. Chủy thủ nằm trong tay cô không biết từ lúc nào đã nằm ngay trên yết hầu của anh. Nhưng đó không phải là điều anh quan tâm. Cô gái của anh, tâm trạng cô hiện tại không hề ổn định như vẻ bề ngoài.

Đúng vậy. Tâm trạng của cô rất không ổn. Hôm nay là ngày 15 của tháng, cô cảm thấy cơ thể dần vụt ra khỏi tầm kiểm soát của hệ thần kinh rồi.

Đôi mắt trở nên vô hồn, cơ thể như muốn khụy xuống, mạch như biến mất, hơi thở không hề tồn tại, nhưng mái tóc của cô, nó lại phát ra ánh sáng dịu nhẹ như vui vẻ, hưng phấn.

"Chi, tiểu Chi em bị làm sao vậy? Tỉnh lại đi, nhìn anh này. Thân ái, tiểu Chi em đừng làm anh sợ" Lãnh Phong hét hoảng gọi tên cô trong sự đau đớn. Đây là lần thứ hai trong đời anh cảm thấy sợ hãi. Cô dường như không tồn tại, dần dần xa anh. Anh đã bao lần nhìn từng con người từ từ xa lìa nơi đây, cảm xúc vẫn như vậy mà bình thản. Nhưng hiện tại anh lại cảm thấy đáng sợ như vậy. Cơ thể cô lạnh dần trong vòng tay anh. Rõ ràng là đang cạnh bên nhưng sao anh lại thấy xa lắm, tim như bị khoét từng miếng thịt, đau thấu tim gan.

Nhưng một lần nữa cơ thể cô chuyển động. Vẫn lạnh như vậy. Nhưng cánh tay thon dài kia lại vòng qua cổ anh, luồn vào trong mái tóc màu nâu đen kia. Một tay ôm anh, một tay cởi cúc áo sơ mi kia để lộ vòng ngực màu đồng rắn chắc, cơ ngực mạnh mẽ có lực, xương quai xanh kêu gọi....

Phập

Hàm răng cô chuẩn xác cắm vào động mạch cổ. Dòng máu đỏ tươi trào ra. Như có sức lôi cuốn, cô ra sức mút. Cứ như vậy cho đến khi cảm thấy thỏa mãn, liếm vết thương cho lành lại rồi..... gục luôn trong vòng tay anh.

Anh thật sự không biết nên cười hay tức giận đây. Cuối cùng cô cũng an ổn dựa vào lồng ngực anh mà không hề đề phòng, cũng tức giận khi nghĩ đến cô cũng làm thế đối với nhiều người khác. Nếu nói anh không ngạc nhiên khi thấy cô làm như vậy thì là giả nhưng đau lòng và cung chiều lại chiếm phần lớn hơn. Tất nhiên anh biết đây là di chứng của một cuộc thí nghiệm thuốc mà cô nói nhưng anh không nghĩ lại đến mức như vậy. Rốt cuộc thì tuổi thơ của cô đã trải qua như thế nào?

"Tiểu miêu, em ăn xong rồi để anh bơ vợ một mình như vậy sao? Anh cũng muốn "ăn" a" Lãnh Phong nhu hòa thủ thi với tiểu nhân nhi đang nằm trong ngực. May là cô không sao. Trên khuôn mặt trái xoan kia cũng lấy lại được chút huyết sắc, nhưng vẫn tái nhợt. Anh đau lòng đưa cô về căn biệt thự gần đây của mình.

"Uhm..." Hàn Thiên Chi run run khòe mi. Mờ đôi mắt ra. Trước mắt cô là trần nhà màu trắng thanh nhã với chiếc đèn chùm nguy nga. Chắc, sao mà trên bụng cô nặng quá vậy nè.

Liếc mắt xuống dưới, một cánh tay chắc khỏe ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn. Cánh tay thon dài màu bánh mật nổi bật trên chiếc đệm ngủ màu trắng. Từ từ đã. Đằm ngủ? Cô nhớ là khi đến Anh cô mặc đầm đen mà?

"Em tỉnh rồi sao?" Lãnh Phong cười cười hỏi.

"Ah, sao anh ở đây" Thiên Chi bất ngờ. Tối hôm qua hẳn là không có chuyện gì chứ?

"Đây là nhà của anh nha" Anh cũng vui vẻ mà trả lời thắc mắc của cô.

"Uhm, chuyện tối hôm qua..." Cô thật sự là không biết nói làm sao. Bí mật này trong vòng mười một năm đã được cô giấu rất kỹ, nhưng không ngờ lại bại lộ nhanh như thế.

Nói đến chuyện tối hôm qua, lửa giận của anh mặc nhiên lại xuất hiện. Anh còn chưa hỏi tội cô đâu.

Nhận thấy tâm trạng của người bên cạnh đang trầm xuống, cô nhanh chóng nhảy ra khỏi giường.

"A ha ha, em thấy đói quá nên đi kiếm cái gì đó ăn đây." Nói xong không đợi anh trả lời, cô đã vụt bay như một làn gió.

Anh vô nại nhìn theo bóng dáng cô. Khẽ cử động định bước xuống giường nhưng toàn thân như vô lực, ngay cả sức nâng cánh tay cũng không có nữa.

"A em quên. Trong một thời gian dài anh không thể cử động được đầu đấy" Thiên Chi rất tốt bụng mà nhắc nhở. Anh bắt lực nhìn trần nhà.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Yêu em, Hàn Thiên Chi

Khẳng định là không phải để anh đợi quá lâu, Hàn Thiên Chi nhanh chóng quay lại với một tô súp nóng hổi.

"Nha, đã để anh đợi lâu a" Cô vui vẻ bưng tô súp lại gần anh. Đỡ anh dựa vào bức tường, kê chiếc gối đằng sau cho êm, cô bưng tô súp lên, kiên nhẫn thổi từng muỗng cho nguội, đưa chiếc muỗng lại gần môi anh.

"A đi " Cô mong đợi nhìn anh. Đưa chiếc muỗng xuống cạnh môi, anh há miệng ngậm lấy nó. Như thưởng thức một món ngon nổi tiếng, anh khẽ cười nhìn cô.

"Ngon không vậy?" Cô tò mò. Dù sao đi chăng nữa thì món ăn do chính tay mình làm. Ít nhieu thì cũng có chút mong đợi được khen.

"Uhm, ngon lắm" Anh ôn nhu mỉm cười nhìn cô. Đôi mắt thâm tình của anh khiến cô có cảm giác chột dạ. Cuối đầu khẽ cười, cô tiếp tục bón súp cho anh.

"Đợi một chút nữa rồi hãy bằm xuống nhé. Nên để súp tiêu hóa hết đã" Cô tươi cười nhìn anh.

"Đã biết rồi, bà xã" Anh cũng không quên chọc ghẹo cô. Tại ai mà anh thành ra như thế này chứ?

"Ai là bà xã của anh? Hừ" Cô hờn dỗi chu môi, quay mặt đi.

"Em chó ai. Chẳng lẽ em không thích?" Anh cười gian.

"Em mới không thích. Chỉ giỏi nói ngọt" Cô vẫn tức.

"A bà xã, em đây là muốn rũ bỏ quan hệ a. Ăn anh xong liền phui mông chạy lấy người a. Dù gì lần đầu của anh cũng đã cho em, em cũng phải chịu trách nhiệm a" Lãnh Phong cũng không dễ như vậy buông tay. Huống hồ những gì anh nói đều là sự thật.

"Em mới không có đụng chạm vào anh. Huống hồ người nói ủy khuất nếu có chuyện xảy ra phải là em mới đúng" Cô cũng không vừa. Nhưng hình như có gì đó sai sai.

"Ai u bảo bối, nên em nói ủy khuất thì anh cũng đau lòng. Như vậy đi, anh sẽ yêu em từ nay đến hết kiếp này, viên ngọc quý trong lòng anh vĩnh viễn là em để đền bù cho việc khiến em cảm thấy ủy khuất, được chứ?" Anh tươi cười như đứa bé được nhận kẹo. Lúc này lại thâm tình nói ra những câu ngọt lịm như thế, Hàn Thiên Chi cảm thấy trên mặt mình thật nóng. Tự nhủ sẽ không tranh luận với anh nữa vì thua thiệt cũng chỉ có cô.

"Em mới không thềm anh chịu trách nhiệm" Nói xong cầm tô súp chạy như bay ra khỏi phòng. Nhất thời còn lại trong phòng cũng chỉ là tiếng cười sáng khoái của người đàn ông.

Thật là mất tiền đồ a. Hàn Thiên Chi, người từ lúc nào lại trở nên háo sắc như thế, lại tình nguyện nhảy vào cái hố của người ta. Đúng vậy. Hàn Thiên Chi liền đổ hết mọi tội lỗi lên đầu "người bệnh" kia.

Tối hôm đó, cơn mưa tí tách rơi trên mái ngói căn biệt thự. Người hầu nơi đây như lẩn trốn, cả căn biệt thự này lại không thấy bóng dáng ai. Cơn gió lạnh lẽo lùa qua khe cửa, cuốn theo mái tóc ai kia.

"Lãnh Phong, thật xin lỗi. Nhưng em không còn cách nào khác nữa" Chủy thủ trong tay cô giờ lên, lại bất chợt nghe tiếng nói khàn khàn gọi cảm phát ra từ miệng anh.

"Thân ái, bảo bối. Đừng giận nữa được không? Uhm, anh biết sai rồi mà..." Tiếng nói như ghim vào tim cô những cơn đau. Không phải nói anh chỉ muốn lợi dụng cô sao? Nhưng chuyện gì đang xảy ra???

"Ân, anh không uống cafe khi bụng rỗng nữa. A em quay lại nhìn anh đi..." Anh vẫn tiếp tục rì rầm. Đôi tay săn chắc có lực đang cố nắm lấy thứ gì đó. Bắt được cánh tay cô, anh vui vẻ đem cô ôm vào ngực. Anh vẫn tiếp tục ngủ.

Hai hàng lệ từ khóe mi cô trực trào. Anh vẫn nhớ. Cô đã từng nói câu đấy một lần duy nhất khi thấy anh uống cafe vào buổi sáng. Con tim như có một dòng nước ấm chảy qua. Quay người miết nhẹ khuôn mặt của anh, chậm rãi suy nghĩ về những câu nói của người kia.

"Ha, cô bị ảo tưởng sao? Anh ta nắm trong tay quyền lực của toàn thế giới mà lại đi để ý một sát thủ như cô? Nực cười"

"Blood, tôi thấy cô rời tổ chức thì não cũng bị ăn mòn theo phải không? Có như vậy mà cũng có thể nghĩ ra?"

"Sắp tới ngày đó thì sao? Cô tưởng anh ta sẽ vui vẻ ở bên cạnh một con quỷ thích hút máu như cô??? Xin thôi, không tránh cô như tránh tà thì tốt rồi"

"..."

Cô rối rắm. Thử một lần mở cửa trái tim cho anh, cô không dám. Cảm giác bị phản bội khiến cô khó chịu, con đau như nhấm nháp lục phủ ngũ tạng, chắc chắn so với năm đó thì còn đau đớn hơn.

Ngón tay đang vuốt ve khuôn mặt hoàn mỹ kia dần trượt xuống môi. Anh mở miệng ngậm lấy ngón tay cô. Như có dòng điện chạy qua, toàn thân cô trở nên tê dại, ngây ngốc nhìn anh đang liếm láp ngón tay của mình.

"Bảo bối, em đây là đang quyến rũ anh" Nói rồi xoay người lại, tư thế nam thượng nữ hạ thập phần mập mờ. Há miệng mút lấy cánh môi khiến anh ngày đêm không quên, dùng lưỡi nhẹ nhàng treu chọc cánh môi anh đào kiều diễm. Nhưng mà hình như không thuận lợi như anh tưởng. Vì quá phấn khích nên cắn nhầm môi cô, khiến cô khẽ rên lên khó chịu.

"Ha ha, bảo bối, lần sau nhớ thở a" Nhìn cô từng ngậm từng ngậm vót lấy không khí, anh sùng nịch nheo mắt cô. Đưa mắt sang nhìn cây chuối thủ bên cạnh, anh khẽ nhủ mi. Thấy cô phục hồi tinh thần tốt lắm rồi mới nói.

"Bà xã, lần sau muốn ra tay thì nên dứt khoát một chút. May mà hôm nay là anh chứ nếu là người khác thì em rất nguy hiểm. Nghe chưa. Uhm, mà thôi, những chuyện này không cần em lo lắng. Yên tâm mà chơi vì có anh đây rồi" Anh tiếp tục nói ra từng lời ngọt ngào để dụ dỗ cô. Nhưng hai hàng nước mắt kia lại tuôn trào, càng ngày càng nhiều khiến anh bối rối.

"Bảo bối, em khó chịu ở đâu sao? Là tại anh không tốt. Nín đi, đừng khóc nữa, anh đau lắm" Anh luống cuống lau hai hàng lệ của cô. Cuối cùng dứt khoát hôn xuống hai khóe mắt, ngậm vào trong miệng từng giọt nước. Thật chất, thật mặn. Anh đau sót an ủi cô. Vụng về nhưng lại ấm áp. Cô khẽ cười.

"Anh rõ ràng là có thể ngăn cản em không hạ con dao xuống. Cũng có thể đơn giản thủ tiêu em. Em... em làm đau anh nhiều rồi, căn bản là em không xứng đáng." Cô dịu dàng ngăn chặn hành động thân mật của anh. Sẵn sàng cho cái chết đang cận kề.

Anh dở khóc dở cười nhìn tiểu mỹ nhân trong ngực. Cô không biết hay giả vờ không biết đây. Bất chợt, anh thâm tình thốt ra một câu.

"Em biết không? Anh trước đây từng nghĩ rằng, con gái rất phiền phức. Nhưng chính bản thân anh lại không bài xích những hành động của em. Cảm thấy ngọt ngào khi em cạnh bên, âm thầm tức giận khi thấy em cười nói với người khác, đau lòng khi từng hạt nước mắt em rơi. Bảo bối, anh chưa từng nghĩ rằng cảm xúc của một người lại ảnh hưởng sâu đến anh như vậy. Nhưng khi phát hiện thì lại quá bất ngờ. Bảo bối, em biết không, anh yêu em mất rồi. Yêu em nhiều lắm, bà xã của anh."

Nói rồi khẽ hôn một cái lên mặt cô. Hải lòng nhìn khuôn mặt đỏ ửng trong lòng, anh lại thủ thủ.

"Anh không ngăn con dao đó vì anh muốn cá cược. Em thật sự yêu anh hay không. Nếu không thì chỉ có thể trách mắt nhìn người của anh không tốt"

"Đồ ngốc, nếu em không yêu anh thì sao? Anh định hứng trọn con dao đó hả. Anh không được dùng mạng mình ra cá cược hiểu không? Hu hu em không cho phép" Cô khóc nức lên như một đứa trẻ. Cảm giác này thật tốt. Có người yêu thương, cũng không cần giả vờ mạnh mẽ với ai. Thoải mái dựa vào lòng ngực anh, cô ngoan ngoãn thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Hung tin

Cúi nhìn tiểu nhân nhi trong ngực, anh cảm thấy mắt nhìn người của anh thật tốt. Nếu không lại tiện nghi cho đám đực rựa ngoài kia. Xoay người nằm xuống, chỉnh lại tư thế ngủ của cô cho thoải mái, lại hôn một nụ hôn vào môi cô, anh hải lòng đi ngủ.

Rất lâu sau đó, một cô bé phấn điều ngọc trác nhảy vào lòng mẹ, tôi mò hỏi mẹ về cảm giác của đêm hôm ấy. Cô gái khẽ cười nhìn con gái và nói rằng: "Tối hôm đó tuy ngoài trời đang mưa nhưng mẹ thấy rất ấm áp. Còn một chút xiêu nóng nữa. Tiểu Vy, cho tới một ngày nào đó, con cũng sẽ cảm thấy như vậy" Nhưng đáp lại cô chỉ là cái bium của bé. Tất nhiên, đây là chuyện của sau này. Sherry chỉ bật mí một chút, một chút thôi.

Sáng hôm sau, những cơn mưa dần kéo đi những chỗ cho những tia nắng ấm áp như những dây lụa lung linh huyền ảo. Len qua những chiếc rèm cửa, ánh nắng chiếu vào căn phòng ngủ lãng mạn với tông chủ đạo là màu tím.

Trên chiếc giường kingsize dành cho tám người nằm, hai thân ảnh ôm lấy nhau còn đang say giấc. Ánh nắng cũng không đành lòng phá giấc ngủ của hai người kia.

"Uhm..." Cô gái cựa mình, khẽ thức giấc. Hàng lông mi cong vút như cánh quạt giật giật. Đôi mắt đen tuyền ngơ ngơ, như phủ một tầng sương mờ.

"Bảo bối, thức rồi sao?" Phía trên đỉnh đầu cô truyền đến một giọng nói khàn khàn vui vẻ. Ngược mắt lên. Đập vào mắt cô là khuôn mặt đẹp trai không góc chết. Khuôn mặt góc cạnh, mái tóc nâu đen hoang dã, đôi mắt cương nghị, sống mũi cương nghị, đôi môi mỏng khê khẽ thể hiện tâm tình vui sướng của chủ nhân. Tất cả như một tổ hợp hoàn mĩ từ tay thượng đế. Đến cô là con gái cũng phải thấy ghen tỵ.

"Bảo bối, em mà nhìn nữa thì anh nghĩ rằng em đang câu dẫn anh đấy." Làm sao đây? Cô không biết bộ dáng bây giờ rất là câu dẫn người ta sao? Bộ đàm ngủ rộng rãi cũng không giấu được thân hình đầy đặn, cổ áo xốc xếch lộ ra cảnh xuân, pháp phồng theo từng nhịp thở của cô. Nghĩ đến đây, yết hầu lại một đợt chuyển động. Nhớ tới hôm qua anh phải đi tắm nước lạnh mấy lần, anh cũng nên đòi lại phúc lợi cho mình.

"A, anh từ lúc nào lại nằm ở đây? Lại nói tại sao tôi lại ở trong phòng anh?" Cô lơ mơ hỏi con sói xám nào đó. Cô có một cái khuyết điểm không thể sửa là đầu óc lơ mơ khi ngủ dậy. Rất dễ bị lợi dụng a. Có lẽ con sói nào đó cũng phát hiện ra điểm này.

"Bảo bối, nói nói một chút. Tối hôm qua như thế nào em cũng không nhớ?" Anh khê nhử mảy. Cô thật sự không nhớ?

"A tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì sao?" Cô ngây ngô hỏi lại ai kia. Nhưng mà một hồi chuông lại vang lên.

"Cùng anh băng qua bao đại dương

Cùng anh đi vượt ngàn con đường

Phiêu lãng như áng mây trời

Xanh ngắt như giấc mơ ta...."

(Cùng anh)

"Alo" giọng nói vô cảm khiến người khác run sợ, nhưng cổ tình người ở đâu đây bên kia tự động phớt lờ nó.

"Ara, Blood a. Tự do nhiều đấy đủ rồi. Cô cũng không quên tôi chứ? À, nhắc cho cô biết, thứ thuốc kia vẫn còn tác dụng nha. Ngần vạn lần không cần mạnh động" Người đàn ông kia cười lên một cách man rợ. Khuôn mặt cô tái xanh, đôi tay nhỏ run rẩy cầm điện thoại khiến anh khê nhử đôi mày kia lại.

"Người nói cái gì?" Cô không tin đây là sự thật. Ông trời sẽ không trêu ngươi như vậy đúng không? Hà có gì phải là những người bên cạnh cô? Ngay chính cô cũng bắt đầu thấy ghê tởm chính mình thì còn ai sẽ yêu thương cô sao?

"Thế nào, bên cạnh hần ta tới hồ đồ rồi? Sp65txs79 lần trước vẫn còn tác dụng a, hơn nữa tôi còn chưa chế ra thuốc giải. Tốt bụng nhắc nhở cô một câu, đừng làm điều gì dại dột nga~" Hần trêu chọc nói qua đi động. Nhưng chính câu nói này một lần nữa dập tắt hi vọng của cô.

Từ nhiều năm trước, có lẽ là khi cô được đưa về tổ chức, hần nhìn trúng cô ngay từ ánh mắt đầu tiên, kiên quyết muốn cô làm được nhân của hần. Boss bó tay mặc kệ, muốn hần làm gì thì làm. Cô - chính thức trở thành người sử dụng độc để sống.

Lần đầu tiên bị tiêm vào người Sp65txs79, cô cảm thấy nó cực bình thường, áp chế lên sự bất an trong lòng, thôi miên chính mình đây là phế phẩm của hần. Cô cũng dần quên đi. Nhiều năm sau, cô làm quen với một người bạn. Hai người chơi với nhau thực vui vẻ. Nhưng không như ý muốn. Cô bạn kia bắt đầu mắc những chứng bệnh lạ, rồi liên tiếp hấp dẫn những côn trùng cực độc về tổ chức. Cuối cùng là do cổ trùng kí sinh mà chết thảm. Cô nhớ, ánh mắt vui vẻ của người bạn nhỏ ấy, vui vẻ nói cho cô biết bí mật được cất giấu sâu trong lòng: "Blood á, khục khục... Chối với c... cậu thật là v... khục khục... vui a. Cậu biết không, tớ biết, bệnh của tớ là hậu quả khi thân cận với cậu... khục khục... nhưng mà... mà nhện không được muốn chơi với cậu... N không phải đơn giản như... như cậu nghĩ. T... Tạm biệt....." Giọng nói ảm áp của cô bạn nhỏ cứ như vậy mà biến mất. Cô ngây người. Phải, là ngây người. Suốt hai năm, cô lục tung mọi thứ, điều tra về mọi người để kết quả cô nhận được lại là sự thật tàn khốc. Người hại bạn cô ra như vậy là cô? Thật nực cười, hung thủ là chính mình mà lại đi điều tra người khác, nực cười.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Vỗ về

Mãi đắm mình trong kí ức đau thương, cô vô thức co người lại, một lần nữa phong bế bản thân.

"Bảo bối, ai làm em tức giận sao? Bảo bối, quay mặt nhìn anh này, bảo bối, người kia chọc em mắt húng sao?" Anh ôn tồn bên cạnh cô, giọng nói ôn nhu kéo cô về thực tại. Chợt giật mình, cô hoảng hốt quay đầu lại, nhìn thấy sự lo lắng trong mắt anh, cô mới thật sự thả lỏng, rù rì nhỏ nhỏ trong miệng.

"Mới không có, chỉ là nghĩ nghĩ một chút những chuyện trong quá khứ...." Cô không nói nữa. Nhưng sự cô đơn kia làm sao qua được mắt anh, dịu dàng ôm cô vào ngực, anh nói.

"Đừng lo lắng. Mọi chuyện đã có anh lo. Em chỉ cần vui vẻ ở bên anh là được" Câu nói thâm tình khiến lòng cô đau sót. Liệu khi biết được sự thật, anh

có còn ở bên cô hay là vì ghê sợ mà bỏ đi mất.

Bất mãn vì cô gái nhỏ kia lại ngăn người, anh khẽ cắn vành tai cô một chút. Hào mìn a~

"Uhm" Cô theo phản xạ khẽ rên một tiếng. Do là sát thủ nên cơ thể cô khá nhạy cảm đối với những vật tiếp xúc a. Lần đầu tiên bị trêu chọc khiến cô luống cuống. Mắt mặt a. Đệ nhất sát thủ mà lại bị cắn vào tai.... Không phải sẽ bị mọi người cười cho rưng hăm sao?

"Bảo bối, nên trừng phạt. Nghĩ nghĩ cái gì mà thất thần đến như vậy, hử? Nghĩ đến ai sao?" Nhà máy sản xuất giấm chua chính thức hoạt động. Nói anh bá đạo cũng được, anh ích kỉ cũng được. Anh thời thời khắc khắc đều muốn biết cô suy nghĩ cái gì, muốn toàn tâm toàn trí cô chỉ có mình anh.

"Có... C... Có gì... Gì đâu" Cô lắp bắp trả lời. Hai vành tai đỏ hồng, kéo lan ra tới mặt cũng đủ biết tâm tình cô ngại tới mức nào.

Nhất thời trong biệt thự vang lên tiếng cười sáng khoái của nam chủ nhân. Trời hôm nay trong xanh a.

Bỗng cô ra khỏi chốn theo kiểu công chúa, anh vui vẻ bỗng cô xuống nhà bếp. Cô phải ăn sáng nếu không lại đói, tới lúc đó người đau lòng cũng chỉ có anh. Cô hoảng hốt vòng tay qua cổ anh. Anh như thế nào lại cao như vậy, hại cô cả quãng đường lo bị rớt. Thấp thòm lo lắng, cuối cùng cô cũng được thả xuống..... bàn uống trà ở phòng khách.

"Em ngồi đợi một chút, anh đi chuẩn bị bữa sáng"

"Người hầu đâu hết rồi lại để ông chủ như anh phải chuẩn bị bữa sáng?"

"Hôm nay cho họ nghỉ" để có thời gian riêng với em. Anh bổ sung thêm một đoạn trong lòng. Tất nhiên, đây chỉ là suy nghĩ thôi.

"Buồn chán thì coi TV đi" Hôn nhẹ vào trán cô, anh đặt remote TV bên cạnh cô rồi sai chân đến phòng bếp.

Leng keng

Tiếng động lạ từ trong nhà bếp truyền ra. Cô có thể tưởng tượng hình ảnh anh đeo tạp dề, một bên cầm muối một bên cầm thìa đối phó với thứ gì đó. Nghĩ đến đây mà mỉm cười a.

Xèo..... Bùm

Có lẽ cái gì đó bị nổ. Cô tiếp tục xem TV.

Rầm..... Keng keng..... Âm..... Xèo

Lần này thì cô chịu hết nổi rồi. Cái nhà bếp rất quan trọng a. Cô không muốn cả tuần phải ra ngoài ăn, mất vệ sinh chết được.

"Phong..... Chuyện gì đang xảy ra vậy?" Uhm, cho dù giận đến mấy thì vẫn là khách. Nhẫn nại, nhẫn nại.

"A ha ha. Kh... Không có gì" Phải nói là tạo hình của anh cực kì... cực kì CHẤT. Mái tóc nâu đen bị dựng đứng lên, khuôn mặt góc cạnh điển trai thay bằng khuôn mặt lăm lem dầu mỡ, nhọ nhội. Đeo tạp dề màu hồng bị tơi tả, tay cầm muống tay cầm thìa trong tư thế sẵn sàng chiến đấu.

"Ách... Ha ha ha.... Nhìn anh đi... Ha ha.... Khục khục" Và kết quả là cười nhiều quá không nhìn đường, vấp phải mảnh vỡ nào đó và chuẩn bị tặng cho đất mẹ nụ hôn nồng nàn.

Ý định dùng tay chống lấy đà để bật một vòng ra sau vừa nãy nò đã bị dập tắt. Cánh tay thon dài hữu lực nào đó kịp thời nắm lấy cổ áo cô kéo ngược lại.

"Coi em kìa. Một chút cũng không cẩn thận. Trong đây nguy hiểm. Ra ngoài ngoan ngoãn ngồi đợi anh. Được chứ?" Anh sùng sục nhìn khuôn mặt người con gái trong ngực, giọng nói ôn nhu thâm tình chìm chết người.

"Anh chắc rằng nếu để anh trong đây một mình thì chút nữa em có đồ ăn? Câu hỏi này hình như phải để em nói mới đúng" Cô trưng khuôn mặt tươi cười đầy sát khí nhìn anh, như muốn nói "bà đây đói, ngoan ngoãn bước ra ngoài cho bà làm đồ ăn sáng".

Anh ỳm khuất nhìn khuôn mặt đang cười kia. Anh muốn làm bữa sáng tình yêu cho bà xã a. Anh muốn làm bữa sáng tình yêu a....

Nghĩ vậy thôi chứ anh vẫn lúi thủ đi ra ngoài. Lâu lâu quay khuôn mặt lăm lem lem nhìn cô gái trong bếp. Hào, bây giờ nhìn mới đúng là một gia đình. Nhìn cô bận rộn vì mình chuẩn bị bữa sáng, lòng anh như có luồng nước ấm chảy qua. Thật ấm áp~

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Bỏ đi

"Phong, vào ăn sáng a" Cô nói vọng từ phòng bếp ra. Anh thấp thỏm nhìn quanh cái bếp. Xác định không có vật thể lạ nằm dưới sàn, anh mới yên tâm vào bếp. Bà xã của anh chắc chắn không bị thương, không cần đi lấy hộp y tế.

"Uhm... Thật không biết anh thích ăn món gì nên em làm đại vài món. Ăn thử xem có hay không hợp khẩu vị?" Cô thấp thỏm nhìn anh gấp đồ ăn. Không quá khó ăn chứ? Đúng không? Hiển nhiên, cô cũng đã quên, với tay nghề nấu ăn đến nhà hàng năm sao trên thế giới tranh nhau dứ đầu mẻ trán như cô, hoàn toàn có thể tự tin về khoản này. Mà thôi, người ta yêu nên quên hết rồi, có ai nhớ cái kịch bản tui mất một tháng mới làm ra đâu. Haizzz

Gấp xong một miếng. Anh không tiếng động gấp thêm miếng nữa. Cứ như thế và tốc độ cứ tăng dần. Anh hiện tại cho người khác cái cảm giác đã lâu không được ăn, ăn hơn hỏ đói. Chẳng mấy chốc cũng cần quét hơn 2/3 thức ăn trên bàn. Còn cô thì do bị ăn bơ nhiều quá nên xử lí bữa sáng lẹ rồi lên lầu. Bỏ mặc con hỏ đói dưới kia cần quét.

Ngẩng mặt lên, xung quanh ngoại trừ đồ ăn cũng chỉ có đồ ăn. Không có bóng dáng mà anh hằng nhưng nhớ đâu. Cũng phải nói. Người ta hỏi mà anh không trả lời, với tính cách của cô mà không bằm anh là may lắm rồi ấy a.

Ngơ ngác nhìn xung quanh hồi lâu, giật mình chạy lẹ lên lầu, đứng trước cánh cửa phòng đã đóng kín, anh bối rối không biết mở lời như thế nào. Nói thế nào đây? Nói rằng đồ ăn em làm ngon quá nên nhớ ăn mà quên em? Hay là do quá tập trung mà quên luôn em đang ngồi ở đó? Xùy xùy, hai câu này có khác gì nhau? Quyết định gọi cho người trong phòng mở cửa rồi tính, anh đưa cánh tay sẵn chắc lên, gõ nhẹ ba cái vào cửa.

Không có hồi âm. Tiếp tục gõ.

Vẫn không ai trả lời. Tiếp tục gõ.

Không có tiếng động. Tiếp tục gõ.

Tiếp tục gõ.

Tiếp tục...

.....

Đã gõ từ sáng đến trưa, lo lắng cô sẽ vì giận mà bỏ bữa, hại cho dạ dày. Anh đánh bạo phá cửa vào phòng.

Rầm

Khiến anh thất vọng rồi. Căn phòng trống không không một bóng người. Ngay cả quần áo trong tủ cũng được mang đi. Tấm rèm mỏng phấp phới trong gió, nhẹ nhàng dấy lên sự hoang mang trong lòng chủ nhân. Bước gần lại bàn trang điểm, anh giật mình nhìn bức thư tay cô để lại. Xé phong bì, anh cảm nhận được hai bàn tay mình khẽ run, anh hi vọng không như anh đang nghĩ.

"Thân ái,

Em biết khi anh đọc được bức thư này thì em cũng không còn nơi đây rồi. Thật xin lỗi. Xin lỗi vì ra đi không lời từ biệt. Xin lỗi vì một lần nữa làm con tim anh tan nát.

Em là một cô gái không như anh nghĩ. Em là sát thủ, là con người mà ai cũng nguyên rủa. Anh đã từng? Bàn tay em nhuộm máu không ít, cũng tàn sát nhiều mạng người. Chắc nói ra thì anh không tin. Em hiểu, anh ghê tởm những gì ở em. Ngay cả chính em còn ghê tởm chính mình, nói gì đến anh? Cho nên, anh cũng không cần vì em mà đau lòng. Hảo hảo tìm một cô gái khác xứng hơn em mà yêu, anh nhé. Cố gắng đừng chọn làm một sát thủ như em. Còn nữa, ở bên anh vui lắm, ấm áp lắm, nhưng mà em không có nhiều thời gian, vậy nên tạm biệt anh. Yêu anh nhiều.

Thân ái"

Giọt nước mắt nhòe đi từng dòng chữ. Như vậy là sao? Cô nói ở bên anh rất vui, rất hạnh phúc mà lại nỡ lòng rời xa anh? Đâu phải anh không biết. Anh biết hết, nhưng anh muốn để cô vui vẻ nói với anh, không phải trong hoàn cảnh này.

Anh gào lên trong đau đớn. Người con gái anh yêu bỏ đi rồi. Cô không cần anh nữa. Bé con ngày xưa thường quấn quýt với anh cứ như vậy mà bỏ đi, để lại mình anh trong một thế giới lạnh lẽo. Căn phòng trống vắng ánh lên sự cô đơn. Căn biệt thự vốn dĩ đầy ắp tiếng cười nay lại trở về với sự lạnh lẽo.

Bầu trời đổ cơn mưa. Hai con người ở hai phương trời, ánh mắt mang theo nỗi buồn man mác về phía nhau. Giọt buồn thấm đẫm khóe mi, hòa cùng cơn mưa là sự cô đơn ai thấu. Hai con người hai cảm xúc, đau đớn và nuối tiếc chỉ riêng mình họ hiểu. Quay gót ra đi, mang theo sự đơn côi tiến về phía trước, cũng chỉ mong được một lần gặp lại để giải tỏa nỗi nhớ thương.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Azura, ngôi sao mới nổi

Thời gian như con thoi, chăm chỉ cần cù hoàn thành nhiệm vụ. Không vì ai mà chạy nhanh cũng không sót ai mà chạy chậm.

Lãnh Phong tính từng chút, từng chút những ngày vắng bóng cô. Anh lao đầu vào làm việc để xua đi bóng hình xinh xắn trong đầu, rồi để mỗi đêm lại lặng thầm uống rượu trong nỗi tương tư. Em, còn nhớ đến anh không? Đã 2 năm 9 tháng 21 ngày rồi, con tim anh như lạc vào bóng tối. Không có hi vọng, cũng không thấy ngày mai.

"Lãnh tổng. Chút nữa có cuộc họp mặt các thành viên mới trong showbiz. Ngài có muốn đi không ạ?" Thư kí xinh đẹp kính cẩn cúi mình, che đi sự ái mộ trong mắt. Tổng tài nhà cô vẫn như vậy soái!!! (Sherry: Nhà ai? ATSM à?)

"Đi" vẫn phong cách cũ. Lạnh lùng và kiêu lòi.

"Vâng, tôi sẽ từ ch..... A, vâng tôi sẽ chuẩn bị xe" Liên thư kí thất thố trả lời. Tổng giám đốc hôm nay lại tham dự mấy buổi nhạc hội này sao? Trời hôm nay chắc có mưa máu.

Liên thư kí bước ra khỏi phòng làm việc, cũng rất lịch sự đóng cửa phòng lại. Hắn ngã người vào chiếc ghế. Căn phòng một lần nữa lâm vào sự im lặng. Thân ái, em ở nơi đâu???

6h chiều cùng ngày hôm đó

Tại đài truyền hình Ba Con Heo (ta chém, không cần mất công tìm kiếm hần trên google ca ca)

"Nhanh nhanh lên coi. Hôm nay Lãnh tổng tới tham dự buổi họp mặt hôm nay đó. Con bà nó cái cô kia nhanh tay nhanh chân lên." Một đạo diễn lớn lối hếch mặt. Hôm nay Lãnh tổng tới đây liền khiến hắn nở mày nở mặt. Chắc chắn có thể lôi kéo cái kia tài năng mới của đài bên cạnh. "Nhanh nhanh cái tay lên"

Cũng thời điểm này tại đài truyền hình VivuTV.

"Lạc đạo diễn, cái cô nữ ca sĩ mới kia vẫn còn chưa đến" Nhân viên trang điểm hấp tấp.

"Minh Thư, cô không cần vội. Với lại buổi meeting fan hôm nay không cần hóa trang nhiều, chủ yếu là để mặt mộc cho các fan coi. Với lại cô nghĩ cô ta sẽ chịu tháo chiếc mặt nạ kia sao? Khẳng định là không rồi nên cô không cần lo" Lạc đạo diễn từ tốn. Lăn lộn trong cái thế giới này bao lâu nhưng chưa bao giờ thấy ai như cô gái đó cả. Aiz, nhân tài bây giờ cứ tăng tăng lớp lớp a.

"Xin lỗi, tôi tới trễ" Một cô gái với mái tóc bạch kim bông bênh, làn da trắng nõn, khuôn mặt V-line quyến rũ, nụ cười yếu ớt treo bên khóe môi, chiếc mặt nạ bạc với những bông hoa tuyết màu đỏ máu kiêu diễm. Nhìn từ xa, cô như một tinh linh quyến rũ lạc nơi hồng trần, câu hồn đoạt phách vô số nhân.

"Azura, vừa kịp lúc. Buổi meeting sắp bắt đầu." Lạc đạo diễn lấy lại tinh thần. Trưởng bối lại nhìn vẫn bối tới ngây ngẩn. Mất mặt, mất mặt a.

"Được" Hôm nay không chỉ là một buổi meeting fan mà còn là một sự kiện để thông báo sự góp mặt của Azura trong giới showbiz. Thật đáng mong đợi.

Lái chiếc Audi trắng tới trước căn biệt thự của cô. Mở cửa xe bước vào nhà, cô nên chuẩn bị một chút.

"Di Trương, hôm nay con có buổi meeting fan, đi cho dọn dẹp khu vườn bên cạnh đùm con nhé" Cô ghé qua phòng bếp, thấy Di Trương đang nghiên cứu món điểm tâm mới thì bật miệng nói ra.

"Vâng thưa tiểu thư, tôi đi ngay" Di Trương nói rồi lấy đâu ra một tờ giấy, lên kế hoạch ngay. Cô cũng không tiện làm phiền dì.

Bước lên phòng, thật bất ngờ là cô đưa tay lên mái tóc bạch kim đơn điệu, khẽ giật nó xuống. Mái tóc lập tức theo tay cô rớt xuống, lộ mái tóc tím ảo mượt mà. Để chiếc mặt nạ bạc lên bàn, cô bước vào nhà tắm(Qiz, giấu kĩ ha)

"Tiểu thư, mọi thứ đã chuẩn bị xong. Người còn muốn làm thêm gì nữa không ạ?" Một nữ hầu cung kính thông báo.

"Được rồi. Khách đã đến chưa?" Một giọng nói trong trẻo từ trong phòng phát ra.

"Thưa tiểu thư. Mọi người đến đông hơn chúng tôi dự tính nên có chút bất tiện cho đi lại ạ" Vẫn chất giọng cung kính ấy, nhưng lần này lại mang theo một nét sùng bái. Tiểu thư quá suất.

"Được rồi" Nói đoạn, nàng đi ra với mái tóc bạch kim mềm mại được thắt bím ngang qua đầu như một chiếc cài xinh xinh. Bộ đầm đen tuyền ôm trọn thân hình hoàn mỹ. Tất nhiên vẫn không thể nào quên được chiếc mặt nạ bạc kia.

Chuẩn bị một màn ảo thuật nho nhỏ, cô từ cầu thang bước xuống, đứng dưới tán cây hải đường đang nở rộ, cất chất giọng trong trẻo mại kia.

"Chào mừng tất cả các bạn đến với khu vườn của Azura" Nói rồi bỏ chiếc mũ trên đầu xuống, thò tay vào như muốn nắm lấy thứ gì đó rồi kéo ra. Tức thì bao nhiêu là kẹo mút, ruy băng, bong bóng... ủa nhau tung ra. Nhưng đứa trẻ trở mắt ra nhìn những điều mới lạ, còn những khác thì trầm trở nhìn thần tượng suất chiều. Đơn giản thôi. Mỗi lần cô xuất hiện đều mang theo một màn ảo thuật nhỏ, họ cũng rất trông chờ điều này. Tất nhiên là, giọng hát của cô trên hết.

Trong khi các fan đang đua nhau khen ngợi thần tượng nhà mình, một ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào thân ảnh với mái tóc bạc kia, trong lòng dấy lên sự thân thuộc khó tả. Như cảm nhận được có người đang quan sát mình, cô quay lại tặng cho một nụ cười thân thiện, rồi lại tiếp tục trò chuyện với những người xung quanh

Mà các nàng thấy chương này hơi nhàm không? Ta thấy nó tàn tạ sao sao ý.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: MV đầu tay

(Từ từ hăng bật nhạc nhé)

Thời gian tiếp tục chạy. Nhưng khác ở chỗ là lần này nó chạy theo sự hướng dẫn của Sherry này. Aiz, tới rồi. Ghé qua xem buổi ra mắt MV đầu tiên của Azura. Các bạn theo dõi nha

"Azura"

"Azura"

"Azura"

Cả khán đài ngập tràn cảm giác hưng phấn. Kích động reo hò làm rộn lên sự náo nhiệt ngày hôm nay. Đây cũng là sự kiện độc nhất giới showbiz, chưa một ca sĩ mới nào lại có số fan khủng khiếp như thế.

Cả khán đài đang cố gần cái hòng của mình mà la lên, ai cũng mang theo sự hồi hộp khó tả. Bỗng dưng tất cả bóng đèn vụt tắt, bóng tối thừa cơ xâm nhập từng góc ngách, khơi lên sự hoang mang không hề nhỏ.

(Được rồi, kéo lên trên và bật nhạc đi. Tận hưởng nhé)

Oboro ni kasumu haru no tsuki

Ánh trăng xuân nhạt nhòa mờ ảo

kono omoi kaze to maichire

Hỡi làn gió hãy cuốn trôi đi cảm xúc này

yo! no sora ni awaku tokete kieyuku amata no tsuioku

Để dòng hồi tưởng mỏng manh tan biến vào bầu trời đêm

Từng ánh đèn sáng lên, chiếu theo bước chân nữ tử về phía sân khấu. Trong chốc lát, mọi người như nhìn thấy hình ảnh thiếu nữ đơn độc ngắm bầu trời sao, lặng lẽ thu mình liếm vết thương trong lòng, cũng chỉ có một mình chống chọi qua những nỗi đau ẩn sau nụ cười tươi tắn.

yume madoronde sasoikomareyuku toki no nai heda tada mistumeru dake

Từng lời mời gọi trên con đường xa vời trong giấc mơ sâu thẳm

toki no nai heda tada mistumeru dake

Em chỉ nhìn chăm chú vào căn phòng không hiện hữu thời gian

kanashimu koto ni tsukarehatete nao

Kiệt sức vì những chuyện đau buồn. Bờ môi thắm thì giọng nói yếu ớt

todokanu koe wo tsubudaku kuchibiru

Bờ môi thắm thì giọng nói yếu ớt

hakanai netsu wo oimomete wa ima mo midareru konoyo ni

Hơi nóng thoáng qua mà em từng khao khát

nogareru sube wo sagasu bakari no kodoku na hoshi

Là vì tình tú chỉ có thể tìm cách trốn chạy giữa thế gian hỗn loạn

tokoshie ni tsuzuku michi nara

Nếu con đường này trải dài vô tận

itsumade mo matsu riyuu wake mo na ku

Thì em chẳng có lí do gì để đợi chờ mòn mỏi

nikumazu tomo kuchihaterareru hazuto ima wo suteikiru

Không chút căm thù, lụi tàn đi. Giờ đây em chẳng đoái hoài nữa và tiếp tục sống

yume samete yuku

Chợt thức giấc từ một cơn mơ

hikari game wo susu

Luồng ánh sáng rạng ngời rọi trên mi mắt

hanamau youni namidaharahara to ochita

Tựa như tán hoa rải đều trong gió, dòng lệ này không ngừng tuôn rơi

chiriyuki fumare chiri to natte mo itsuka mata sakihokoreba

Dẫu có mất đi và hóa thành cát bụi và nếu một lúc nào đó em có thể cười một cách kiêu hãnh

Anata no mune wo irodoru sakura ni narematu ka

Thì tấm lòng anh sắc hoa đào có thắm nhuộm không nhỉ.....

(Hazy moon)

Giọng hát trong trẻo nhưng lại nhuộm màu bi thương, ánh mắt xa xăm như hồi tưởng lại quá khứ, nở một nụ cười chua xót. Đúng rồi, nếu lúc nào đó em có thể cười một cách kiêu hãnh thì tấm lòng anh sắc hoa đào có thắm nhuộm không.....

Bước chân kên sân khấu, xoay người nhìn khán giả. Những tràng pháo tay cứ như vậy rộn lên. Anh là một quá khứ, vậy hãy để nó chìm vào lãng quên. Trái tim cô đã chịu đủ tổn thương, cô không mạnh mẽ như vẻ bề ngoài, cô cũng yếu ớt lắm. Trái tim một lần nữa khép mình, một lần nữa tự chữa lành những vết thương. (Cảm xúc không được cao trào mấy nhỉ???)

"Các bạn, Azura rất cảm kích vì sự góp mặt của các bạn trong ngày hôm nay để một biểu diễn của Azura trở nên hoàn hảo. Có lẽ các bạn cảm thấy bình thường nhưng đối với Azura, nó là một món quà tinh thần rất lớn. Hôm nay là ngày Azura công bố MV đầu tiên nên các bạn cùng Azura chơi một trò chơi nhé. Được không?" Điều chỉnh lại cảm xúc của mình, Azura bắt chợt thốt lên những câu nói mà chính cô cũng không nghĩ tới. Có lẽ lời nói không được hoa mỹ, cũng không được chau chuốt kĩ càng nhưng nó lại xuất phát từ một con tim chân thành, lời lẽ từ sâu bên trong nội tâm.

Đúng vậy, họ là nguồn động lực của cô, giúp cô tiếp tục bước đi trên con đường để ngã này.

"Azura, em hỏi chị một câu được không?" Một cô bé tầm 12, 13 tuổi từ khán đài bên trái. Khuôn mặt phấp hồng vì thẹn nhưng vẫn quyết tâm thắc mắc. Hào một cái dễ thương con gái a~

"Ok"

"Chị Azura, tại sao chị lại tham gia vào giới giải trí vậy ạ?" Cô bé rụt rè đưa ra câu hỏi. Nó kéo theo sự tò mò của những vị khách xung quanh. Thiên Chi khẽ cứng người. Tại sao ư???

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Thiếu

Nguồn nhảy chương cắt nhất sau

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Kẻ gây rối

"Cô bé, em muốn biết câu trả lời sao?" Cô nở nụ cười tươi tắn.

"A vâng"

"Trước đây chị từng yêu một người, yêu rất nhiều luôn đó. Anh ấy cũng yêu chị. Nhưng vì một lý do nên chị và anh ấy không thể đến được với nhau. Chị tham gia giới giải trí chỉ vì muốn anh ấy có thể thấy chị, anh ấy biết rằng chị vẫn sống tốt. Có lẽ anh ấy không nhận ra chị nhưng chị vẫn hi vọng trong lòng anh ấy có một chỗ đứng cho chị. Nhỏ thôi, nhưng như vậy là đủ rồi"

Giọng nói mềm mại đi sâu vào tâm hồn mỗi người, bộc lộ từng chút từng chút nội tâm của cô ca sĩ hay cười kia. Có lẽ ai cũng biết. Kí ức về tình yêu là kí ức khó quên nhất, cũng là kí ức đáng nhớ nhất. Họ im lặng cất phần bí mật này của cô vào trong tâm. Chuyện buồn nên bỏ qua, phải không??? Nhưng cổ tình không phải ai cũng làm như vậy.

"Azura. Cô chắc chắn rằng người con trai cô đang nói kia cũng yêu cô? Hay cô thật sự chỉ là một tiểu tam tranh giành tình cảm của người khác?" Giọng nói câu gắt vang lên. Cô gái ăn mặc hở hang tức mình lên tiếng. Không phải chỉ là nói nói một chút thôi sao? Tại sao lại có thể dễ dàng lấy lòng người như thế? Trong khi cô hoạt động trong showbiz 15 năm nhưng lại có một lượng fan còn con. Còn cô ta mới vào mà lại có số lượng fan đông như thế. Cô không cam lòng. Không cam lòng.

"Có lẽ cô ấy nói đúng á. Có khi nào Azura là tiểu tam không?"

"Ờ tôi ghét nhất là thể loại tiểu tam á"

"..."

Từng tiếng xì xào vang lên. Khắp cả khán đài tràn ngập nghi ngờ chất vấn. Azura không nói. Cô chỉ lặng im đứng nhìn mọi người tự biến tự diễn như một vở hài kịch.

"Các bạn nói Azura là tiểu tam, các bạn có bằng chứng sao? Lại có thể dựa vào lời nói của một người mà đánh giá nhân cách của người khác. Còn cô gái kia. Cô ghen tỵ với Azura, cô cũng không nên nói về cô ấy như vậy. Azura là thần tượng của bọn tôi nên xin cô tôn trọng cô ấy. Hay là cô không được dạy những thứ này? Tôi biết cô bất bình vì lượng fan của mình quá ít. Nhưng cô có bao giờ suy nghĩ tại vì mình mà không có fan? Cô không được nghĩ cái gì cũng là tại người khác" Một cô gái khác đứng lên nói. Azura không mở miệng không có nghĩa là cô ấy cam chịu. Chính bản thân cô còn thấy nó giống như một trò hề. Lật mặt cũng không thể nhanh như thế.

Mọi người chìm vào trong im lặng. Đúng là họ không có chứng cứ, cũng là họ nghe lời người khác mà nghi ngờ vô căn cứ thần tượng nhà mình.

"Các bạn, Azura biết các bạn có những mối nghi ngờ rất lớn về chuyện này. Nhưng ai cũng có bí mật cả. Không ai muốn bí mật của mình được mọi người biết đúng không? Vì vậy nên xin các bạn tôn trọng mình một chút. Azura biết sẽ có nhiều bạn cảm thấy bất bình. Không sao cả, các bạn muốn thì có thể ra về, mình không ép" Ý tứ đui người rất rõ ràng, nhưng không ai đứng lên cả vì họ biết mình sai. Có lẽ trong trường hợp này, họ còn làm lớn chuyện hơn Azura vì không có bất kì ai thích người khác nghi ngờ mình cả. Azura như vậy là đã rất hiền rồi.

"Hừ, Azura, cô chờ đó" Nói rồi cô gái đồng đánh kia đứng lên, bước về phía cửa. Bỗng nhiên, một ly coca và khoai tây chiên rơi vào đầu nàng ta.

"Đứa nào mất nét dữ vậy?" Á ta rống lên như một bà bán cá chanh chua vang lên. Tiếng khóc thê lương của đứa bé vang lên khắp khán đài, hại cả ta bỗng dưng lo sợ.

"Oa oa oa. Hức hức..... Con... Con không cố.... Cố ý mà.... Oa oa oa.... Con... Con.... Con... hức... Con xin lỗi... Oa oa oa" Đứa bé khóc nức lên, âm thanh đứt quãng đau lòng. Không ít người xung quanh bàn tán

"Cô ta không phải là người nhục mạ Azura sao?"

"Đáng đời. Nhìn cái bản mặt mà thấy ghét"

"Ha ha ha. Thấy cũng tội mà thôi cũng kệ a. Hại Azura và đây là cái kết. Hắc hắc hắc"

"Hừ, có khi cô ta là tiểu tam nên mới cứ một chút là nghĩ người khác giống mình"

"Điệp Ngân My, cô gan lắm. Em gái của tôi mà cô cũng dám la nó? Hừ?" Âm thanh trầm thấp vang lên. Thu hút sự tò mò từ xung quanh. Á ta bỗng cứng người, mặt cắt không còn giọt máu.

"Âu Dương tổng, tôi... tôi không có ý đó. Âu Dương tổng, ngài nhân từ tha cho tiểu nhân được không?" Á gấp rút quỳ xuống, bất chấp hình tượng mà khóc lóc cầu xin.

"..." Hần không nói gì, xoay người bước về chỗ ngồi. Cúi người khẽ dỗ dành em gái, nhưng ánh mắt lại luôn tập trung vào thân ảnh đang ở trên sân khấu kia. Ánh mắt mà hần hằng đêm nhung nhớ, mặc dù cô cố ý giả dạng nhưng hần vẫn nhận ra. Aiz, uống nhầm ánh mắt say cả đời.

(Có ai nhớ tên Âu Dương gì gì đó này không? Nam phụ xuất hiện từ chương 1 rồi mất tích á. Bây giờ mới có chút đất diễn dành cho hần a. Máy chương sau có lẽ ít đất diễn của nam chính chút, nhưng đảm bảo sẽ không làm các bạn thất vọng. Xuất hiện đúng lúc và đúng thời điểm là được, phải không?)

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Khi dễ

Cộc cộc cộc

"Mời vào" Giọng nói khe khẽ của Azura vang lên. Đạo gần đây cô thấy cực kì không khỏe, nhưng lại không biết tại sao.

"Azura, cô vẫn ổn chứ?" Người đại diện lo lắng hỏi. Không thể không ổn a. Azura là cái cây hái ra tiền của công ty họ đó.

"Không sao. Có chuyện gì vậy?" Khẽ day day hai bên huyệt thái dương, cô lạnh lùng nói. Tâm trạng hiện tại cực kì không tốt.

"Âu Dương tổng muốn hẹn cô lúc 6h chiều nay. Cô có đi không?" Trợ lý hít một hơi thật sâu rồi nói. Máy lạnh trong phòng bị hư hay sao mà lạnh quá vậy???

"Được rồi. Nói với anh ta là tôi sẽ đến" Một môi thốt ra được một câu, cô nằm dài ra bàn.

"Tốt rồi. Tôi đi lấy cho cô ly cà phê"

"Uhm"

Cùng lúc đó, tại tập đoàn Galaxy, đúng hơn là trong phòng tổng giám đốc.

"Tổng giám đốc, lúc 6h tối nay ngài có một cuộc hẹn với đối tác tại nhà hàng Pháp và tiệc rượu lúc 7h tại biệt thự Âu Dương"

"Hủy bữa tiệc đi" Vẫn kiêu kì như vậy. Anh bây giờ trông khá mệt mỏi, đôi mắt thâm quầng nặng nề, cả người cũng gầy đi hơn nhiều. Biết sao bây giờ, người ta là đang đi tìm tình yêu đó. Không có bộ dạng đó thì sao có người thương đây!!!

"Vâng tổng giám đốc" Liên thư kí khẽ xoay người thất vọng. Tường lần này được đi dạ tiệc với tổng giám đốc, hại cô chi cả một khoản lớn để mua chiếc đầm mới ra của Chanel. Tốt rồi. Bây giờ thì lại không cần nữa....

6h tối, tại một quán cà phê sang trọng.

"Azura tiểu thư. Để cô đợi lâu rồi" Tông giọng trầm trầm nam tính. Azura khẽ ngước đầu lên, trước mặt cô là hình ảnh một người đàn ông với vóc người hoàn mỹ, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng. Tuy không thể so sánh với anh ấy những dung mạo mạnh mẽ lại ôn hòa đối lập vẫn để lại ấn tượng rất mạnh trong lần đầu gặp mặt.

"Không có gì. Chỉ là tôi đến sớm thôi. Âu Dương tổng dùng gì?" Nói rồi cô lịch sự đưa chiếc menu ra. Để điện thoại vào túi xách, cô chờ đợi hần nói ra mục đích ngày hôm nay.

"Azura tiểu thư không cần khách sáo như vậy. Hay nói đúng hơn là Lâm tiểu thư đi, đúng chứ?" Hần cười nhẹ nhàng nhìn thẳng vào đôi mắt cô. Nhưng thất vọng rồi, không hề có sự chột dạ nào cả.

"Âu Dương thiếu xin tự trọng. Tuy tôi không biết Lâm tiểu thư mà ngài nhắc đến là ai, nhưng không có bất kì ai vui vẻ khi bị nhận nhầm cả" Cô nghiêm mặt lại nói. Con đau nhức ở đầu khiến tâm trạng cô cực kì tồi tệ, không muốn lãng phí thời gian với tên dở hơi này.

"Lâm tiểu thư, cô không cần che giấu bản thân như vậy. Một đêm thoải mái thì thế nào? Tôi đảm bảo sẽ chịu trách nhiệm với cô" Hắc mặt dày trêu chọc. Với hắc, cô chỉ là một đứa con gái hư hỏng bỏ nhà theo trai, vậy nên hôn ước với hắc cũng không có nhiều vấn đề. Có việc gì khi quan hệ trước khi cưới chứ???

Cạch

Tiếng mở cửa phòng riêng rất rõ ràng. Cả cô và hắc quay có vẻ đều không chú ý. Có lẽ chỉ là phục vụ đi.

"Âu Dương tổng, tôi tôn trọng gọi anh một tiếng Âu Dương tổng chứ không phải muốn bò lên giường của anh" Cô khẽ híп đôi mắt lại. Khí lạnh lại bắt đầu thực hành nhiệm vụ. Lão hồ không phát uy thì lại được coi là mèo bệnh hả?

"Ha ha ha. Cô không cần quan trọng hóa vấn đề như thế. Chỉ là một đề...." Câu nói còn đang dang dở thì bỗng im bất. Khuôn mặt trắng xanh khó coi. Không hiểu từ lúc nào lại có một bàn tay ngay cổ hắc. Khuôn mặt xinh đẹp của cô trầm xuống, dần đen lại. Khinh thường cô?

Bỗng cô cảm thấy khá chóng mặt, con đau ở đầu liên tục quấy rối khiến cô không tài nào tập trung được. Trước lúc mất đi ý thức, bên tai cô còn vang vọng tiếng cười dâm dăng của hắc ta, ý cười ghê tởm.

À!!! Thì ra tiếng động hồi nãy là lúc hắc ta sử dụng Mị hương, TÊN NAM NHÂN TÔI?!!!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Lãnh lão phu nhân

Trong khi đó, tại một nơi khác...

Cộc cộc cộc

"Chủ nhân, lão phu nhân đến"

"Tôi hiểu rồi"

Khẽ vận mình một mối, anh bước xuống lầu. Trên ghế tràng kỉ là một nữ phụ tao nhã cầm tách trà. Hai bên khóe mắt ẩn hiện những vết nhăn theo năm tháng. Đôi mắt thâm trầm lão luyện, toàn thân quý khí bức sợ nhân.

"Mẹ, người như thế nào lại tới đây?" Anh thờ dãi ngồi xuống ghế, nhìn vị nữ phụ mà anh kêu là "mẹ" kia.

"Thằng nghịch tử kia, ta đây không thể tới chơi sao? Hừ, lão Vu nhà bên cạnh đã có cháu bông rồi kia, con á, hai mấy gần ba chục tuổi đầu rồi mà không có được lần nào dắt con gái về nhà. Trừ đứa bé năm xưa thì con còn vừa lòng ai không hả? Mẹ đây lao tâm khổ tứ nuôi con ăn học, mà lớn tới chừng này còn không cho mẹ đứa cháu để vui lòng. Mẹ còn...."

"Mẹ à, bữa nào con dẫn bạn gái về ra mắt mẹ là được chứ gì? Đến lúc đó cho dù mẹ muốn phản đối thì cũng muộn rồi"

"Hừ, bạn gái con thì cũng phải đẳng hoàng gia giáo. Không hợp ý mẹ thì có chết cũng không đồng ý hai đứa kết hôn" Lão phu nhân giờ tính trẻ con. Phải thôi. Thằng con bà đã lớn tuổi mà còn chưa có bóng hồng nào bên cạnh, có con hay không không quan trọng, bà chỉ sợ con bà bước vào con đường đi đến giới tính thứ ba thôi..

"Mẹ, không phải là lại muốn làm mai nữa chứ?" Hắc nhử mày thăm hỏi. Mẹ hắc rất thích làm mai..... Nhưng kết quả lại ngoài sức tưởng tượng. Lấy ví dụ là hai người đang yêu nhau, mẹ hắc nhúng tay vào se duyên. Ấy thế là sau một thời gian, hai người gặp nhau như gặp giặc, không đánh chết nhau là không được. Lại nói về bà con xa nhà ngoại hắc được mẹ làm mai. Nhưng vài ngày sau thì hai người đó tự tử. Còn nhiều và còn nhiều nữa, có kẻ cũng không hết đầu.

"Ách, thật ra thì ta thấy đứa bé này cũng hợp nên muốn làm mai cho hai đứa. Con trai, con cũng không nên ghét bỏ đi" Lão phu nhân chốt dạ. Thật ra thì bà nợ lão cha con bé này một phần nhân tình, ông ấy trước lâm chung đã nhờ bà chăm sóc con bé. Bà cảm thấy cực không thích nên tổng qua cho con trai.... Không ngờ nó cũng nghĩ tới.

"Mẹ, nếu mẹ muốn nói cái lí do là nợ nhân tình thì thôi đi. Ai nợ người ấy trả đi ạ" Anh bĩu môi, quay người định bước lên phòng làm việc.

"Thằng nghịch tử kia, mẹ này lặn lội từ xa đến đây thăm mày, mày cũng không mời tao được bữa cơm." Lửa giận công tâm. Xưng hô không cần xem

xét địa điểm

"Mẹ, là thuộc hạ con chờ mẹ tới. Con nhớ không nhầm thì lên xe mẹ đã tiêu không ít trên đường, Spa hay gì gì đó cừ cách năm tiếng là vào một lần. Quả thật rất khó a~~~~" Anh khinh bỉ nhìn người mẹ đang như con báo xù lông kia.

"Hừ, vậy mày có mời mẹ mày ăn cơm không?" Bà khoanh tay nghiêng đầu tránh ánh mắt con trai yêu quý... nhằm yêu quý.

"Vâng, mời mẹ ở lại chơi mấy ngày" thái độ qua loa lấy lệ.

"Hừ, vậy còn được"

Và cuộc đối thoại của hai mẹ con kết thúc tại đây khi Lãnh Phong nhận được thông báo của bọn thuộc hạ.

"Chủ nhân, đã có thông tin của phu nhân" tên nào đó không thèm gõ cửa mà xông thẳng vào báo luôn.

"Địa điểm" Anh nhếch mày mong chờ.

"Bữa tiệc chiều nay tại Âu Dương gia. Mật thám cho biết thấy được phu nhân bị Âu Dương thiếu chuốc thuốc mê"

"Được. Cậu cử người hầu hạ lão phu nhân. Số người còn lại theo tôi đi đón phu nhân" Phân phó mệnh lệnh xong, anh dứt khoát xoay người chuẩn bị, bỏ lại lão phu nhân đang ngây người với những thông tin vừa nhận được kia.

"Khoan, tên kia lại đây"

"Lão phu nhân có gì phân phó ạ?"

"Phu nhân là ai?" Hai con mắt bà sáng chói lóa hơn cả pha lê. Biết gì chưa? Con trai bà có bạn gái rồi kia!!!

"Lão phu nhân, thuộc hạ cũng không rõ ạ. Thuộc hạ chỉ biết phụ nhân có mái tóc tím và rất đẹp thôi ạ"

"Một mối. Lui đi"

"Vâng"

"Hừ hừ, không cho mẹ biết mẹ liền phá đồ của con" Bà lăm băm mấy câu rồi bắt đầu công việc cao cả của mình: phá đồ của con trai.

Bước lên lầu hai, bà thấy một cánh cửa được bảo mật kỹ càng, xung quanh cũng phải có ít nhất một vài tia hồng ngoại. Nó khiến bà cảm thấy thực thú vị. Thế là quyết định đột nhập vào trong đó xem thử. Trải qua thiên tân vạn khổ, bà cũng mở được cánh cửa thần thánh theo tâm niệm.

Căn phòng được trang hoàng cực kì xa hoa. Bảng vẽ màu, giấy màu,...v.v... Những bức tranh sinh động như thật. Trong hình là một thiếu nữ quốc sắc thiên hương. Nụ cười nhẹ nhàng lay động tâm trí. Mái tóc tím huyền ảo khiến nàng xinh đẹp tựa tinh linh giáng trần. Xinh đẹp đến nghẹt thở. Nhìn dung mạo tuyệt nhất vô song kia, bà triệt để đứng hình.

"Sao... Sao lại có thể như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Gặp lại người thương

"Thật vinh hạnh cho lão mẫu quá. Lãnh tổng bận bịu mà vẫn có thời gian tham dự buổi tiệc của kẻ hèn này. Thật vinh dự" Âu Dương lão gia cười nịnh nọt nhìn thân ảnh mặt lạnh bước vào hội trường.

"Lãnh tổng, đây là con gái tôi Âu Dương Vũ Hoa. Còn kính xin ngài chiếu cố cho tiểu nữ nhiều hơn" Lão ta không bỏ qua bất kì cơ hội nào nhét con gái lên giường người khác. Đáng khinh.

"Lãnh tổng, tiểu nữ là Âu Dương Vũ Hoa. Nghe đại danh ngài từ lâu nay mới được gặp. Quả là danh bất hư truyền" Cô ta ông ẹo dán lại gần hắn, ép cho hai quả đại cầu trước ngực cô ta sát vào tay hắn. Hai quả cầu do bị ép quá chặt mà biến dạng, lại vì cổ áo quá thấp mà lộ ra hầu như gần hết. Nam nhân đứng cũng quanh không khỏi tầm mắt tán thưởng. Hào một cái gọi cảm nữ nhân.

Răng rắc... Rầm

Mọi người ngạc nhiên nhìn những gì đang xảy ra trước mắt. Lãnh tổng cư nhiên... cư nhiên đánh mất mặt mũi của Âu Dương gia!!!

"Âu Dương lão, có vẻ như ông già rồi nên hồ đồ. Trước hết, tôi không muốn mọi người đứng quá gần tôi, điều này chắc ai cũng biết chứ?..." Anh nhướn mày quét mắt một vòng xung quanh hội trường. Bọn họ thấy thế liền lùi lại phía sau một bước. Khuôn mặt sợ sệt tỏ vẻ khó chịu khi đứng trước mặt anh.

"Còn một điều nữa.... Tôi sẽ nói sau" Nói rồi anh quay người bước vào hội trường, để lại bầu không khí quỷ dị cùng một đám đang ngây người.

"Ha ha ha. Người đầu, nhanh mang tiểu thư vào chữa trị. Thất lễ thất lễ, mời mọi người bước vào" Lão già Âu Dương xoa xoa mồ hôi lạnh đang chảy xuống trên trán. Cười híp mắt chố nhìn những người xung quanh.

~~~~~hành lang biệt thự~~~~~

"Khụ khụ..... Khụ khụ khụ" Từ một căn phòng nhỏ ít người chú ý, giọng ho khan truyền ra ngoài ngày càng kịch liệt, có thể tưởng tượng nạn nhân như muốn ho luôn cả lục phủ ngũ tạng của mình ra ngoài.

"Phu nhân, người gắng sức chịu đựng. Nô tỳ liền cầu lão gia mang thuốc tới cho người" Giọng nha hoàn lạnh lót lại mang theo sự khinh thường. Nàng ta bất quá chỉ có tư sắc hơn người, lại còn có hai đứa con hoang, có sao lại có thể làm phu nhân? Tức chết nàng ta.

"Khụ khụ... Người... Khụ khụ.... Người cứu" Trong phòng nhất thời lại truyền ra một hồi tiếng đập phá, nha hoàn kia cũng chạy ra ngoài. Lại khinh thường nhìn về phía cánh cửa kia vài lần rồi mới đi. Không phải hôm nay gia chỉ mở tiệc sao? Cố gắng câu dẫn một vài người cũng đủ cho nàng sống sung sướng hết đời (nha hoàn đó á).

(Mọi người nhớ kĩ người này nha. Sau này, vị nhân vật này quyết định cuộc sống bế tắc hay cuộc đời nở hoa của nam9 đó)

~~~~~

Lúc này tại vườn hoa, một thân ảnh nhỏ nhắn thoát ẩn thoát hiện trên hành lang dài. Ánh trắng dịu dàng như phủ một tầng hào quang nhẹ. Mái tóc tím bông bồng bềnh khẽ đung đưa theo chiều gió. Khuôn mặt V-line thon gọn. Đôi mắt trầm tĩnh nay lại lóe lóe lên tia lửa giận.

"Khốn kiếp" Cô khẽ rủa thầm. Vườn hoa gì mà xây rộng thế không biết. Dư tiền thì để vô xài giùm cho chứ xây nhà cao cửa rộng làm gì? Đi này giờ mỗi chân...

"Tiểu thư, cô lại chạy đi đâu rồi? Thiếu gia tìm cô sắp phát điên rồi, cô cũng nhanh quay lại thôi" Từ đằng xa vang vọng lại tiếng của những người hầu. Cô cắn răng, một mặt tránh né ám vệ một mặt né những người hầu nơi đây. Một chết đi được. Lại chạy thêm một đoạn nữa, cô cảm thấy ngầu xui của mình đã đến. Hôm nay bước xuống giường bằng chân trái hay sao mà xui gì mà xui giữ vậy???

Bỗng từ trong bóng tối, một cánh tay thon dài hữu lực vươn ra, bịt miệng cô lại rồi kéo cô vào góc nhỏ gần đó. Nơi này tránh người rất tốt, cho dù là người hầu hay ám vệ cũng khó tìm ra...

"Người... Ngơ..." Cô nói chưa thoát ra khỏi miệng liền bị bịt lại. Cái cảm giác mát lạnh ập vào môi cô. Trợn trắng mắt nhìn cái người vừa cưỡng hôn cô mà cô lại không có sức kháng cự.... Bất công!!!

"Con mèo nhỏ, tôi cuối cùng cũng tìm được em" Tách khỏi môi vô, anh nhẹ nhàng băng quơ thốt ra câu nói. Rõ ràng trước khi gặp mặt thì câu gì anh cũng nghĩ tới, nhưng khi gặp được rồi lại không biết nói làm sao. Đành thốt ra một câu theo anh là lãng xẹt và không có một chút nào là tình cảm..

"Anh... Sao anh lại ở đây?" Cô ngây người hồi lâu mới tỉnh lại. Cô rõ ràng là không cướp của anh cái gì, chắc không phải đòi nợ. Vậy anh tìm cô làm cái gì?

Nhìn thấu được nội tâm không tìm không phổi của cô, anh thật sự không biết nên tức hay nên cười, đành sùng nịch điểm mũi cô một cái.

"Đồ ngốc này, em tới được còn anh tới không được sao? Anh tới gặp em là đòi nợ. Nào, lại đây ngồi thanh toán một chút"

Cô hoàn toàn không nhớ là có cướp của anh cái gì. Không lẽ là con Audi cô lấy hôm chạy trốn? Hay anh muốn tống tiền để giữ bí mật cho cô? Hay là đòi tiền mấy lít máu hôm đó cô uống?

"Tôi nợ anh cái gì? Còn nữa, anh không sợ sao?" Cô nghi ngờ hỏi. Phản ứng như thế này là không đúng với kịch bản. Anh nên chạy trốn chết mới..

"Anh nên chạy trốn chết mới đúng chứ phải không?" Anh buồn cười nhìn bao nhiêu là cảm xúc đang hiện lên trên mặt cô. Aiz, ra ngoài một chút là bao nhiêu phong thái của đệ nhất sát thủ liền mất hết.

"Anh..."

"Đồ ngốc, yên lặng để anh nói. Em cướp trái tim anh đi bao năm như vậy, bây giờ cũng nên bồi thường chứ, đúng không? Còn nữa, em là của tôi. Nên ngoại trừ tôi ra thì không cho em hút máu của ai cả, rõ chứ? Mọi chuyện từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài của em tôi đều biết. Vì vậy, để bảo toàn danh tiết của em thì em chớ có nước trở thành người của tôi thôi, cô bé ạ" Anh nhướn mày đắc ý nhìn cô. Mọi chuyện, mọi chuyện của cô anh đều biết đấy. Cái này nên được tự hào.

"Cô ngây người nhìn người đàn ông như đế vương đứng trước mặt cô. Phong thái ung dung cao ngạo, cái bản mặt đắc ý kia như thế nào cũng nhìn giống

tiểu hài từ giành được kẹo. Thật là tình huống dở khóc dở cười. (Lạc, lạc đề rồi bé ơi. Quay lại đi)

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Khẳng định thân phận

"..." Cô im lặng nhìn khuôn mặt đắc ý của hắn ngay trước mắt. Hắn cười nãy giờ muốn cứng miệng luôn nhưng lại không thấy cô nói gì. Quay người nhìn lại, nhân vật nữ chính chúng ta hiện tại đang đi ngắm hoa rồi. Khuôn mặt đang đắc ý bỗng chốc đen như đáy nồi. Phải nói là số anh khá nhọ đấy.

"Hàn Thiên Chi, nãy giờ em có nghe tôi nói gì không?" Từng câu từng chữ anh gằn thật chặt, có cảm tưởng như muốn nhai nát cô ấy.

"Hoa hôm nay rất đẹp" Cô hồn nhiên nhìn bình luận đó hoa trong tay... Dừng dừng, hắn hỏi cô cái gì ấy nhỉ??

"Lãnh Phong, anh không cần gằn từng câu từng chữ như vậy. Tôi nghe... Ngơ..." chữ "rờ" còn chưa kịp thốt ra liền bị ngăn lại. Không phải chỉ như chuẩn chuẩn lướt nước như hồi nãy. Cái hôn này mang theo hàng ngàn hàng vạn câu nói, lại chứa đựng sự nhớ nhung kiềm nén mãnh liệt, hôn cho cô thần trí mơ hồ, cả người như vũng nước xuân tưa vào người anh.

"Anh nói lại. Hàn Thiên Chi, em cả đời cả kiếp này chỉ có thể là người của tôi. Vĩnh viễn chỉ có thể là người của tôi" Anh bức mình nhìn tiểu nhân nhi trong lòng. Cũng chỉ có như vậy thì anh mới có cảm giác là cô đang ở cạnh anh chứ không phải là giấc mơ.

"Àn..." Trong mơ hồ cô nghe thấy anh nói gì đó. Chỉ biết là nếu cô còn không đồng ý thì cái môi này của cô liền thâm.

"Coi như em thức thòi" Anh hài lòng nhìn cô, bế bổng cô lên đi về phía phòng thay đồ.

"Á, anh..... Anh đưa tôi đi đâu?"

"Đưa em đi thay đồ. Người phụ nữ của tôi thì không cần mặc đồ của người khác" Anh liếc mắt nhìn về bộ đầm đen cô đang mặc. Nhìn như thế nào cũng chướng mắt.

"Ai... Ai là người của anh?" Cô đỏ mặt nhìn người đang bế cô, đánh vào người anh một cái.

"Không phải em thì chẳng lẽ là cái người đang núp trong góc tường kia sao?" Anh thâm ý liếc mắt về một góc vườn hoa. Cô thấy thế cũng không nháo nữa, nhìn về phía góc tường kia.

"Ra mắt Lãnh tổng. Lãnh tổng, tôi theo lệnh thiếu gia đón tiểu thư về" Nha đầu kia khẽ nhún người, miệng thì nói đón cô nhưng lại liên tục bắn mị nhãn về phía hắn. Nhưng cũng nói cơ thể nàng ta cũng không tồi. Điện nước đầy đủ, khuôn mặt cũng thuộc diện thanh tú. Nhưng phản cảm nhất vẫn là bộ đồ người hầu bị cắt cho hở nửa cái mông và cổ áo bị kéo xuống gần rốn.

"Hử? Tiểu thư? Lãnh phu nhân từ khi nào lại biến thành tiểu thư nhà các người?" Anh tỏa hàn ý. Vợ ông mà cũng dám nhúng chàm??

"Tôi..."

"Lãnh tổng, vậy từ khi nào thì vị hôn thê của tôi biến thành Lãnh phu nhân vậy?" Âu Dương Diệp bước từ trong nhà ra. Bộ âu phục được cắt may vừa vặn với cơ thể. Khuôn mặt sắc cạnh cười nham hiểm, đứng chuẩn nụ cười hồ ly.

"Hửm? Vị hôn thê? Thiên Chi, em nói, thân phận em là gì?" Anh nhướn mày nhìn cô gái đang nằm trong ngực mình. Hử, cứ thích trêu hoa ghẹo nguyệt.

"Ách...." Như thế nào lại quăng củ khoai lang bỏng tay này cho cô? Anh tự ứng phó là được rồi mà?

"Lâm Vũ Nghi, em bước qua đây cho tôi" Âu Dương Diệp không ngăn được sự tức giận trong đáy mắt. Cô chỉ có thể là của anh.

"Khụ.... Âu Dương tổng, có lẽ anh nhầm rồi. Tôi không phải là Lâm Vũ Nghi, càng không phải là vị hôn thê của anh" Câu này của cô cũng đồng nghĩa với việc cô ngầm thừa nhận thân phận Lãnh phu nhân của mình. Mà thôi, nhân vật chính người ta còn không chú ý thì người ngoài cuộc như mình thì chú ý làm gì?

"Em... Lãnh tổng, như thế này là sao? Ngang nhiên cướp vị hôn thê của tôi như vậy? Còn Lâm Vũ Nghi em chờ đó, tôi sẽ xử lý em sau" Âu Dương Diệp tức giận đến run người. Mà hắn có lẽ cũng đã quên, mấy năm trước vào một ngày đẹp trời, chính hắn cũng đã đồng ý việc hủy hôn này rồi.

"Diệp nhi, bữa tiệc đã bắt đầu được hơn nửa rồi mà vẫn chưa thấy con và tiểu Nghi đó" Âu Dương lão thờ hồng học chạy tới bên tiểu tử Âu Dương, để tay lên vai hắn nói.

"Cha, người xem, vị hôn thê của con lại đi câu dẫn Lãnh tổng, giờ cô ta còn không chịu thừa nhận thân phận của mình" Câu nói này của Âu Dương Diệp

khá to. Nó thành công trong việc thu hút những vị khách gần đó. Người đến xem náo nhiệt ngày càng đông, hầu như là toàn bộ những vị khách trong bữa tiệc cũng đến rồi đi.

"Cô gái đó là Lâm tiểu thư? Nhìn không ra là người như vậy."

"Không thể tin nổi"

"Nhưng mà...."

"....."

"Âu Dương thiếu. Cậu muốn nhục nhã gia đình tôi thì cậu không cần phải phá hoại danh dự nó. Những người ở đây luôn biết rằng con gái tôi hai năm trước do tai nạn mà còn nằm liệt giường. Cậu không cần vũ nhục con gái tôi như vậy" Lâm lão gia tức đến run rẩy bộ râu. Hiển nhiên ông cũng nhận ra đây là người con gái năm đó chấp nhận từ hôn thay cho con gái ông. Ông là nợ cô ấy một phần nhân tình, cũng không thể hủy đi danh dự con gái nhà người ta.

"Đúng rồi, mọi người quên sao? Lâm tiểu thư còn đang nằm viện chưa biết sống chết gần hai năm nay. Vậy mà Âu Dương thiếu còn nói cô gái này là Lâm tiểu thư. Thật hồ đồ hết sức" Một vị khách đứng ra nêu lên sự bất bình. Dù sao Lâm Vũ Nghi cũng là cháu gái của ông, cũng không để cháu gái chịu nhục. Cho cô gái này một cái công đạo.

"Nhưng rõ ràng năm đó là cô gái này...." Âu Dương Diệp không thể nói ra hai chữ "từ hôn". Nếu hắn nói ra, cô gái này chắc chắn sẽ bị chửi rủa, nhưng Lãnh tông đứng bên cạnh sẽ đồng ý sao? Đương nhiên là sẽ chuyển đối tượng sang hắn. Hắn sẽ là người bảm đuôi, người ta đã hủy hôn còn mặt dày xưng vị hôn thê. Nhưng nếu hắn không nói hai từ đó ra, khẳng định là sẽ mang cái danh bội bạc. Quả là tiến thoái lưỡng nan.

"Diễm, ngoại trừ khách đến bữa tiệc, còn lại từ người hầu đến gia chủ Âu Dương cũng không cho ra ngoài nữa bước. Chuẩn bị hành hình. Còn nữa, trước mặt mọi người tôi xin công bố. Hàn Thiên Chi là Lãnh phu nhân của Lãnh Phong tôi. Tôi không muốn có bất cứ tình trạng như thế này xảy ra nữa" Hắn ôm sát cô để cô dựa vào người mình. Quăng ra một trái bom nguyên tử xong thì bế người chạy thẳng vào phòng thay đồ. Hắn còn không có quên cô đang mặc đồ là do ai mua đâu

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Ghen???

"Em không có gì muốn nói với anh sao?" Anh vừa lái xe vừa nhìn cô. Từ lúc bước vào xe tới giờ, cô vẫn luôn im lặng như vậy.

"..." Cô vẫn chung thủy nhìn ra ngoài cửa sổ. Từng hạt mưa lất phất tạt vào cửa kính. Trầm lặng, lạnh lẽo. Sau tất cả cũng chỉ còn lại hai từ đó. Cô không dám đối mặt với anh. Chỉ sợ mọi thứ chỉ là mơ. Mà nếu là mơ thì cô cũng tình nguyện không tỉnh lại.

"..." Anh cũng bắt đầu im lặng. Trong xe vẫn luôn duy trì không khí quý dị như vậy cho đến khi...

"Mặt trời kia dù ở đâu

Dù ngày trời nhanh hay rất lâu

Dù là mình xa cách nhau, ánh sáng ấy vẫn là như thế..."

"Alo" Cô nhắc máy.

"Azura, cô không quên là tối nay có buổi thử giọng chứ?" Người đại diện gọi điện cho cô mà xoắn hết cả lên. Cô là trẻ nử tiếng đồng hồ rồi.

"À, chị đợi em một chút" Cô mệt mỏi gác máy.

"Lãnh Phong, tối đây là được rồi. Tôi tự bắt xe về đài truyền hình" Cô nói với anh nhưng vẫn thủy chung quay mặt ra cửa sổ. Mưa nặng hơn rồi.

"Em quên sao?" Anh trầm ngâm một chút rồi nhả ra một câu như vậy. Khuôn mặt băng lãnh giờ đây cũng không che dấu được nội tâm đang gào thét của anh.

"Quên? Tôi có tư cách gì để nhớ?" Cô cười mỉa mai. Đúng vậy, cô có tư cách gì đây?

"Vậy xem ra em quên thật rồi" Anh bẻ tay lái vào lề đường, tháo dây an toàn, nhanh chóng áp sát người về phía cô.

"Anh... Anh định làm gì?" Cô liếc mắt nhìn người nào đó đang nổi thú tính. Cánh tay để trong túi áo bỗng nắm chặt.

"Làm một vài động tác để nhắc cho em nhớ"

Lạch... Cạch

Ngay khi anh vừa định tiến gần lại cô, một khẩu súng ngắn nhanh chóng yên vị trên huyệt thái dương.

"Xem ra anh hoàn toàn không để lời nói của tôi vào trong đầu. Vậy thì hứng chịu hậu quả đi" Cô nghiêm mặt nhìn anh. Giờ thì anh các định rồi, chắc chắn là cô đang hiểu lầm chuyện gì đó....

"Chị, nghe anh nói"

"Tôi không muốn nghe"

"Ngoan, từ từ nghe anh nói. Sau đó em muốn làm gì thì làm"

"Tôi không tin anh dễ thỏa thuận như vậy. Dù sao thì từ đầu đến cuối anh cũng chỉ xem tôi như một trò chơi. Không phải sao?"

"Xem em như trò chơi? Ai nói với em như vậy?" Anh nhú nhú mày. Giờ thì cái gì nữa đây?

"Phải thôi!" Cô cười một cách mỉa mai. Chả ai làm mà lại thừa nhận việc đó cả. Ít nhất... là trước mặt đồ chơi của mình.

"Chị, nghe anh nói...."

"Tôi không muốn nghe, cũng không muốn biết" Cô lợi dụng lúc anh không chú ý đã mở được cửa xe, lộn một vòng ra ngoài.

"Tôi không muốn có bất kì quan hệ nào với anh nữa" Rũ đôi lông mi xuống, cô buồn rầu nói với anh. Rõ ràng là rất muốn biết nhưng cô lựa chọn sự im lặng... cô muốn trốn tránh sự thật.

"Em muốn như vậy?"

"Đúng"

"Làm sao đây, nhưng anh không đồng ý. Em vĩnh viễn chỉ có thể làm người của anh, vợ của anh và là mẹ của con anh. Em hoàn toàn có thể lựa chọn một trong ba cái đó. Không có sự lựa chọn nào khác.

Anh quay người với lấy chiếc ô và bật nó ra. Dùng cái dướng đi mà anh cho là quyền rũ với phái nữ nhất bước lại gần cô.

"Ngoan, nghe lời. Theo anh về thôi. Bên quản lí anh nói giúp em rồi" Anh cúi người hôn nhẹ vào trán cô một cái, nở nụ cười chờ cô nắm lấy tay anh.

"Anh vĩnh viễn đều không để tôi trong lòng" Cô cứng miệng cãi lại. Rõ ràng là không hài lòng.

"Vậy em nói anh nghe, tại sao em nghĩ như vậy? Hừm?" Không biết từ lúc nào đã ôm cô vào lòng, môi anh ngậm lấy vành tai cô, khẽ day day một chút đôi lại là từng trận run lấy bầy của cô. Hài lòng nhìn thấy phản ứng này, anh mới bắt đầu hỏi.

"Anh chụp hình chung với Lãnh Vy" Cô âm ỉ nói.

"Lãnh Vy là chị gái của anh. Em nói xem?" Anh buồn cười nhìn từng hành động của cô. Như thế này có tính là..... ghen không?

"Nhưng rõ ràng Lãnh Vy nhỏ tuổi hơn anh"

"Bà chị đó hơn ba mươi rồi. Cái tuổi này của bà chị đó là ế đấy. Nhìn chồng em đi, còn chưa đến ba mươi nữa, quan trọng là vừa có tiền vừa có quyền, bo đý chuẩn không cần chỉnh, lại thủ tiết gần ba mươi năm chờ em. Em nói thử xem chồng của em có đáng quý không? Quý thì nên bảo vệ tốt vào, tốt nhất là không cách nửa bước cho an toàn. Còn chưa quý thì cố gắng làm sao để anh trở nên quý hơn đi. Ví dụ.... làm cha của con em chẳng hạn. Như vậy thì không ai thể được" Anh bế bổng cô lên đưa vào xe. Cũng chỉ tội cho cô này giờ bị dắt đi vòng vòng cũng không biết.

"Anh cũng chỉ là của một mình em thôi nên đừng lo. An tâm làm Lãnh phu nhân để anh cung chiêu là được" Lại hôn nhẹ một cái vào trán cô, anh hài bước về phía ghế lái. Thật ra thì anh muốn hôn môi cô cơ. Nhưng lại không thể làm hỏng cái khung cảnh màu hồng này được. Ta nhìn... Ta nhìn... Ta nhìn...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Quen biết mẹ chồng

Thiên Chi cuối cùng cũng trong tình trạng lơ mơ được Lãnh Phong mang về nhà. Bước qua phòng khách, anh mới nhớ là mẹ mình hiện tại đang ở nhà. Cũng không biết bà ấy lại đi đâu. Khẽ thờ dài, anh bế cô lên phòng thay đồ. Hi vọng mẹ chồng con dâu không có quá nhiều thành kiến.

"Phong, con xuống đây nói chuyện với mẹ" Hiếm khi lão phu nhân có thể nói chuyện từ tốn như vậy, nhưng anh lại thấy có chuyện không ổn. Lão mẹ đang tức giận a.

"Ách... Mẹ có chuyện muốn phân phó" Anh chân chó chạy xuống lầu, châm trà rót nước đúng chuẩn con dâu thực nữ.

"Tiểu tử thôi. Nói mẹ nghe, sao con gặp được con bé ấy?" lão mẹ lên tiếng, anh không thể trái lời.

"Con gặp cô ấy trong một lần đi uống cafe với Diễm" anh thật lòng khai báo.

"Lúc đó con bé đang làm gì?"

"Uống cafe với bạn" Anh nuốt nước bọt một cái. Không thể nói cô đi từ hôn giùm người ta. Dù sao lúc đó cô cũng có uống cafe....

"Tiểu tử thôi. Sao mày không ngày nào cũng đi uống cafe để gặp con bé sớm hơn? Mẹ đây là đi tìm con bé đó hơn hai mươi năm rồi!" Lão mẹ bỗng dưng phát bệnh làm anh giật bản mình. Cái gì đang xảy ra vậy?

"Uhm?... Di Vân?" Bất thành linh từ đằng sau vang lên giọng nói trong trẻo của thiếu nữ.

"Hàn Thiên Chi! Đi, cháu xuống đây cho di xem cái nào. Chu choa, lâu lắm rồi mới gặp lại cháu" Lão mẹ thay đổi thái độ còn nhanh hơn lật sách. Phút trước còn là sư tử hà đông thì lúc này lại là bộ dáng hiền thực với ái nữ của mình.

"Di Vân? Sao di ở đây?" Cô cũng ngạc nhiên không kém. Năm đó kí ức của cô về di Vân không nhiều. Nhưng nhớ nhất vẫn là cách xưng hô a di ngọt xớt đi. Thời gian cũng thay đổi quá nhiều rồi nhỉ?

"Aiz, mấy năm nay khổ cho con rồi. Lại đây di xem. Sao năm đó không đi tìm di? Anh trai cháu cũng tìm cháu rất lâu đấy."

"Cháu sao dám. Cũng không nhớ được nhà di thôi. Mà di nói cháu có anh trai?"

"Bữa nào thằng bé đến tìm di sẽ nói cho cháu" Bà vui vẻ nắm lấy tay cô mà nói quên trời quên đất.

Phải nói đến Vũ Minh Vy, mẹ của Thiên Chi năm đó là bạn thân của Hoàng Hải Vân. Hai người sau khi lấy chồng thì định hôn sấn cho hai đứa bé trong bụng. Ai ngờ hai đứa lớn lên mỗi người một ngã, chẳng đề ý tới cái hôn sự mà hai bà mẹ này định ra. Thế là hai người quyết định sinh thêm đứa nữa để thực hiện lời hứa năm xưa. Ai ngờ Vũ Minh Vy hồng nhan bạc mệnh. Sinh bé sau không tới ba năm thì cả nhà bị thảm sát. Ngoại trừ xác của Hàn Từ Thần thì không còn cái xác nào nữa. Mọi người lúc đó cho rằng, xác hai mẹ con đã bị dày xéo không ra hình hài rồi vứt đi. Vẫn chỉ có bà (HHV) không tin. Cứ đinh ninh rằng hai mẹ con còn sống. May phước. Đứa bé đã không sao, chắc người mẹ vẫn không có chuyện gì....

"Di nói là không thấy xác mẹ con?" Năm đó tuy cô chỉ nhớ mưng máng nhưng tận mắt nhìn mẹ bị bắn một phát ngay tim thì chắc chắn không nhớ lầm. Vậy mà...

"Etou, có chuyện gì vậy?" Diễm bước vào nhà thì thấy một khung cảnh hết sức lạ lùng. Chị dâu với lão phu nhân thì chuyện trò đủ thứ. Còn lão đại thì ngồi ở góc nhà vẽ vòng tròn giống... giống tức phụ bị bỏ rơi á.

"À mà cậu đến đây có chuyện?" Lão phu nhân quăng cho cái nhìn sắc lạnh. Có chuyện thì nói không có chuyện thì cút.

"Ừc... Lão đại, tại biệt thự Âu Dương phát hiện một phụ nhân...."

"Đương nhiên. Mày làm như Lão già kia không có vợ" Lãnh Phong hiếm lắm mới có người trút giận. Nãy giờ mẹ với tiểu Chi cứ nói chuyện quên cả anh. Anh bơ vơ.... bơ vơ....

"Có chuyện lạ mới báo chứ. Đây đâu phải phụ nhân của lão già kia? Ngoài cái tên thì không biết được bất kì manh mối nào trong quá khứ của người đó" Diễm tức giận phản lại. Phải lạ người ta mới báo. Vậy mà còn chữ oan. Oa oa oa, tiểu Lan, bọn họ bắt nạt anh...

"Tên gì?" Lãnh Phong vẫn còn cau.

"Vũ Minh Vy" *Phụt* cả ba người đang uống trà nhất thời bị sặc. Tất nhiên người hứng trọn là Diễm đang đau khổ đắng kia. Cái số nó nhọ nhỉ...

"Không thể trùng hợp đến như vậy chứ?" Chi khó khăn lắm mới bình tĩnh được liền lập tức đặt câu hỏi.

"Có thể" Quả nhiên mẹ nào con nấy. Hai mẹ con trả lời y chang làm Chi câm nín.

"Được rồi. Có gì mai tính

Hai đứa đi ngủ đi" Lão mẹ lại nổi tính trẻ con. Bà đây là sớm muốn có cháu để bông.

"Vân đi, con ngủ với...."

"Con ngủ với nó. Hai đứa cứ từ từ. Ta đi ngủ trước" Lão mẹ nói vậy rồi vọt lẹ lên lầu. Làm gì sao? Tất nhiên là gần con chip nghe trộm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Sợ

"Tôi phản đối. Tôi muốn kiểm phòng khác" Chi dơ tay phản đối. Cô thật sự là không muốn ngủ chung với cái người vô sỉ kia. Cô mới không cần.

"Khụ... Chị dâu. Hiện tại trong nhà còn ba phòng trống. Phòng thứ nhất nuôi những con sư tử đói đã ba ngày. Phòng thứ hai chỉ toàn là nước với những con cá sấu. Phòng thứ ba hiện tại đang được cách li vì lần trước thí nghiệm thuốc thất bại. Chị dâu, chị chọn phòng nào? À ngoài ra còn phòng ngủ của lão đại là an toàn...." Diễm vui lòng đứng ra làm "hướng dẫn viên" giới thiệu về các phòng trống cho cô.

"Cát cắt. Hai người diễn đủ rồi. Làm như tôi không thấy hai người liếc mắt đưa tình vậy. Diễm. Thứ nhất cảm cậu gọi tôi là chị dâu. Thứ hai, đưa tôi đến phòng thứ ba mà cậu nói đi." Chi rất không biết tình huống mà vạch trần hai người kia.

"Chị d... Lão đại phu nhân, chị chắc chứ?" Diễm rất thức thời thay đổi cách xưng hô.

Chi câm nín. Rốt cuộc cậu còn bao nhiêu cách gọi? Im lặng gật đầu.

"Vẫn là Diễm tiểu tử không biết điều. Nhà làm gì còn phòng trống mà ở? Chi nha đầu, cũng chỉ còn có phòng của lão nhị thôi" Lão mẹ ở trên lầu nói vọng xuống. Làm bà chờ hoài mà hai đứa vẫn chưa lên. Thì ra là đang bàn về vụ này.

"Thật chưa bao giờ thấy cái nhà này ồn như vậy" Anh vác cô đặt lên vai như bao tải. Châm ngôn động thủ không động khẩu được thực hiện hoàn hảo...

"A, cái tên mặt dày này? Anh làm gì? Bỏ tôi xuống" Bụng bị ép khiến cô khó chịu mặt xuống. Hình như từ lúc cô biết anh và cô từ nhỏ đã có mối quan hệ nên bớt đề phòng thì phải. Chứ không tại sao một sát thủ lòng danh như cô lại bị vác như thế này? Ô... ô... ô không công bằng.

"Nếu em còn cựa quậy nữa thì tôi không chắc sẽ không làm gì em đâu" Anh vỗ vào mông cô một cái thật kêu rồi bước lên lầu.

"Anh... Anh vậy mà dám đánh... tôi?" Cô ngượng chín mặt. Lớn như thế này rồi còn chưa có ai dám đánh mông cô đâu. Quả nhiên là tên vô sỉ...

"Đã kêu em đừng nháo cơ mà?" Anh lại lợi dụng đánh vào mông cô thêm cái nữa...

"Anh....." Chi xấu hổ đến mức muốn độn thổ. Thật sống đến từng tuổi này còn chưa có ai đối xử với cô như vậy.

"Ngaoan. Đi lên thay đồ rồi đi ngủ đi. Hồi nãy dầm mưa ướt hết người rồi" Anh vỗ nhẹ lưng cô lo lắng. Nãy giờ quên mất vụ này...

"Anh đi chết đi..." Cô không dám ngẩng đầu lên nữa. Xấu hổ chết mất.

"Rồi rồi. Không chọc em nữa. Đi thay đồ xong rồi tính" Anh liếc mắt nhìn xuống dưới lầu. Diễm cũng xụ mặt xuống, uất ức chạy ra ngoài đi tìm nơi an ủi...

Cạch

Cửa phòng đóng lại. Anh bế cô vào phòng tắm, đặt cô vào bồn nước rồi bước ra. "Em ở trong đó thay đồ đi rồi bước ra. Anh ra trước" Nhưng ở một góc nhìn nào đó, mặt anh còn đỏ hơn cả cô. Khuôn mặt anh tuần giờ đây như con tôm luộc. Vậy mà nãy giờ cứ trêu chọc người ta...

Xoạt

Cô kéo bộ đồ trên người xuống rồi thả lỏng cơ thể. Hình như rất lâu rồi cô chưa thả lỏng và ngấm mình như vậy.

30" sau

"Thiên Chi, em tắm xong chưa?" Hấn đứng ngoài khẽ gõ cửa.

"..."

"Chị? Em còn trong đó không?" Giọng hấn bắt đầu run run. Đầu đó trong tâm trí hấn xuất hiện lại cái hình ảnh của gần ba năm trước, cái ngày mà cô

không từ mà biệt ấy. Tim hần, như thất lại. Đau lắm. Hần bắt đầu sợ. Sợ cô sẽ lại bỏ đi nữa. Sợ cô một lần nữa rời xa hần.

"Tiểu Chi, em nghe anh nói không? Tiểu Chi" Tiếng đập cửa càng ngày càng mạnh nhưng bên trong lại không hề có tiếng động gì. Hần muốn phá cửa.

"Bảo bối! Bảo bối. Em nghe anh nói không? Bảo bối!!!" Vui chưa? Bây giờ hần đập muốn nát cửa luôn rồi chứ không cần phá nữa.

"Tiểu tử thôi. Mày không cho mẹ mày ngủ ở đây àm ỉ cái gì?" Lão mẹ cũng từ phòng sát vách chạy sang. Tới nơi, đập vào mắt bà là hình ảnh anh điên cuồng đập cửa phòng tắm, lại luôn miệng gọi tên cô. Thật sự nếu không phải tình huống khẩn cấp thì bà đã phá ra cười. Nhìn anh rất giống thằng điên trốn trại.

"Khụ! Tiểu nha đầu đâu?" Bà khẽ hỏi. Nãy giờ ở bên phòng cái con chip nghe lén hoạt động tốt lắm. Bà nghe mà điếc cả lỗ tai.

Hần không quan tâm. Điều hần chú ý bây giờ là người đang ở bên kia cái cửa.

"Anh phá cửa nha" Hần rầu rĩ hỏi. Sự thật thì hần không muốn. Thà ở bên ngoài này tự lừa mình dối người rằng cô không muốn trả lời còn hơn thấy được cô thật sự rời khỏi anh.

"E hèm. Con không cần phá. Cái cửa nó nát luôn rồi kìa" Bà trình bày sự thật.

(Đoán đi đoán đi. Xem ai đoán trúng tiểu Chi đang làm gì nào. Ai trúng đầu tiên thì tặng chương sau cho người đó hen)

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Lăn qua lăn lại không ngủ

"E hèm. Con không cần phá. Cái cửa nó nát luôn rồi kìa" Bà trình bày sự thật.

Lúc này anh mới ngẩng đầu lên, sợ sệt đẩy cái cửa tăn tã ra. (1" mặc niệm cho cánh cửa)

Trong nhà tắm, cô ngâm người trong bồn nước ngủ say. Vì chủ nhân nó không để ý nên cái gì nên lộ thì lộ, cái gì không nên lộ thì lộ nốt. Mái tóc tím rối loạn trên bờ vai, rũ xuống tùy tiện. Đôi mắt nhắm nghiền, cánh mũi xinh xinh, đôi môi nhỏ nhắn khẽ vênh lên mỉm cười. Cái cô trắng noãn, xương quai xanh gợi cảm. Bờ vai nõn nà, từng giọt nước đọng lại, chảy xuống rãnh ngực mê người. Hai con thỏ trước ngực bầu bĩnh, đỉnh anh đào như ẩn như hiện dưới làn nước....

Phụt

Hần cảm thấy cả người khô nóng, cổ họng khô khốc, yết hầu chuyển động liên tục. Bỗng một luồng nhiệt chạy loạn trong người, lại tập trung ở "cậu nhỏ" dưới bụng. "Cậu nhỏ" của hần cũng rất tự hào mà ngẩng đầu. Lại thêm có cái gì ướt át mặn mặn chảy ra từ mũi. Dùng đầu ngón chân mà ngửi thì cũng biết là máu mũi rồi.

"Ách, tiểu tử thôi. Mẹ tự nhiên nhớ còn việc đang dang dở bên phòng. Hai đứa cứ tự nhiên ha....." Bà thấy cảnh tượng kia bỗng dừng lại nghĩ đến một vài hình ảnh cấm trẻ em. Thế là lại kiểm soát chuẩn về phòng. Chuẩn bị nghe lén.

"Khụ...." Hần hắng giọng một cái, kiềm chế dục vọng đang kêu gào giải phóng. Bước lại gần bồn tắm bế cô lên.

"Tại sao lại ngủ? Anh gọi em không nghe sao? Sao không trả lời anh?" Anh vừa lau người cô vừa hỏi. Nhưng cô vẫn cứ nhắm mắt ngủ. Anh không buông tha tiếp tục tự ki.

"Em không biết anh lo lắng sao hả? Lần sau làm cửa sẽ không dùng chất liệu cách âm nữa. Có như vậy thì anh gọi con heo lười em mới nghe. Lần sau sẽ không để em ngủ trong đó nữa. Không lại cảm lạnh thì khổ" Anh tiếp tục rù rì. Cô cứ tiếp tục rúc vào cơ thể ấm áp ai kia. Làm anh khổ mà không thể nói ra...

Ôm lấy cơ thể thơm tho của cô, anh rúc đầu vào cổ. Hít một hơi bình ổn dục vọng, ai ngờ nó còn bành trướng bự hơn.

"Đều tại em"

"..."

"Ai khơi lửa thì người đó dập ha!!!"

"..."

"Im lặng là đồng ý. Tốt"

"..."

Thấy cô vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, hướng môi mỏng khiêu gợi về phía đôi môi anh đào của cô, hôn thật sâu xuống. Vốn chỉ muốn hôn một cái rồi thôi ai ngờ vừa chạm vào đôi môi đỏ mọng ngọt ngào của cô, anh căn bản không có cách nào dừng lại. Cô quá ngọt khiến anh hôn thế nào cũng không đủ.

Môi lưỡi dây dưa trên miền không dứt. Cô trong mộng lại cảm thấy mặt mình úp vào cái bánh bao. Có kéo thế nào lại cũng không ra. Xấu nữa là nghẹt thở. Thấy người dưới thân có dấu hiệu mất dưỡng khí, anh buông môi cô ra. Cánh môi anh đào bị anh chà đạp bấy giờ xung đỏ lên. Ướt át kiểu diêm, bên khố môi vương lại sợi chỉ bạc. Đôi mắt mỏng lung phủ đầy sương mờ. Anh lại muốn làm "việc nào đó", vận động một chút.

"Hộc... Hộc.... Bánh bao gì to mà nặng như vậy?... Hộc...." Trong lúc cô cố vớt vát lấy dưỡng khí xung quanh, lại vô tình thốt ra câu nói đó. Khuôn mặt anh tuấn đang trầm ngâm trong cảm xúc bỗng đánh lại. Ba hàng hắc tuyến từ đỉnh đầu chảy xuống.

Bánh bao??!!

Cô lại so sánh anh với bánh bao???

Bạo nộ!!! Đây tuyệt đối là coi thường anh. Nhìn anh đi... Nhìn đi... Có ai có bo đờ chuẩn như anh sao? Cơ bắp cuộn cuộn như anh sao? Sức khỏe vô địch như anh sao? Không thể chấp nhận được. Vậy cho nên phải PHẠT.

"Bảo bối, vậy thì bánh bao đây để em ăn cho đã" Anh quyết định rồi. Hôm nay phải ăn sạch, ăn cho sạch sẽ cô luôn. Không phải anh nhân dịp cháy nhà hôi của đâu. Đây là sự trừng phạt dành cho cô. Ủ! Sự trừng phạt của cô.

Tự thôi miên chính mình xong, anh nhào đến trên người cô. Thực hiện ý định của mình.

"... Con bà nó!!! Thằng mất dạy nào dám nhảy lên người bà, bà biết bà thiên...." Đang mơ mơ màng màng tiếp tục đi vào giấc mộng, lại từ trên trời rơi xuống không biết cái gì đè lên người cô. Cái miệng nhanh hơn cái não. Lập tức lên tiếng mắng luôn rồi.

Anh đang hăng hái thực hiện ý đồ của mình bỗng nghe thấy tiếng mắng của cô. Con mẹ nó giật cả mình. Nghiêm chỉnh ngồi dậy kiểm điểm như đứa trẻ làm sai chuyện. Lúc này cô mới mở mắt ra. Hình ảnh anh úy khuất ngồi cắn móng tay đập ngay vào mắt. Ôi thật huyền huyền!!! Nhưng mà đây là cái quần què gì vậy?

"Anh đang làm gì?"

"Ngồi xem em ngủ"

"Thật không?"

"Thật"

"Chắc không?"

"Em muốn biết?"

"... ù..."

Sau đó là.... Làm gì có? Anh leo lên người cô gãi gãi vài cái vào eo. Thế là cô nhin cười không được. Các bạn biết không? Cái cảnh mỹ nam ngồi trên eo mỹ nữ chọc qua chọc lại, mỹ nữ thì dờ khóc dờ cười xin tha. Cái cảnh này thật sự rất dị. Thế là khi mỹ nam chơi chán rồi định leo xuống, tiểu mỹ nhân mới không phục, thế là lật người lại, cười trên người anh. Hai người cứ chọc qua chọc lại cho đến sáng. Thế là kết thúc buổi đêm dài đằng đẵng...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Nhạc dạo buổi sáng

"Lão phu nhân a. Người để chúng tôi làm là được rồi. Không khéo lại làm người đứt tay thì không phải chúng tôi chịu khổ sao? Lão phu nhân~~" Bà quản gia thiếu điều quỳ xuống nền nhà mà van xin. Lão phu nhân này khiến bà nhiều lần muốn rút luôn trái tim ra ngoài. Ngài cắt trái cây bằng sòng dao, băm thịt băm lại cắt được mấy cái móng tay, mấy lần xem đứt luôn cái tay rồi. Lão phu nhân a~. Ngài tha cho cái thân già này của tôi đi..

"Không được, hôm nay con dâu tôi khẳng định sẽ không xuống giường được nên phải nấu ít đồ lên tắm bổ cho nó. Mà mẹ chồng làm đồ ăn không phải rất có ý nghĩa sao? Con bé nhất định sẽ ăn" Lão phu nhân khí thế hùng hục tiếp tục làm đồ ăn.

"Dì à, con đâu đi là ai? Tại sao cô ấy không không xuống giường được vậy?" Chi còn ngái ngủ đi xuống lầu, bên cạnh đương nhiên là con sói nào đó cũng cả đêm không ngủ. Hai người đôi mắt thâm quầng mệt mỏi, lại thấy cả đêm tối qua phòng hai người không tắt đèn..... Đương nhiên là: Có. Chuyện. Lớn.

"Ai nha, con đó. Lớn thế này mà cũng không chú ý nữa. Thằng quý kia, mày đỡ con bé xuống đây coi, đi xiêu xiêu vẹo vẹo thế kia thì không té sao? Còn Chi nha đầu, con cũng không cần dậy sớm làm gì. Hôm qua mệt mỏi như vậy tất nhiên phải nghỉ thêm. Còn thằng kia, có cần thì cũng không được hung bạo như vậy. Thân thể con bé mảnh mai như vậy chịu được sao? Hai đứa sớm muộn gì cũng có đứa nhỏ, giữ sức khỏe chút đi" Lão phu nhân tuôn một tràng dài làm hai người đơ toàn tập. Mấy câu đầu còn gật gật đầu, mấy câu sau thì đứng trân trân nhìn xuống cầu thang, nơi có người đang ra sức chỉ bảo chuyện tình trường kia....

"Khụ... Dì, có phải là hiểu lầm gì không? Tụi cháu nào như vậy? Hôn nữa... Hôn nữa giữa hai đứa cháu cũng chưa có gì xảy ra, sao... sao lại có... có.... có đứa nhỏ được?" Chi ngượng chín mặt trả lời. Trời ạ, đi đây là đang nói về chuyện gì vậy?

"Ha ha ha. Mẹ, tiểu Chi còn hơi ngượng, con đưa lên phòng trước, có gì nói sau ha" Anh không nói không rằng bế thốc cô trở lại trên lầu. Mặc cho cô động tay động chân, anh nhất quyết thực hiện cho bằng được việc "phạt" cô ngày hôm qua. Mẹ anh cũng đồng ý rồi.

Cạch

Cánh cửa phòng đóng lại. Bầu không khí im lặng quỷ dị bao trùm lấy hai người kia. Cô bắt giác mở lời trước.

"Bà ta như thế nào?"

"Em không cần lo lắng. Dù sao thì thực hư cũng chưa rõ, hôn nữa nếu là thật thì anh chắc chắn sẽ không bạc đãi mẹ em. À mà sáng nay em muốn ăn gì?" Chuyện chủ đề một cách chóng mặt. Ngoài anh ra thì chỉ còn một người nữa thôi..

Cô tặng cho anh một cái liếc xéo rồi lấy đồ bước vào phòng tắm. Tối hôm qua đồ của cô toàn bộ đã được chuyển tới đây rồi, bây giờ mà không thu giãn thì quả thật là làm khổ bản thân.

"Would you mind if I hurt you

Understand that I need to

Wish that I had other choices

Than to have the one I love"

"Alo"

"Lão đại, người phụ nữ hôm qua nói muốn gặp anh. Bà ta không phải là người hay tình nhân của lão già Âu Dương nên tôi không biết nên xử lý làm sao" Diễm trong điện thoại báo cáo. Hào kì lạ. Không phải người hầu cũng không phải tình nhân mà được ở lại đó. Quả nhiên là không tầm thường.

"Chút nữa tôi qua" Anh cúp máy.

"Qua chỗ người phụ nữ kia sao?" Chẳng biết cô từ khi nào đã đứng ở cửa phòng tắm. Đôi mắt không gọn sóng nhìn chăm chăm anh. Một vài giọt nước nhỏ từ mái tóc, dọc theo đường cong khuôn mặt mà chảy xuống thấm ướt áo cô. Không có sự thanh thuần mạnh mẽ như hằng ngày, cô mang theo sự chết chóc mà mị, im lặng đứng đó nhìn anh. Trong ánh mắt của cô chỉ có một hình bóng của anh. Anh khá hài lòng...

"Đúng vậy. Em muốn đi?" Anh cũng biết rõ câu trả lời rồi.

"Uhm. Cho dù là tia hi vọng nhỏ nhoi em cũng không muốn từ bỏ" Cô xoay người đi kiểm máy sấy tóc. Anh kéo ngăn tủ bên cạnh, lấy ra cái máy sấy.

"Lại đây" Vỗ vỗ lên đùi của mình, anh muốn sấy tóc cho cô.

"Anh muốn khoe độ đàn hồi của chân? Hay là lâu lâu nổi hứng muốn già gái? Ngồi khép nép như vậy để làm gì?" Cô đang lục lọi trong mấy ngăn tủ, nghe thấy anh nói thì quay đầu lại. Anh ngồi khép hai chân lại "dịu dàng", một tay để lên đùi đúng chuẩn hiền thực, còn tay kia.... cô có chú ý đâu mà biết.

"..... Lại đây anh sấy tóc cho" Anh hết nói nổi với cô. Không thấy anh đang cầm máy sấy tóc sao?

"Sao anh không nói thẳng ra? Làm em mất công kiểm này giờ" Cô bĩu môi bước lại chỗ của anh

"Em không hỏi anh đã động thủ" Anh uất ức nhìn người đang gói đầu trên đùi anh. Bật máy sấy, nhẹ nhàng luồn tay vào mái tóc đang ướt của cô, nghịch.

"Anh sấy đi"

"Uhm"

Bong bóng màu hồng xuất hiện ngày càng nhiều. Cả căn phòng ngập trong màu hồng phấn. Nhẹ nhàng mà lãng mạn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở WwW.EbookFull.Net.

Chương 35: Lăn đầu cãi nhau

"Hai đứa xuống ăn sáng đi nào" Lão phu nhân dưới lầu nói vọng lên, mỉm cười thân thiết nhìn hai người bước xuống.

"Mẹ, mẹ có thể không gọi tụi con bước xuống" Anh khẽ mỉm cười đầy thâm ý nhìn cô.

"Hai đứa không muốn thì cũng phải xuống. Thân thể mảnh mai như tiểu Chi không chịu nổi được dày vò như vậy" Bà liếc lên liếc xuống nhìn cô. Nhìn tới mức mặt cô đỏ lựng lên luôn.

"Không có.... Không có đâu" Cô lắp bắp trả lời.

"Được rồi. Ăn xong đi rồi nói" Bà cười cười nhìn cô.

Hai người khẽ cười ngồi xuống bàn ăn. Những món ăn thịnh soạn được bung lên, cũng phải có cả chục món chứ chẳng ít.

"Thiếu gia, thiếu phu nhân từ từ dùng bữa. Hôm nay do đích thân lão phu nhân xuống bếp làm bữa sáng. Chúc mọi người ngon miệng" Bà quản gia khẽ cười nhìn một bàn ba người ăn. Nói một câu rồi lui ra ngoài.

"Mẹ à, hôm nay dự báo thời tiết có nói sẽ có bão không?" Anh cười cười nhìn bà.

"Có mưa rào từng cơn thôi. Sao vậy?" Bà gấp cho cô miếng thịt ba rọi bỏ vào chén rồi quay qua hỏi anh.

"Không. Chỉ là bình thường muốn ăn cơm của mẹ là phải trả giá cả đại giới. Nhưng giờ đại giới của con không cho mẹ được" Anh nhún vai bất đắc dĩ.

Bà đơ người suy nghĩ một chút những chuyện đang xảy ra...

"Thằng quý. Bà đây mất công dậy từ năm rưỡi sáng nấu đồ ăn. Mà còn nói nữa thì khỏi ăn. Hừ, tiểu Chi, hai dì cháu mình ăn thôi. Kệ nó" Bà giận.

Thiên Chi ngồi không ngờ ngác rồi khẽ cười. Gia đình này thật là...

*** 30" sau ***

Cạch

"Con ăn xong rồi" Cô đặt đĩa xuống bàn, miễn cưỡng đứng dậy.

"Con ăn ít vậy? Dì nấu đồ ăn không ngon sao?" Bà nhìn cô ân cần hỏi.

"Không có đâu dì. Chỉ là con không có thói quen ăn sáng thôi ạ" Cô cười hiền đáp lại, sau đó quay người bước lên lầu.

"Haiz, con bé này thật là..." Bà khẽ thở dài.

"Tiểu Phong, tiểu Chi nó không hay ăn sáng sao? Sau này hai đứa ra ở riêng rồi, xon nhớ chăm sóc, vỗ béo nó kĩ vào. Nhìn người nó thật là mảnh mai. Phòng chừng cho con cày mấy lần là con bé đi luôn. Chăm sóc nó kĩ vào, nghe chưa?"

"Vâng. Mẹ tiếp tục dùng bữa" Anh cũng quay người bước lên lầu.

*** dòng phân cách hai vợ chồng tương lai ***

"Chiều nay anh về khá trễ, em ở nhà nhớ phải ăn cho nhiều vô. Trưa anh về ăn cơm với em"

"Tốt. Không phải anh nói không về sao? Hàn tiên sinh, có phải tiên sinh nên thực hiện lời hứa rồi không?" Cô cười khẽ nhìn anh.

Anh ngậy người. Hàn tiên sinh? Cười sùng nịnh nhìn cô. Cũng chỉ có cô mới dám nói câu này với anh.

"Lãnh phu nhân, em nói xem, anh sẽ được thù lao gì đây?"

Giờ thì hay rồi. Vốn định chọc ghẹo anh một chút, bây giờ thì bị phản lại. Lãnh phu nhân? Anh cũng dám nói.

"Thù lao? Cái đó là phải thưởng cho thuộc hạ anh chứ nhỉ? Dù sao người bắt cũng là Diễm" Cô nháy mắt tinh nghịch nhìn anh.

"A..... Vậy là em muốn "tự thưởng" cho Diễm?" Anh nhếch mày nguy hiểm

"Ha ha, Lành lão đại. Đó là thuộc hạ của anh chứ không phải của em. Tại sao em lại phải thưởng?"

"Muốn biết?"

"Etou..... Chắc không cần"

"Muộn rồi cô gái"

Nói xong anh ép cô vào tường, phủ đôi môi của mình lên môi cô. Chạm rã dùng lưỡi khắc lại làn môi ngày đêm anh mong nhớ. Nhanh chóng công thành khiến cô thần hồn điên đảo, sức lực cả người dựa hết vào anh.

"Vì em là vợ của anh, mẹ của các con anh và là nữ chủ nhân của đám thuộc hạ đó" Anh dựa cằm lên đầu cô, vuốt tóc cô khẽ nói.

"Anh... Ai là vợ anh? Ai là mẹ của các con anh? Tào lao" Cô đỏ mặt đẩy anh ra, chạy vào phòng khóa cửa lại.

"Ngoài em thì có người khác sao? Huống chi mẹ anh cũng đã nói rồi, em là cô dâu từ bé của anh" Anh khẽ cười dựa vào cửa.

"Anh... Anh còn dám nói? Em không thừa nhận." Cô ở bên trong nói vọng ra.

"Hừm, em không thừa nhận thì cũng đâu có liên quan đến đại cục? Em là cô dâu từ bé của anh."

".... Anh định nói chuyện tiếp sao? Em muốn đi gặp "người đó" "

"Em cứ đóng cửa như thế này thì làm sao mà đi?"

"...."

"Em ra liền. Cấm anh giờ trò nữa"

"Vậy nãy giờ là anh giờ trò sao?"

"Nhưng.. Nhưng mà... "

"Anh nói đúng sự thật"

"Em không đồng ý"

"Là sự thật"

"Không chắc mà"

"Thật"

"Không chắc"

"..."

"..."

15" sau

"Được rồi, nghe em. Ừ thì em chưa thừa nhận nên không tính. Là anh phán đoán lung tung. Ừ, anh sai rồi, em tha lỗi anh đi? Tha nha? À mà em có muốn đi nữa không hay ở nhà? Anh đến hơi bị muộn rồi" Muốn cô ra khỏi phòng nên vậy thôi. Chứ bình thường anh đã đến từ hai tiếng trước.

"A, tại anh nên em quên mất. Em ra liền" Lật đặt mở khóa cửa phòng, cô nắm tay anh chạy xuống lầu.

"Nhanh nhanh a"

Anh mỉm cười sùng nịnh nhìn cô.

"Ừ, tất cả đều theo em, bảo bối"

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 36: Nhận thân

"Lão đại, phu nhân, mời đi hướng này" Một tên sai vặt cung kính cúi đầu với cô và anh, nghiêm túc dẫn hai người vào sâu trong mật thất.

.....

"Lão đại, phu nhân! Mời!" Đứng tránh sang một bên cửa cánh cửa, hắt ta một lần nữa cung kính cúi chào. Cô thật sự có suy nghĩ rằng đã từng khi nào họ muốn đem anh lên bàn thờ mà vái luôn chưa?

"Tiểu Chi, vào thôi"

"Uhm..."

Cạch

Cánh cửa sắt nặng nề mở ra, mang theo biết bao nhiêu là tâm trạng. Thật... Hay chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên?

"Khụ khụ.... Khụ khụ khụ... Hai người không cần đứng đó, đến đây đi" Chất giọng khàn đặc nặng nề, vị phụ nhân đó khẽ nhích người sang một bên, cũng không quay đầu lại.

"Bà là... Vũ Minh Vy? Tôi..." Cô đứng lên bắt chuyện, nhưng lại bị gạt phắt đi.

"Cô muốn hỏi về tin tức của ai? Hàn Tử Thần? Hàn Thiên Chi? Hay là Hàn Ngọc Quang? Thật xin lỗi, cho dù có chết tôi cũng không nói" Bà kích động đứng dậy. Hơn hai mươi năm trời, những gì bà nghe được chỉ là những câu hỏi về ba người họ. Chưa sót? Tất nhiên là có. Hận thù? Làm sao thiếu được đây... Nhớ nhưng? Bà đã không thể nhớ được khuôn mặt của bọn họ nữa rồi... Đánh đập, độc dược, cổ trùng, rồi cái gì nữa ấy nhỉ? À, bùa phép gì gì đó như 36 phép thần thông của Tôn gì gì đó... Bà không muốn nhin nữa...

"Mẹ..." Cô rom rớm nước mắt. Mẹ vẫn hay kích động như vậy, mẹ vẫn nóng tính như vậy... Mẹ vẫn là mẹ của cô năm xưa...

"Mẹ? Cô đừng giả dạng con gái tôi. Con gái tôi là ai mà cô có thể giả dạng chứ? Con gái tôi thông minh xinh đẹp, chăm ngoan học giỏi, tr người đều luyện vạn người đều mê, người gặp người thích hoa gặp hoa nở... (đã lược bớt n từ ca ngợi). Cô là ai mà cũng xứng để giả dạng con gái tôi? Hả?" Bà đứng dậy tự hào. Chỉ có con gái bà là đẹp nhất. Nhớ năm đó đệ nhị nữ nhân Hoàng Hải Vân cũng tự nhận không đẹp bằng. Hừ, cô ta là cái thá gì mà xứng để giả mạo con bà? Hừ hừ hừ.

"Khụ khụ" Anh đứng bên cạnh cố nén cười. Giờ thì anh biết cái thói hay khoe của cô là bắt nguồn từ đâu rồi...

"Ha ha ha. "Mẹ mẹ đẹp nhất nhà, pa pa xinh nhất phố, con đây xinh nhất hành tinh, còn ca ca... chưa gặp nên hông biết. Cũng chỉ có cả nhà chúng ta là xinh nhất thôi. Chi Chi thấy ai cũng không xinh bằng" " Cô khẽ cười đọc lại câu nói hồi nhỏ. Lúc ấy cô thấy mẹ có rất nhiều từ để khen ngợi cô nên cô cũng kiếm một số từ khen lại. Ấy thế là trở thành câu nói độc nhất vô nhị chỉ có cô mới được sai rồi.

"...." Anh nín cười sắp nội thương.

"Cô nói cái gì? Có thể điều tra đến câu nói độc nhất vô nhị của Chi Chi, hừ, gan lắm" Không biết tự lúc nào trên tay bà đã cầm một chiếc chùy thủ nhỏ. Dùng hết sức bình sinh đâm vào người cô.

"Mẹ, chào mừng người trở về. Chi Chi nhớ mẹ lắm cơ" Anh định xông ra can dao nhưng cô can lại. Cô, muốn đánh cược câu nói này. Cược xem mẹ có đâm tới hay là... dừng lại và bỏ nó xuống.

Leng keng

Bà cứng người. Câu nói cuối cùng của cô nói với bà là câu này. "Mẹ, chào mừng người trở về". Cũng chỉ có bà mới biết, lúc đó vui sướng cỡ nào. Con gái bà, nó lần đầu cũng như lần cuối chào mừng bà trở về... Trở về nhà ấy... Ừ, là trở về.

"Mẹ, trở về thôi. Mọi chuyện có con lo rồi" Cô xúc động ôm trầm lấy mẹ mình. Hồi nãy thuộc hạ anh đưa vào băng xét nghiệm ADN, có tới 99,9% hai người là mẹ con. Cô cũng vui lắm.

"Hức hức. Ừ, mẹ trở về, mẹ trở về. Mẹ về với con." Bà cũng đạt được như ý nguyện. Ngoại trừ bà và chồng bà thì không ai biết con bé có một vết bớt hình hoa bí ngạn trên lưng. Lúc nãy khẽ kéo áo xuống bà cũng đã thấy. Nó, là con bà...

Anh vui mừng nhìn cảnh mẹ con đoàn tụ. Biết bà muốn nhìn vết bớt sau lưng, anh nhin. Bà muốn đâm cô, anh nhin. Bà làm cô khóc, anh nhin. Nhưng mà, hai người ôm lâu như vậy thì không thể nhin. *Lật bàn tức giận*. Tất nhiên, những cái này chỉ xảy a trong trí tưởng tượng thôi. Là mẹ vợ, mẹ vợ anh đó. Lén phém một chút là tính phúc của cả đời nó bay. Nhin... Nhin... Nhin.... Nhin không được thì cũng phải nhin...

"Khụ... Ha ha ha. Tiểu Phong Phong, lại đây cho a di con nhìn một chút. Hai đứa lớn thế này rồi đây..." Bà vẫy vẫy tay với người im lặng này giờ.

"Vy a di... Hai người, bỏ tay ra một chút được không? Con con con..." Anh đứng đó uốn éo. Thật sự là nếu anh đang cầm cái khăn tay, chắc chắn là sẽ bị vụn rách luôn.

"Được rồi, không dành tiểu tức phụ của con. Con gái lớn của a di liền nhờ con rồi đó. Mẹ con, bà ấy vẫn khỏe chứ?" Bà ngập ngừng.

"A di liền yên tâm. Bà ấy vẫn khỏe ạ" anh gượng cười nhớ lại cái cảnh hai bà mẹ này gặp nhau khi anh còn nhỏ. Haiz, hi vọng là không như ngày xưa.

"Ài, như vậy là được. Đi đi nào, dẫn mẹ về tổ ấm của mấy đứa." Khẽ vuốt mái tóc bóng mượt của con gái, bà khẽ cười. Mấy năm nay liền khô cho nó rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Thêm một rắc rối

"Mẹ... Hay là mẹ qua nhà con đi. Lâu lắm rồi mẹ mới về, hai mẹ con mình tâm sự mỏng, mẹ ha" Cô khẽ lắc lắc tay bà làm nũng. Căn nhà kia hiện tại độ an toàn không cao, mẹ cô lại chân yếu tay mềm, chỉ sợ không cẩn thận lại bị thương. Dù gì thì hiện tại sức khỏe bà cũng khá yếu.

"Hai đứa... Có chuyện gì sao?" Bà nhìn hai người một lượt từ đầu đến chân rồi hỏi.

"Ách... A ha ha, mẹ nghĩ nhiều rồi. Không có chuyện đó được" Cô cười gượng.

"Hoàng Hải Vân... Bà ta là bị bắt cóc? Kê giả mạo đang ở trong nhà? Hai đứa không dám manh động vì sợ bứt dây động rừng? Mẹ nói đúng chứ"

Bà nói một câu làm hai người đứng hình. Mẹ cô sao suy nghĩ sâu sa vậy?

"Không trả lời? Mẹ nói đúng rồi đúng không?" Bà vênh mặt lên trời tự đắc. Hừ hừ, sau bao nhiêu năm thì tài hoa của bà đây vẫn không đổi. Bà đây vẫn là số một nhà.

"..." Anh và cô cầm nín nhìn bà. Cô thế là cô không có cái thói tự đắc đó. Thế luôn, nên đừng nhìn cô với ánh mắt quái dị như vậy.

"Được rồi, về nhà tiểu Chi. Đi, dẫn mẹ về nhà co... Khụ khụ... Khụ khụ khụ" Con khó chịu bất ngờ ập xuống, cố gắng chống đỡ cho cơ thể không ngã xuống, bà nặng nề phun ra ngụm máu.

"Mẹ... Mẹ, mẹ có sao không? Thế này không được, con đưa mẹ đi bệnh viện" Cô và anh dìu bà bước ra ngoài.

"Tiểu Phong Phong, a di muốn nói chuyện riêng với tiểu Chi, con có thể... lánh mặt một chút không? A di không ngăn cản hai đứa đến với nhau, nhưng a di muốn dặn dò con bé một chút" Như nhìn thấy được sự lo lắng trong mắt anh, bà bắt đầu dĩ phải nói như vậy.

Cô khẽ gật đầu với anh. Thấy như vậy, anh rừ rì bước ra ngoài.

"Có gì hai người cứ gọi, con đứng ở ngoài" Anh lần cuối xoay người nhìn cô, bất chợt thốt ra một câu như vậy.

"Được được. Có gì thì a di sẽ gọi con vào. Đi đi, đi đi" Bà đuổi người không thương tiếc.

Rầm

"Có gì thì nói thẳng, tôi không có thời gian dây dưa với bà" Chi lãnh đạm nói. Mẹ của cô, bà không bao giờ có thói quen để dao bên người. Có giấu để phòng hờ thì cũng không thể nào có sức lực lớn như vậy. Hồi nãy ai nhìn thấy cũng nghĩ là bà tự động thả chủy thủy đang cầm trong tay, chứ không ai biết là chủy thủ đó do cô đánh rớt.

"Như thế nào? Lật lọng với tôi? Cô nên nhớ thuốc giải nó vẫn còn nằm trong tay tôi. Về việc diễn kịch, cũng khá lắm. Hần ta chắc sẽ không biết chứ?"
"Bà" đứng thẳng người lên, tiện tay tháo lớp mặt nạ xuống.

"Chắc" Cô như rít qua từng kẽ răng. Nếu không phải như lúc này thấy được dấu hiệu của N, cô cũng lười diễn mấy cái này.

"No no no. Làm gì giận dữ như vậy? N có lời muốn chuyển cho cô. "Thuốc giải của tôi không phải miễn phí. Cái giá của nó là sinh mạng của người đàn ông kia, hoặc mẹ cô. Chọn đi, tôi không có nhiều kiên nhẫn để chơi với cô như ngày xưa" À ta mỉa hoặc cười một cái.

"Tôi muốn gặp N" Cô bình tĩnh trở lại. Nhưng đâu ai biết, nội tâm cô sắp kiểm chế không nổi mà giết chết người đứng trước mặt kia.

"Muốn gặp mẹ cô? Thôi đi, chỉ mất một lớp da thôi, cũng không chết được. Cô biết không, để tạo được tình cảnh hai mẹ con hội ngộ tương phùng, tôi đã ăn nấp gần mười năm, phá hủy gần cả một gia tộc chỉ để chờ cô đón mỗi đó"

"Cô cũng tính kế từng người bọn tôi? Kể cả "người kia" cũng do cô cài vào?" Như để vương nhìn một con kiến hèn mọn, khí chất cao quý chết chóc được cô nâng đến tầng cao nhất. Tựa xa vời, tựa mờ ảo. Khó mà nắm bắt được.

"Giết tôi cũng vô dụng. Cô biết cách liên lạc với N mà, không phải sao? Thời gian của cô, chỉ có ba tiếng thời gian. Suy nghĩ cho kĩ đi"

Nhặt tấm mặt nạ trên đất lên, như cũ đắp nó vào trên mặt. Một lần nữa vào vai bà mẹ hiền lành dễ mến, à ta nói với cô.

"Đi nào con gái. Tiểu Phong Phong cũng đợi được một thời gian rồi đấy. Nó sẽ vội" Khẽ nở nụ cười nhẹ nhàng với cô.

"..." Cô không muốn trả lời. Giữa người thân và người yêu, lúc nào cũng là sự lựa chọn khó khăn.

"Con gái, con đang nghĩ, người thân hay người yêu? Mẹ cũng rất sẵn lòng nghe trước câu trả lời" Nháy mắt phóng mị nhãn với cô một cái, à ta nói tiếp.

"Người thân..... Hay người yêu..... Họ sống được hay không, chỉ nhờ vào một câu nói của con đó, con gái yêu quý...."

(Ai không nhớ tiểu Chi lấy thuốc giải cái gì thì mình nói luôn nha. Ở chương 19, N nói là chất độc Sp65txs79 của tiểu Chi vẫn còn tác dụng cho đến hiện tại. Công dụng thì chắc các bạn cũng nhớ ra rồi ha. Nó là lí do khiến hai người đó xa nhau gần ba năm trmuồn)

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Lựa chọn

"Câu trả lời... Không phải rất dễ đoán sao?" Khẽ nở nụ cười, cô tà tứ hỏi lại.

"Ara... Là người đàn ông kia sao? Thật tội nghiệp..."

"Bà bị điếc hay là thần kinh có vấn đề? Thật tội nghiệp... Bà nên đi khám thì hơn..."

"Cô... Cô chọn mẹ cô?"

"Tôi đã nói rồi. Có bệnh thì phải chữa. Có bệnh lâu năm mà giấu thì không tốt. Không khéo nó còn lây lan sang những người xung quanh thì khổ a" Cô lắc lắc đầu tiếc nuối. Già rồi nên đầu óc nó lắm cảm vậy đó.

"Cô... Cô dám nói như vậy? Vậy cô chọn ai?"

"Tất nhiên là không chọn ai cả. Không phải sao? Dù sao thì đó cũng là việc của tôi, cần gì phiền hà đến họ. Dù sao... chỉ mình tôi chịu đựng là được rồi..... Cô biết kết quả rồi thì yêu cầu đóng kịch cho tốt một chút. Tôi không muốn sự việc hôm nay bị lộ ra ngoài"

"Tốt thôi. Tôi sẽ nói lại việc này với N. Còn bây giờ... Con gái, con đỡ mẹ ra ngoài được chứ? Dù sao thì hiện tại cơ thể mẹ không được tốt lắm"

"Uhm"

Cạch

"A di với tiểu Chi cũng khát rồi phải không? Anh đi mua nước rồi nè" Hắn giơ ra hai chai nước khoáng. Vẻ mặt háo hức cầu khen thưởng.

"Thằng bé này.... Hỏi a di chứ thực ra là quan tâm tiểu Chi phải không? Thôi thôi, không làm phiền hai đứa nữa. A di muốn nghỉ ngơi. Đi đi, đi đi" Bà phẩy phẩy tay ra hiệu cho hai người bước ra ngoài, còn mình thì trở lại căn phòng hồi nãy.

(Đừng ai nghĩ là Phong Phong nhốt bà ta nha. Khi biết bà ta cùng tên với mẹ tiểu Chi thì đã sắp xếp cho bà ta căn phòng hạng sang với những phục vụ như khách sạn năm sao rồi. Còn điều gì thần bí nữa thì không biết. He he)

"N, là tôi đây. Kết quả không ngoài dự đoán của chúng ta. Cô ta không chọn bất kì ai cả"

"Được. Còn thù lao, tôi muốn tăng thêm 5%. Nói chuyện với cô ta rất tốn chất xám"

<Được>

Tút tut túttttttt

~~~~dòng phân cách thời gian~~~~

"Phong, chờ em lên đài truyền hình được không?" Tắt điện thoại, cô quay ra hỏi anh. Lúc này trợ lí mới gọi điện cho cô nói fan sắp phá đài truyền hình rồi, cần cô lên gấp.

Quay lại nhìn cô với ánh mắt khó chịu. Em biết làm cái nghề này là có nhiều người nhìn em lắm không?

"Yên tâm. Không dễ nhìn thấy mặt em như vậy" Quay người hôn một cái vào môi anh, cô đeo mặt nạ vào, rồi không biết lấy từ đâu ra bộ tóc giả mà đội lên.

Khẽ thờ dài, anh bẻ lái quay về hướng đài truyền hình.

"Chiều anh lên đón em"

"Uhm. Một ngày vui về"

"Em cũng vậy"

~~~~~

"Azura, lạy trời. Cuối cùng cô cũng quay về. Mấy bữa nay đi chơi với bạn trai hả? Hồi nãy tôi thấy anh đẹp trai nào đó trong xe..." Trợ lí cô háo hức hỏi.

"Bạn trai em đó, nên chị đừng hòng nhúng chàm nha" Cô cười khẽ. Với bên ngoài, cô luôn duy trì nụ cười nhẹ ôn hòa. Nhưng sự xa cách trong mắt thì lại không hề giảm

"Rồi rồi cô nương. Đám phóng viên và fan của cô đang ầm ĩ ngoài đó kìa, ra xử lí đi"

"Sao lại tụ họp đông đủ dữ vậy chị? Quy mô lớn ha"

"Chị cũng không biết. Nhưng nghe loáng thoáng là do lâu rồi không thấy em nha"

"Vậy chị bịa đại cái lí do nào đó đi. Em đi trước"

"Haiz. Em định đi đâu?"

"Lên sân thượng. Em muốn hóng gió"

"Tốt tốt. Em đi đi"

"Uhm"

~~~~~

Giọng N khàn khàn truyền qua tai nghe.

"Tôi muốn gặp mẹ tôi" Cô lạnh giọng. Tên khốn khiếp.

"Tôi không thích dây dưa dài dòng"

Bên kia đầu dây, N khẽ liếc qua đồng xác chết gần đó, tìm kiếm cái xác thảm hại của mẹ cô.

"Tôi nói cho anh biết. Nếu như mẹ tôi hiện tại có việc gì, anh sẽ là người đầu tiên gánh chịu hậu quả. Cho dù là bà bị thương trên tay kẻ khác. Nhớ đó" Tay cầm của cửa sắt bị cô bóp méo không ra hình dạng. Dựa người vào cửa, khẽ thở ra một hơi dài. Tính mạng của mẹ cô, thật sự rất không được đảm bảo.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Lãnh Vy

Tập đoàn Galaxy

"Diễm, cậu nói cái gì?" Phong bạo nộ, giấy tờ sách vở trên bàn bị vứt hết xuống đất.

"Không tìm thấy chị dâu" Rút rút cái cổ, Diễm cố nói lại thêm một lần nữa.

"Vũ đâu? Không phải kêu cậu ta đi theo bảo vệ tiểu Chi sao?" Anh day day thái dương. Anh quên mất chuyện gì chẳng?

"Vũ nói... chị dâu cắt đuôi cậu ấy rồi. GPS cũng không định vị được"

"Đi đi" Hắn ngả người xuống ghế, nhắm mắt suy nghĩ.

Cạch

Liếc quanh phòng làm việc một lần nữa, hắn lại cảm thấy nơi đây thật nhàm chán. Không có hình bóng của cô, không có kỉ niệm của cô và anh. Anh, muốn dời cái phòng làm việc này về nhà. Nơi chỉ có riêng cô và anh.

Tĩnh tĩnh

"Tiểu Phong Phong, có nhớ em hông? Em nhớ anh muốn chết hà" Ngoài cửa truyền vào cái giọng nhào nhọt nũng nịu, anh nghe mà da gà da vịt rớt đầy đất.

Cạch

"Người ta nhớ anh gần chết hà" Bóng hình mỹ lệ nhảy chồm lại chỗ anh. Né né qua bên cạnh một chút, người kia thiếu chút nữa tặng cho đất mẹ nụ hôn nồng thắm.

"Kì quá à nha. Người ta nhớ anh như vậy..." Dấu môi làm nũng một chút, lắc lắc cái eo thon gọn tiến lại gần hơn.

"Chị, xuống xuống đi. Diễn quá lố rồi" Hắn mặt lạnh nói. Hắn cũng không có quên, tại bà chị quá lố này kéo hắn đi chụp hình mà khiến tiểu Chi giận hắn.

"Ai nha nha em trai. Làm gì mà mặt căng dữ vậy? Cười lên cái nào, nếu không cơ mặt nó co lại hết bây giờ" Lãnh Vy bước lại gần, giơ tay định bẹo má hắn một cái.

"Chị né né sang một bên. Em có chuyện muốn hỏi chị..."

"Ai nha, Diễm đâu? Xiu nữa ra về chuẩn bị cho lão nương cây dù nào chắc chắn một chút. Hôm nay bão lớn đổ bộ đó nghe chưa. Gọi điện về cho quản gia hỏi coi nhà của lão nương còn nguyên vẹn không? Hư hỏng chỗ nào lập tức sửa nếu không bay nhà bây giờ. Còn nữa..." Lãnh Vy hốt hoảng. Hôm nay thằng em trai trời đánh nó có chuyện muốn hỏi. Từ nhỏ tới lớn muốn nghe được một câu hỏi của nó còn khó hơn lên trời.

"Chị. Nghe. Em. Nói" Ba vạch hắc tuyến từ trên đầu chảy xuống. Hắn chỉ hỏi có vài câu thôi mà? Có cần làm thế không?

"Diễm, đem thuốc trợ tim vào đây cho lão nương. Thiên, đặt sẵn phòng cấp cứu phòng hờ. Vũ, kêu quản gia nhà lão nương chuẩn bị tiền, có gì cần thiết sai ngay lập tức. Còn nữa, đem một cái sofa thật lớn vào đây. Ok tiểu Phong Phong, chị gái xinh đẹp dễ thương của em đã sẵn sàng chịu chết... À nhầm nghe câu hỏi. Em hỏi đi" Một điệu bộ ta rất nghiêm túc lắng nghe, người cứ việc nói thẳng.

Hắn cầm nín. Bà chị này còn chuẩn bị kĩ hơn hôm đi dự lễ trao giải ảnh hậu nữa.

"Chị..." Hắn liếc liếc quanh căn phòng một lát. Chợt tầm mắt dừng ngay quyền lịch.

"Ngày 15 tháng x"

"Đậu má. Như vậy mà lại quên chuyện này" Hắn chạy như ma đuổi đi đâu đó, cũng không quên bỏ lại câu nói.

"Chị, kêu Thiên giữ nguyên phòng cấp cứu" Hết thấy người rồi...

"Cái gì vậy? Kêu tui cho có xong rồi bỏ ở đây hả?" Lãnh Vy đứng dậy, cảm xúc cao trào thật muốn rửa cái thằng em trời đánh kia.

"Mô, thật là. Diễm, lão bà ở nhà chính như thế nào? Bị xử chưa?" Đừng tưởng cô chỉ là một diễn viên bình thường. Từ nhỏ sống trong cái gia đình đập lên mạng người mà đi lên này, cô cũng phải rèn luyện bản thân mình thành một sát thủ, đề phòng đám lão già nhìn chằm chằm cái ghế gia chủ Lãnh gia kia.

"Thưa tiểu thư, tạm thời chưa có thông tin gì nên gia vẫn chưa có hành động" Diễm cung kính. Mặc dù thân phận hắn có hiển hách tới đâu, đứng trước Lãnh Vy thì cũng như một người hầu bình thường, không hơn không kém.

"Chú ý động tĩnh từ bọn tổ chức sát thủ và những sát thủ đang hành nghề độc lập một chút. Còn chuyện ở Lãnh gia hiện tại không cần cho nó biết. Nhà chính cần phải được thanh tẩy để đón tân nhiệm gia chủ" Như hóa thân thành một nữ vương cao quý, Lãnh Vy bộc lộ được đầy đủ khí chất cần thiết, không hề kém cạnh bất kì ai.

"À còn nữa, tin tức của Azura. Cậu điều tra được tới đâu rồi? Cô gái đó thật khiến tôi cảm thấy hứng thú" Thay đổi bộ mặt còn nhanh hơn lật sách, nói tới Azura liền làm cô thấy phấn chấn. Cô gái này khi vào showbiz còn làm đình đám hơn cả cô.

"Khụ... Đạo này bận việc nhiều quá nên chuyện này bị tôi gác lại sang một bên. Tôi sẽ cố gắng hơn. Mong tiểu thư trách phạt" Diễm lúng túng. Gia chủ cũng là trời, tiểu thư cũng là trời... Haiz, mệt mỏi thật mà.

"Để sau đi" Gom hết toàn bộ biểu cảm của Diễm vào trong mắt, cô tự nhiên thốt ra như vậy. Ha, tiểu tử này, nay cũng biết dấu giếm cô rồi..

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Máu

"Học học.... Ha...." Cô tựa người vào thân cây bên cạnh. Trời đang tối dần khiến cô càng cảm thấy khó chịu. Có cái gì đó đang cố vượt qua tầm kiểm soát của cô. Từ một năm trước cô đã cố dùng ý chí mà khắc chế sự việc này lại, cô cũng không còn lo lắng về việc này nữa. Nhưng hôm nay....

Vụt

Thêm một con sói nữa chết dưới tay cô. Không có biện pháp, hôm nay đành phải sát động vật để thỏa mãn rồi.

"Chi..." Hần lần theo mùi máu đến đây. Người con gái mà hắn thương đang điên cuồng chém giết mặc cho vết thương đầy người. Đôi mắt đỏ ngầu hẳn lên những tia máu, mái tóc cô phát ra những tia sáng nhẹ nhàng, nhẹ nhàng dẫn theo con mồi tới.

Cô như tỉnh lại được một chút. Thấy anh đứng trước mặt, cô hoảng hốt sợ hãi. Cô sẽ tổn thương anh, thậm chí là giết chết anh. Cô không thể...

"Không... Không được. Anh... Anh mau... mau đi đi. Đi đi. Đừng để em thấy được anh. Anh đi... đi đi" Cô khó khăn thốt ra từng chữ. Cảm giác thèm khát từng giọt máu đang khuấy động trong cô. Cô thậm chí còn hình dung ra được từng mạch máu trên người anh đang đập mạnh mẽ. Cô, sắp không khống chế được chính mình.

"Anh đi đi. Cút ra khỏi tầm mắt của em. Đi đi, đi đi" Cô đau đớn thốt ra từng chữ. Nhưng nếu không làm như vậy, người bị thương sẽ là anh.

"Ngốc. Thương em còn không hết mà anh lại nỡ để em chịu khổ như thế này sao? Ngoan, lấy máu anh này. Sẽ không sao hết, nghe anh. Bảo bối ngoan, lấy máu anh" Ôm chặt lấy cô vào lòng, không để ý tới sự phản ứng mạnh mẽ của cô, đau lòng nói.

"Không... Không có khả năng. Anh... Anh... Anh cút đi" Như dồn hết sức lực mình vào câu cuối, cô cố gắng đẩy anh ra.

"Ngoan đừng nháo. Có anh đây rồi" Mặc kệ cô giãy dụa, anh vẫn như cũ ôm cô thật chặt.

"..." Cô ngất đi. Người cô vẫn lạnh như vậy, không chút hơi ấm nào. Ngồi xuống gốc cây gần đó, để cô dựa vào người anh mà nghỉ. Móc điện thoại ra gọi cho Thiên.

"Cậu đến phía nam rừng xxx, lần theo GPS của tôi lại đây. Mang theo một ít dụng cụ sơ cứu và xe cứu thương đón tớ"

Thiên chưa kịp hỏi lại thì đã nghe thấy một tràng tút dài. Nhanh chóng điều động thuộc hạ làm theo lời anh nói, Thiên xuất phát.

Từ lúc anh gọi cho Thiên thì cô đã tỉnh lại. Không nói không rằng.

"Bạn anh?"

"Uhm. Em thấy như thế nào? Mệt mỏi?" Anh nhướn mày. Không cần máu sao?

"Tất nhiên là mệt mỏi và..." Cô cố ý kéo dài âm cuối. Hai tay mềm dẻo vòng qua cổ anh, kéo sát lại. Dùng miệng ngậm lấy vành tai mỏng của anh, day day một chút.

"Và... anh sẽ là bữa tối của em" Mỉm cười câu hồn nheo lại một chút. Cánh môi anh đào trượt dần xuống, ngậm lấy hầu kết của anh khẽ mút. Cho tới khi trên đó để lại một dấu dàu tây mờ nhạt, cô khẽ cười hài lòng. Lại kê đầu vào hõm cổ của anh nghỉ một chút.

"Không thích?" Anh xoa đầu cô khẽ hỏi. Lo lắng và ôn nhu cùng tụ lại một chỗ khiến anh trong thật dịu dàng. Nhưng phúc khí này, cũng chỉ có cô gái

đang nằm trong lòng anh mới được hưởng.

"Không phải. Anh không vui" Cô rầu rĩ. Mặc cho cô có biểu hiện như thế nào thì cơ thể vẫn lạnh tanh. Không hề có dấu hiệu của sự sống. Kể cả hít thở nhỏ nhoi cô cũng không có.

"Anh không sao. Tùy tâm sở dục đi" Lại tiếp tục vuốt ve đầu cô. Từng sợi tóc như tơ lụa trượt qua kẽ tay anh rơi xuống. Uhm, xúc cảm rất tốt.

Phập

Anh mặc kệ cho cô thỏa thích mút máu của chính mình. Thiên sẽ đến trong thời gian nhanh nhất. Tới lúc đó, anh sẽ để cậu ấy kiểm tra tình hình hiện tại của cô. Hy vọng là có thể phát hiện ra chút dấu mối nào đó để chữa căn bệnh này. Anh là đau lòng cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Nguy hiểm tiềm tàng

Thiên Chi cảm thấy cả người bồng bênh khó chịu. Cả cơ thể không theo sự điều khiển của não bộ nữa.

"Chi, tiểu Chi... Em làm ơn tỉnh lại... Làm ơn... Xin em đó..."

Ai? Là ai đang gọi cô? Là ai? Giọng nói này... Giọng nói này nghe quen lắm. Nó khiến tim cô tan nát ra, đau đớn đến khó thở?

"Tiểu Chi, xin em... Xin em... Tỉnh lại đi..."

Lãnh Phong mệt mỏi gục ở mép giường. Nguyên một tuần này cô không tỉnh nên anh cũng không có nghỉ được ngày nào cả. Nhìn cô khó chịu nằm một chỗ thì toàn thân anh căng cứng lên. Đau lòng không thể diễn tả.

"Phong, nghỉ một chút đi. Chị dâu mà tỉnh lại thấy mày như thế này thì không tốt. Người ta đau lòng" Thiên từ bên ngoài bước vào phòng chăm sóc đặc biệt. Một tuần trước, anh nghe lệnh của Phong chạy tới nơi thì con tim mèm nữa bay luôn ra ngoài. Phong do mất quá nhiều máu mà ngất xỉu, chị dâu không biết làm sao mà lại gục đầu bên cạnh. Toàn thân hai người máu me đủ chỗ, lại thêm một đồng xác sói mới chết bên cạnh. Người yếu tim khẳng định là đi luôn.

"Mày mệt thì nghỉ chút đi. Tao muốn ngồi đây thêm chút nữa" Phong nghiêng mặt nhìn cô. Bàn tay anh khẽ họa lại từng đường nét trên khuôn mặt tỉnh xảo ấy. Khuôn mặt trắng bệch không chút huyết sắc. Đau lòng cô nhưng ngoài ngồi đây chờ đợi trong vô vọng, thì anh không làm gì được cả.

"Lạy trời. Để tao tính coi, trong tuần này mày đã nói câu đó hơn chục lần rồi. Mày không nghĩ đến sức khỏe của mày thì cũng phải nghĩ tới tâm tình chị dâu khi tỉnh lại chứ?" Thiên bắt đầu nhìn người đang gục bên giường bệnh kia.

"Cô ấy thật sự quan tâm tao thì đã tỉnh lại... chứ không phải... không phải nằm im một chỗ bất động như thế này" Phong chán nản.

"Thật không hiểu nổi mày mà" Sa mặc lời nhìn thẳng bạn thân chí cốt, Thiên định bước ra ngoài lấy chút gì đó. Phong nhìn gần một tuần rồi.

"... Uhm..." Thiên Chi khó chịu quay mặt đi chỗ khác. Mồ hôi vã ra như suối, cô khó chịu muốn cựa mình. Thân nhiệt tăng dần lên, một chút rồi lại một chút, nóng đến đáng sợ.

"Thiên, cô ấy... Mày qua đây coi coi..." Phong không để ý tới cái gì mà lôi kéo thẳng bạn mới bước được nửa chân ra khỏi cửa. Trong đầu hần giờ đây chỉ còn có cô, chỉ còn có thân nhiệt nóng đến đáng sợ kia.

Thiên cẩn thận kiểm tra lại cơ thể cho cô. Nhận được kết quả xét nghiệm, mặt hần (Thiên) đanh lại.

"Phong, trước đây á, cô ấy có bao giờ kể với mày là cô ấy bị nhiễm phóng xạ chưa?" Lắc mình qua chỗ Phong, hần gầm mặt.

"Có một lần, lúc cô ấy chín tuổi. Có chuyện gì sao?"

"Có đó. Tia phóng xạ trong cơ thể cô ấy tích tụ đã lâu, lại cơ thể thường xuyên phải hứng chịu những loại kịch độc khác nhau. Nhìn sơ qua thì giống như là bách độc bất xâm, nhưng thực chất là những chất độc này ăn mòn hoặc hợp lại với những chất độc khác đang chờ thời cơ bùng phát. Bình thường, sức đề kháng của chị dâu khá cao nên áp chế được nó. Nhưng hiện tại cơ thể chịu trọng thương, thần trí mơ hồ nên sức đề kháng yếu. Độc này... bùng phát rồi" Thiên nghiêm trọng.

"Cái... cái gì?" Phong gầm lên. Con tức giận bay lên tới điểm max. Cái quái gì? Đây là vợ ông.. Đâu má, mình làm chồng cái khi gì vậy hả? Vợ mình như thế này... mà cũng không biết? Rốt cuộc mình vô dụng tới cỡ nào? Tại sao tôi lại vô dụng như vậy?

Như nhìn ra được sự tự trách của Phong, Thiên nhẹ nhàng đặt tay lên vai bạn, hiếm khi có được câu an ủi.

"Bình tĩnh lại đi. Cô ấy vẫn chưa chết được đâu"

"Bao lâu?"

"Hả..."

"Tớ hỏi cô ấy còn thời gian là bao lâu nữa?"

"Từ một đến hai năm nữa. Tớ hi vọng trong khoảng thời gian này, cậu có thể trong trạng thái tốt nhất mà chăm sóc cô ấy"

"Không phụ sự mong muốn của cậu"

Nói xong Phong quay người bước ra ban công. Hai nắm tay cuộn lại thật chặt. Ẩn ẩn hiện hiện còn có thể thấy được vết máu nhàn nhạt. Bầu không khí trầm trọng ấy bao trùm cả phòng bệnh.

"... Hi vọng mọi chuyện không quá tồi tệ..."

Có ai còn ở đó hong ta:)

Chào mấy vị độc giả thân thương, chị ta bây h đã đột biến bất ngờ thành hủ mất tiêu rồi, những chương này ta sẽ thay chị ta tiếp tục viết và up cho m.n xem nha, ai còn mê truyện của chị ta thì bơi hết dồ đây mà xem. Thơ văn của ta sợ là ko giống chị nên là sai sót chỗ nào thì lm ơn thông cảm hộ con nhóc này a. Bye bye <3 <3 <3

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Chiếc lồng son ngọt ngào

Sau hôm đó, Lãnh Phong liền đưa Thiên Chi từ phòng cấp cứu trở về dinh thự, chăm sóc cùng bảo vệ hết sức cẩn thận, quả thật thương cô như búp bê sứ mà đối đãi.

"Chị, sức khỏe em chưa hồi phục nên ăn thêm chút nữa, àn? Chị thêm một muỗng nữa thôi?" Lãnh Phong tiếp tục bán manh, chưng ra khuôn mặt bánh trai vô đối mà cầu xin.

"Em thật sự rất no a~ Từ sáng tới giờ đã ăn hai trái táo, ba bát cháo tổ yến, bốn tô cháo thịt rồi, lại còn thêm bánh ngọt linh tinh các kiểu nữa, anh muốn em sống sao nha~~ Cô bắt đầu dĩ nhiên anh. Biết là anh quan tâm cô nhiều lắm, nhưng thứ lỗi, bụng cô chịu không được. Kể cả chỉ ăn và nằm như thế này thì chắc chắn tới lúc cô khỏe lại sẽ như con heo cho xem..

"Không ăn sao? Anh tự nấu đó..." Ai kia xụ mặt xuống tội nghiệp.

"Không là không"

"Em thật sự muốn bỏ dở công sức anh nấu?"

"Không ~~~" Cô phồng hai má ra phản đối. Suốt gần một tháng nay được anh chăm sóc cẩn thận nên nhìn có thịt lắm, muốn cắn thật mà. Và nghĩ sao thì làm vậy, anh cẩn nhẹ lên má cô một cái.

"Nga... Sao lại cắn?" Cô ngượng chín mặt, thanh âm líu ríu hỏi lại.

"Tiểu ngượng ngừng"

Khẽ cười nhìn cô một chút rồi cúi xuống, áp môi mình lên đôi môi mọng nước ấy. Nụ hôn lần này không giống bão tố, lại mang theo một chút mát lạnh của bạc hà, mang theo sự quyến luyến nhớ nhung, tình yêu ngọt ngào triu mến

"... Ngó..." Chi khó khăn lắm mới được bỏ ra để thở. Đôi mắt mị hoặc ánh lên một tầng hơi nước, mơ hồ mang theo sự dụ hoặc ngây thơ. Cắn cổ trắng nõn, xương quai xanh tinh xảo, bộ ngực phập phồng lên xuống theo nhịp thở. Cả thân thể kiều diễm dựa vào người anh, hai tay bắt tri bắt giác choàng qua cổ hân từ lúc nào.

"Tiểu bảo bối, em có ăn nữa không?" Thanh âm khàn khàn của Lãnh Phong phả vào tai cô, ngứa ngứa.

"... Không..." Cô thể sống thể chết không ăn nữa.

"Hào, giờ tới lượt anh ăn" Nói xong tiếp tục áp môi mình lên đôi môi sưng đỏ của cô. Dùng lưỡi mình vẽ lại môi cô một lần, dùng lực mút một cái. Cô theo phản xạ muốn mở miệng nói chuyện thì lưỡi anh lấy thế công thành đoạt đất đi vào. Hai người quấn lấy nhau cả buổi.

Suốt mấy hôm nay Hàn Thiên Chi cứ ở yên trong dinh thự để người ta hầu hạ bắt đầu sinh ra chán nản, ăn xong rồi nằm chả vận động gì. Cơ mà muốn ra ngoài chơi một chút cũng không xong, cô mặt hầm hực lần qua lần lại trên giường tâm suy nghĩ "một ngày nào đó nhất định phải lôi đầu Lãnh Phong ra mà trút giận, hừ..." nhưng nghĩ lại anh cũng chỉ muốn tốt cho cô thôi nên cơn giận của cô cũng bớt được vài phần. Nhưng như thế cũng không thể tha thứ cho Lãnh Phong được nha, cứ để cô như thế này thì sớm muộn cũng thành lợn mất.

Ta sẽ cố cho truyện full sớm để m.n không phải chờ lâu nữa nha. Nhưng full rồi thì sau 1 thời gian ta sẽ xóa nó đi và tạo lại kênh cho riêng m.nk nên ai ko thích có thể không cần tiếp tục theo dõi ta nữa vì truyện do ta viết khác hoàn toàn so với truyện của chị ta, chỉ có đây hoi <3 <3

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Mẹ chồng nàng dâu

Chiều hôm sau, cô từ trên phòng nghe được tiếng động cơ xe "đích thị là Phong đã về" vội chạy xuống sảnh chính gặp anh. Chưa thấy người đâu mà đã liên tục nghe thấy câu "vợ ơi anh về rồi" của Lãnh Phong phát ra từ tận cổng. Từ đâu 1 vật thể lớn bay tới ôm trọn Hàn Thiên Chi vào lòng làm người ta giật mình, thiếu điều muốn táng cho ai kia 1 phát bay luôn vào tường vì làm cô xém rớt tym ra ngoài.

"Ai nha... mau bỏ ra... nghệt... thờ" thật là, muốn hại cô chết luôn hay sao mà hét xém rớt tym giờ lại muốn tắt thờ? Thiên Chi đây là đang cần một lời giải thích a.

"Aaa... anh xin lỗi, vợ ơi em không sao chứ" anh nghe được tiếng cô kêu thì chợt nhận ra mình hơi quá liền xoay cô vài vòng kiểm tra xem cô có bị gì không.

"Thôi thôi thôi... dừng lại, cho em xin 2 chữ bình an" cô chóng mặt tiến lại sofa ngồi thờ hờn hờn như vừa thoát chết. Ngẩng mặt lên hỏi anh "anh đi về không biết mệt à?"

"Thì có... nhưng anh nhớ em chết được" nói rồi anh lại nhanh chóng đi tới chỗ cô mà hôn cô một cái, 2 người đang đắm chìm trong nụ hôn nóng bỏng kia thì...

"Chà chà, ta tới hình như không đúng lúc thì phải" Hoàng Hải Vân từ lúc nào đã đứng ngoài cửa mắt chăm chăm nhìn về 2 người 1 nam 1 nữ đang tình tứ trên sofa "2 đứa coi bộ tình tứ quá nha, thế là ta không phải lo Chi Chi của ta bị thằng con trời đánh kia bắt nạt nữa"

"Di Vân, không như di nghĩ đâu tui con chi là... chi là..." cô bất ngờ vì đột nhiên di Vân lại đứng ở đó, không biết là đi có thấy cảnh kiss ban nãy của cô với anh không. Bây giờ mặt cô đã đỏ như trái cà chua chín vội cúi mặt xuống biện hộ cho hành động thân mật công khai của mình.

"Mẹ, sao người lại tới đây" Phong vẫn bình thản ngồi im trên sofa hỏi mẹ mình.

"Tiểu tử thúì, ta đến thăm con dâu cũng không được sao? Lần nào ta tới thăm con cũng nói câu này bộ không còn câu nào mới mẻ hơn chút hả? Con chưa bao giờ để ý tới tâm tư của người làm mẹ này hết chon á, mau ngồi qua 1 bên để ta nói chuyện với con dâu" bà vừa đi vào vừa mắng anh cho hả giận, xong lại đập anh sang 1 bên mà ngồi xuống giữa 2 anh chị này.

"Ồ... sao mẹ kỳ vậy, con dâu của mẹ nhưng là vợ con mà. Không được không được, mẹ không được tùy tiện cướp người thế này a" anh mếu máo nhìn bà và cô đang trò chuyện mà nói.

"Chi chi của ta, dạo này con cảm thấy thế nào rồi? Còn đau chỗ nào không? Con cảm thấy trong người hiện giờ thế nào?...vv.....vv" bà xem lời nói của anh như gió thoảng qua tai mà không ngừng dò hỏi cô về tình hình sức khỏe hiện tại.

"Di Vân, con bây giờ rất khỏe không có chuyện gì đáng lo hết di yên tâm" cô cười cười, dạo này cô chỉ toàn ăn và ngủ chứ có làm cái méo gì đâu.

"Sắp làm người 1 nhà cả rồi, bây giờ con cũng nên gọi 2 tiếng mẹ chồng cho ta nghe xem nào" bà Vân cảm thấy không vui liền chỉnh lại cách xưng hô cho Chi Chi bảo bối.

"Dạ... mẹ chồng, con hiểu rồi" cô ngoan ngoãn làm theo lời bà Vân mà gọi.

"Vậy hôm nay ta sẽ tự tay vào bếp nấu ăn cho con, nếu ngon thì sau này muốn ăn cứ nói ta sẽ cho người đem tới cho" bà lâu rồi cũng chưa tự vào bếp, hôm nay nổi hứng vào bếp nấu cho con dâu bảo bồi một bữa ăn thịnh soạn. Bà xắn tay áo lên hùng hổ đi vào bếp.(giống đi đánh giặc quá đi)

"A, để con giúp mẹ" cô đứng lên đi vào bếp phụ bà Vân mà lại để quên ai đó bơ vơ ngoài phòng khách này giờ chứng kiến cảnh *mẹ chồng nàng dâu* ngọt xót kia.

"Hai người bỏ con huhuhu T^T " hết cách liền giậm chân bỏ đi lên phòng chờ 2 mẹ con nấu ăn cảm thấy mình giống như người tàng hình còn không bằng

Bà Vân tranh Thiên Chi với anh cả buổi chiều rồi, buổi tối còn đòi ngủ chung với cô tâm sự chuyện đời tư phụ nữ. Anh thật là không thể làm gì được vì cô cũng muốn ngủ với bà, rết rồi thế giới này ai cũng cho anh bơ vơ 1 mình.

Vài chương nữa thôi là full truyện rồi nha mấy má, tranh thủ đọc đi ko năm sau ta xóa hết là đẹp-nghĩ-khỏe à nha <3 <3 <3

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Lạnh Lùng Của Ông Trùm Hắc Bạch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.